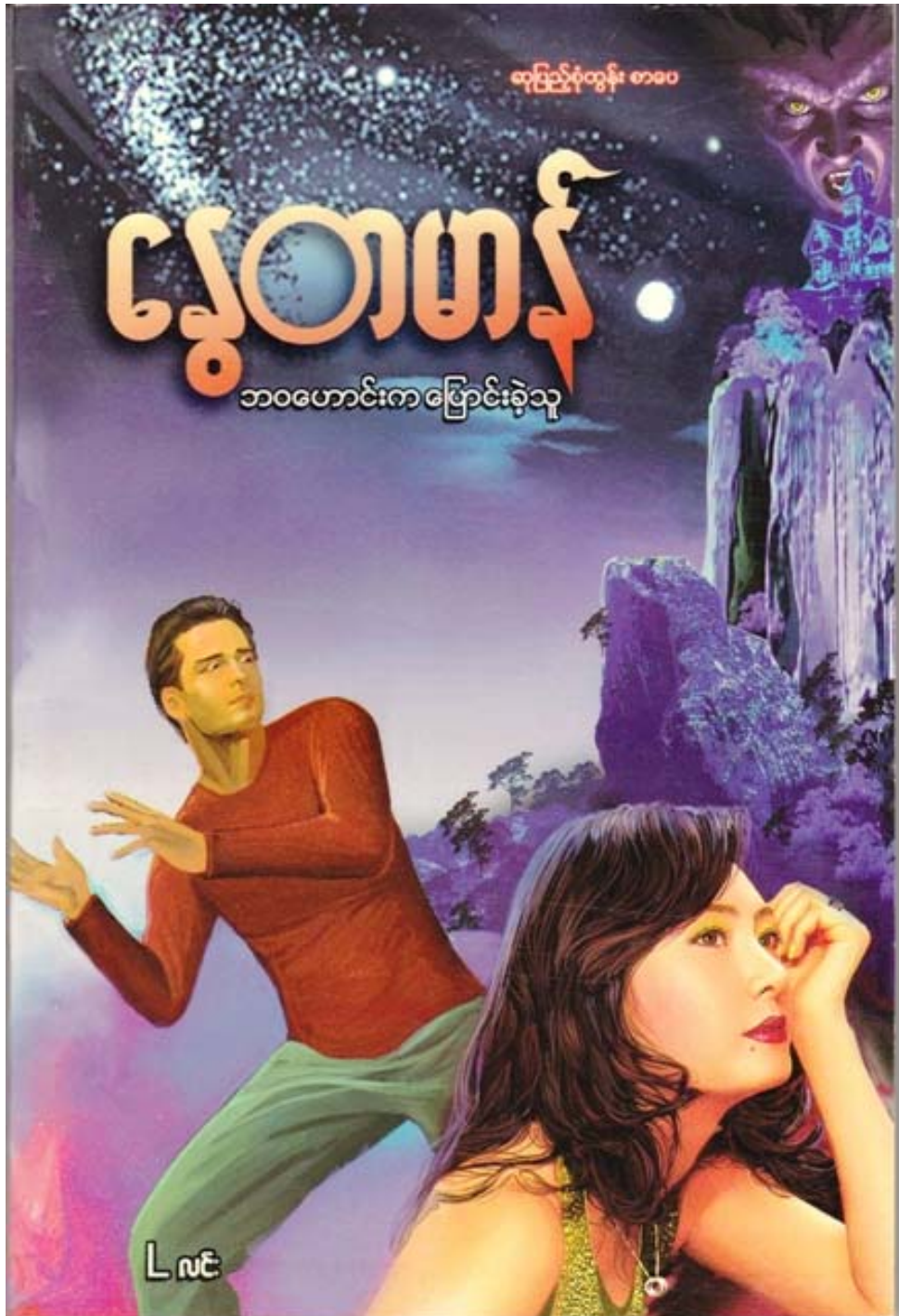

ရွှေတမာန်

ဘဝဟောင်းကပြောင်းခဲ့သူ

အပိုင်း (၁)

အိပ်မက် (၁)

ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းများတဝန်းဝန်းရိုက်ခတ်နေသောရေပြင်ပေါ်တွင် လမ်းလျှောက်လာခဲ့သည်။ ကျွန်ုပ်ရင်၌ မည်သည့်အတွက်ကြောင့်မှန်းမသိ... ဒေါသများထန်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရေပြင်ပေါ်တွင်လျှောက်လှမ်းလာရာမှ စိတ်မရှည်တော့ပဲ စတင်၍ပြေးလွှားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က တစ်နေရာသို့ဦးတည်၍ လျှင်မြန်စွာပြေးလွှားလာခဲ့လေသည်။ လှိုင်းထန်သောရေပြင်သည် ကျွန်ုပ်ခြေဖဝါးအောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်ပြေးလွှားသည့်အရှိန်မှာ မြန်လွန်းသောကြောင့် ရေပြင်နှင့်ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်မှာ ထိစပ်မှုမရှိတော့ပဲ ကျွန်ုပ်သည် လေထဲတွင်မြောက်တက်လျက်ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒစောကြောင့် ကျွန်ုပ်သည် လေထဲတွင်ဝဲပျံရင်း အရှိန်အဟုန်မြင့်မားစွာ လွင့်မျောနေလေသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင်... ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုပေါ်၌ ထီးထီးမားမားကြီးရပ်တည်နေသောရဲတိုက်အဆောက်အဦးကြီးကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ဦးတည်လာရောက်သည်နေရာမှာ ထိုနေရာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်လေပြီ။

ရဲတိုက်အဆောက်အဦးကြီးကား ညအမှောင်ထုထဲတွင် ထီးထီးကြီးတည်ရှိနေသည်။ လရောင်အောက်တွင် မိုးသို့မြင့်တက်နေပေသည်။ အဆောက်အဦးကြီးကား မှောင်မည်းလျက်ရှိလေ၏။

ကောင်းကင်၌ မည်းမှောင်သောမိုးသားတိမ်လိပ်များက တရွေ့ရွေ့လွင့်မျောနေသည်။

ကျွန်ုပ်အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ လှိုင်းထန်သောပင်လယ်ပြင်သည် ကျွန်ုပ်အောက်၌ ပြားပြားဝပ်နေသည်ကိုမြင်လိုက်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်လာခဲ့ရာလမ်းတလျှောက်သို့ နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ... အပြန့်အပြောကျယ်လှစွာသော အဆုံးအစမရှိ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ်သည် လှိုင်းထန်သောပင်လယ်ကြီးကို အပေါ်မှလျှပ်၍ ပျံသန်းပြေးလွှားခဲ့ခြင်းပါတကား။

ထို့နောက်... ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ ကမ်းပါးယံပေါ်ရှိ ရဲတိုက်ပမာ အဆောက်အဦးကြီးဆီသို့ ကျွန်ုပ်အကြည့်က ရောက်ရှိသွားပြန်လေသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ရယ်မသိ။ ကျွန်ုပ်ရင်မှာ ဒေါသများ အလိပ်လိုက်တက်ဆောင့်တက်လာပြန်လေသည်။ ကျွန်ုပ်၏ဒေါသစိတ်အား ပမာနှိုင်းရသော် ကျွန်ုပ်အောက်ရှိပင်လယ်ပြင်ကြီးမှ ထကြွနေသော လှိုင်းများထက်ပင် သာလွန်ပါလေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရဲတိုက်အဆောက်အဦးကြီးကို ကြည့်ကာ စူးစူးရှရှဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ဟစ်အော်လိုက်သောအသံကြောင့် ကောင်းကင်မှတိမ်တိုက်များလွင့်ထွက်သွားကြသည်။ လေပြင်းမုန်တိုင်းများကျလာသည်။ မြေပြင်မှသစ်ပင်များ ပိုင်လဲသွားကြသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် တော်လဲသံများမြည်ဟီးကာ ငလျင်များပင်လျှပ်သွားလေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်၏ဒေါသကြောင့် ပြောင်းလဲသွားသောပတ်ဝန်းကျင်ကိုကြည့်ကာ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ပင် အံ့အားသင့်မိပေတော့၏။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤမျှဒေါသထွက်နေရပါသနည်း။

အိမ်မက် (၂)

ကျွန်ုပ်သည် ကြီးမားခန့်ထည်သောအဆောက်အဦးကြီးအတွင်း ရောက်ရှိနေလေသည်။ ကျွန်ုပ်သည် အဆောက်အဦးကြီး၏ အတွင်းဝယ် နှစ်စင်အောင်လျှောက်သွားနေမိသည်။

အချိန်ကား ညအချိန်ပင်ဖြစ်လိမ့်မည်ထင်သည်။ အဆောက်အဦးကြီးအတွင်း၌ ပိန်းပိတ်အောင်မှောင်မည်းလျှက်ရှိပေသည်။ သို့သော် ကျွန်ုပ်သည် အဆောက်အဦးအတွင်းပိုင်းကို ထင်ရှားစွာပင်မြင်နေရပေသည်။

အဆောက်အဦးကြီးကား ကြီးမားကျယ်ပြန့်လွန်းပါဘိ။ ကျွန်ုပ်သည် မညည်းတမ်းမမောတမ်းပင် အဆောက်အဦးကြီး၏ အထက်အောက်ကို ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန်ဆင်းတက်နေမိလေ၏။

အဆောက်အဦးကြီးထဲ၌ ကြီးမားသောအရုပ်ကြီးများကိုတွေ့ရသည်။ အချို့အရုပ်များက ကြောက်မက်ဖွယ်၊ အချို့အရုပ်များက လှပ၍မြတ်နိုးစဖွယ် တွေ့ရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အဆောက်အဦးကြီးထဲတွင် လျှောက်သွားနေရင်းမှ မည်သည့်အတွက်ကြောင့် ဤသို့သွားလာနေမိသည်ကို တွေးမရပေ။

အဆောက်အဦးကြီး၏အပေါ်ထပ်အခန်းတစ်ခုရှေ့အရောက်ဝယ် ကျွန်ုပ်က ခြေလှမ်းများကို ရပ်တန့်လိုက်မိလေသည်။ အခန်းထဲ တွင် ကျွန်ုပ်မနှစ်မြို့သောတစ်စုံတစ်ခုရှိနေသည်ကို ကျွန်ုပ်က အလိုလို သိလိုက်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်က အခန်းထဲသို့လှစ်ကနဲဝင်လိုက်လေသည်။

ပိတ်ထားသောတခါးကိုခွဲမဖွင့်ပဲ... ကျွန်ုပ်၏ကိုယ်လုံးကြီးနှင့် တိုးဝင်လိုက်ရုံဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ပိတ်ထားသောတခါးကို ကျော်လွန်ကာ အတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

အခန်းတွင်း၌လူတစ်ယောက်သည် ခေါင်းကိုငုံ့လျှက် သေတ္တာတစ်ခုအတွင်းမှ တစ်စုံတစ်ခုကို ရှာဖွေနေဟန်ရှိပေသည်။ သူ သည် ကျွန်ုပ်ဝင်လာသည်ကို မသိရှိပေ။ ကျွန်ုပ်သည် ထိုသူကို နောက်ကျောမှ မြင်ရရုံဖြင့် ရွံ့ရှာမုန်းတီးစိတ်များဖြစ်ပေါ်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်က ထိုသူ၏နောက်သို့သွားရပ်ကာ ထိုသူ၏ပခုံးကို လက်ဖြင့်ပုတ်လိုက်လေသည်။

ထိုသူသည် ရုတ်တရက်ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားကာ ဆတ်ကနဲတုန်သွားလေသည်။ သူက ချက်ချင်းပင် ကျွန်ုပ်အား လှည့် ကြည့်လိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်ကိုမြင်သည်နှင့် သူက စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

“သွား- သွား- မလာနဲ့၊ မလာနဲ့”

သူသည် သွေးရှူးသွေးတန်းအော်ဟစ်ရင်း တခါးဝသို့လှည့်ပြေးလေသည်။ ကျွန်ုပ်ဖွင့်စရာမလိုပဲ အလိုအလျောက်ဖြတ်သန်းလာ သည့် တခါးပင်ဖြစ်ပါသည်။

သူက တခါးကိုအလျင်အမြန်တွန်းဖွင့်ကာ အပြင်ဖက်သို့ ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

ပြေးရင်းမှလည်း နှုတ်မှကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာ အော်ဟစ်သွားလေ၏။

“မခြောက်နဲ့... မခြောက်နဲ့... ငါ့ကိုမခြောက်နဲ့... သွား... သွား...”

ထိုသူကြောက်လန့်တကြားထွက်ပြေးသွားပုံကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ်မှာ အားရဝမ်းသာဖြစ်သွားလေသည်။ ရယ်ချင်စိတ်လည်းဖြစ်လာ လေ၏။

ကျွန်ုပ်က အားရပါးရရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ဝူး... ဝါး... ဟားဟားဟား...”

ကျွန်ုပ်၏ ကျယ်လောင်နက်နဲသော ရယ်မောသံကြီးက ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်ထိတ်လန့်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထွက်ပေါ်လာလေတော့ သည်။ ကျွန်ုပ်၏ရယ်သံသည် အဆောက်အဦးကြီးတစ်ခုလုံးတွင် ပဲ့တင်သံများထပ်ကာ မြည်ဟည်းနေတော့သည်။

သူသည် အောက်ထပ်သို့ဆင်းသောလှေကားထိပ်ဆီသို့ ဦးတည်ပြေးနေသည်။

ကျွန်ုပ်က သဘောကျစွာ သူ့ဖြစ်ပုံကို ခါးထောက်ကြည့်ရင်း ရယ်မောနေမိလေ၏။ သူ့ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားပုံကိုကြည့်၍ ကျွန်ုပ် ရင်ထဲ၌ ကြည်နူးဝမ်းသာနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်က နေရာမှမရွေ့ပဲ ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက်ကို သူ့ရှိရာအထိဆန့်တန်းလိုက်လေသည်။ ဝါးတစ်ပြန်မျှဝေးသော လှေကားထိပ်အထိ ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက်က ရှည်ထွက်သွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူ၏ပခုံးကို ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက်ဖြင့် အသာအယာပင်ဖမ်းချုပ်လိုက်လေ၏။ သူသည် ကျွန်ုပ်လက်ထဲ၌ ရုန်းမရပဲ ခြေများ ကြမ်းပြင်မှလွတ်ကာ ယက်ကန်ယက်ကန် ရှိနေပေတော့သည်။

ထို့နောက်... ကျွန်ုပ်က နောက်ကျောခိုင်းနေသောသူ့ကို ကျွန်ုပ်ဖက်သို့မျက်နှာချင်းဆိုင်မိအောင် လှည့်လိုက်လေသည်။

သူသည် ကျွန်ုပ်၏ရှည်ထွက်နေသောလက်ကြီးနှစ်ဖက်နှင့် ကျွန်ုပ်ကိုကြည့်ကာ ကြောက်လန့်တကြားအော်ဟစ်နေပေတော့သည်။

“မလုပ်နဲ့၊ ငါ့ကို မခြောက်ပါနဲ့၊ ငါသွားပါတော့မယ်၊ ငါ့ကို မခြောက်ပါနဲ့၊ လွတ်ပါ”

သူကတောင်းပန်နေသော်လည်း ကျွန်ုပ်ကား ဒေါသများထွက် လျှက်ရှိလေသည်။ သူ့ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်နေပုံကိုကြည့်၍လည်း ဝမ်းသာ ကြည်နူးနေမိသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ့ကို လျှာထုတ်၍ပြောင်ပြလိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်၏လျှာမှာ ပါးစပ်ထဲမှ တစ်လံလောက်ရှည်ထွက်လာပြီးလျှင် သူ့ရှေ့၌ လန်းလန်း၊ လန်းလန်းနှင့် မြွေကြီးတစ်ကောင် သဖွယ် တွန့်လိမ်နေပေတော့သည်။

“အောင်မယ်လေးဗျ၊ ကြောက်ပါပြီဗျ၊ နောက်မလာတော့ပါဘူးဗျ”

သူက စူးစူးဝါးဝါးအော်ဟစ်ရင်း သတိလစ်မေ့မျောသွားလေတော့၏။

သူ့ခန္ဓာကိုယ်သည် ကျွန်ုပ်လက်ထဲဝယ် အဝတ်ရုပ်ကလေးတစ်ခုနယ် ပျော့ခွေသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ့ကို လှေကားထိပ်မှာပင်ချထားလိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်၏ရှည်ထွက်နေသောလက်နှစ်ဖက်ကို ပြန်လည်ရုပ်သိမ်းလိုက်ရာ နဂိုအနေအထားအတိုင်း ပြန်ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် လှေကားထိပ်သို့လျှောက်သွားပြီး သူ့ကိုငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ကျွန်ုပ်ခြောက်လှန့်လိုက်သောကြောင့် သူ သေတော့ သေမသွားပါ။ သတိလစ်မေ့မျောသွားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်ုပ်က သူ့ဖြစ်ပုံကိုကြည့်၍ အားရပါးရရယ်မောလိုက်မိလေတော့သည်။

“ဝူး... ဝါး... ဟားဟားဟား...”

ကျွန်ုပ်သည် သူ့ကိုဘာကြောင့်မှန်းတီးနေမိပါသနည်း။

ဘာကြောင့်... သူ့ကြောက်လန့်အောင် ခြောက်လှန့်လို့ရနေပါသနည်း။

ကျွန်ုပ်၏လက်နှစ်ဖက်ကို ဝါးတစ်ပြန်လောက်ရှည်ထွက်လာအောင်၊ ကျွန်ုပ်၏လျှာကို တစ်လံလောက်ရှည်ထွက်လာအောင် ကျွန်ုပ် ဘာကြောင့်လုပ်နိုင်နေသနည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ရယ်မောရင်းမှ ကိုယ့်အဖြစ်ကိုတွေးတောနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်ဟာ ဘာလဲ၊ ကျွန်ုပ်မည်သူလဲ။

အိမ်မက် (၃)

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ရောက်ခဲ့ဖူးသော ရဲတိုက်ကဲ့သို့အဆောက်အဦးကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေပြန်သည်။

အချိန်က ညအချိန်ပင်ဖြစ်ပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင် ဟိုမှသည်မှ သွားလာလျှင်ရှားလျှက်ရှိလေသည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် သွားလာ နေမိသည်ကို ကျွန်ုပ်မသိပါ။

အိမ်ကြီး၏အပေါ်ထပ်တွင် လူတစ်ရပ်အမြင်ရှိသည်အရပ်ကြီးများကို ကျွန်ုပ်မြင်တွေ့နေရပေသည်။ အချို့အရပ်များမှာ... ကြေးဖြင့်သွန်းလုပ်ထားပြီး၊ အချို့အရပ်များက သစ်သားကို ထုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်လေသည်။

ဘီးလူးရုပ်ကြီးမှာ ကြောက်စရာကောင်းသလောက်၊ မင်းသမီးရုပ်များမှာမူ လှပ၍ချစ်စဖွယ်ကောင်းနေပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အရပ်များကို တစ်ရပ်ပြီးတစ်ရပ်လျှောက်ကြည့်နေမိလေ၏။

ကြေးဖြင့်သွန်းလုပ်ထားသောဘီးလူးရုပ်ကြီးရှေ့တွင်ရပ်ကာ ကျွန်ုပ်က အရပ်ကြီးကိုငေးစိုက်ကြည့်နေမိလေ၏။ ဘီးလူးရုပ်ကြီး သည် သွားကြီးများကိုဖြူ၍ လက်တစ်ဖက်က သံလျှက်ကို မြှောက်ကိုင်ထားပုံမှာ မာန်ပါလှပေသည်။ ထိုအရာသည် အရပ်ကြီးပင်ဖြစ် သော်လည်း ကျွန်ုပ်နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးသယောင်ခံစားရပေ၏။

ထိုစဉ်... အောက်ထပ်မှအသံဗလံအချို့ကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရလေသည်။ လူတစ်စု၏အသံပင်တည်း။

မှန်ပေသည်။ ကျွန်ုပ်အောက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်ရာ ယောက်ျားသုံး ယောက်နှင့်မိန်းမတစ်ယောက် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည်ကိုမြင် လိုက်ရလေ၏။

သူတို့သည်မည်သူများနည်း။

သူတို့သည် ဤအိမ်၏အိမ်ရှင်များမဟုတ်တန်ရာ။ သူတို့သည် အိမ်ထဲသို့ခိုးချောင်ခိုးဝှက်ဝင်ရောက်လာကြခြင်းဖြစ်၏။ သူတို့ မျက်လုံးများက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ဟန်များပေါ်လွင်နေကြပေသည်။

သူတို့လက်ထဲ၌ ဓာတ်မီးများပါလာကြသည်။

သူတို့သည် အောက်ထပ်အဝင်တခါးမကြီးကိုဖွင့်ကာ အတွင်းသို့ ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်၏။

သူတို့အဖို့ ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်မှ မြင်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်အဖို့ရာကား အမှောင်ထဲတွင် အားလုံးကိုပီပီပြင်ပြင် ရှင်းရှင်း လင်းလင်း မြင်နေနိုင်သည်မှာ ဆန်းပေစွ။

ကျွန်ုပ်က သူတို့ကိုဟန့်တားရန်အတွက် လှေကားကြီး၏ထိပ်တည်တည်တွင်ထွက်ရပ်လိုက်လေသည်။

သူတို့ဆီမှဓာတ်မီးရောင်က ကျွန်ုပ်ကိုယ်ပေါ်သို့ဖြာကျသွားလေသည်။

ကျွန်ုပ်ကိုမြင်လိုက်လျှင် သူတို့ထိတ်လန့်သွားမည်ဟုထင်လိုက်မိသော်လည်း သူတို့သည် ကျွန်ုပ်ကိုမြင်ပုံမရချေ။

သူတို့က အိမ်ထဲအရောက်တွင် ရဲတင်းလာပုံရကာ အပေါ်ထပ်သို့လှေကားကြီးမှတစ်ဆင့်တက်လာလေ၏။

ကျွန်ုပ်က လှေကားထိပ်အလည်တည်တည်တွင် ပိတ်ရပ်နေလိုက်သည်။ သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အားအမှတ်မထားပဲ ကျွန်ုပ်ကို ကျော်၍ အပေါ်ထပ်ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

သူတို့သုံးယောက်က ကျွန်ုပ်ရပ်နေသည်ကိုမြင်ပုံမရပဲ ကျွန်ုပ်၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲမှဖြတ်သန်းကာ ဝင်ရောက်သွားခြင်းဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကျွန်ုပ်၏ကြီးမားထွားကြီးသောခန္ဓာကိုယ်ကြီးထဲသို့ တိုးလျှိုပေါက်ဖြတ်သန်းသွားကြသော လူသုံးယောက်ကို ကြည့်၍ အံ့ဩမိလေသည်။ ဘာကြောင့် ဤကဲ့သို့လုပ်လို့ရပါသနည်း။

သူတို့သုံးယောက် ကျွန်ုပ်ကိုမမြင်ကြသည်မှာ သေချာလေပြီ။ မြင်လည်းမမြင်ကြ၊ ကျွန်ုပ်ရှိသည်ကိုလည်း သူတို့မသိကြပေ။

ကျွန်ုပ်က သူတို့နောက်သို့လိုက်လာခဲ့လေ၏။

သူတို့သည် ကြေးသွန်းအရပ်ကြီးများရှိရာသို့သွားကာ အရပ်ကြီးများကိုဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်နေကြပေ၏။

သူတို့အထဲမှ မိန်းမဖြစ်သူမှာ အတော်ပင်လှပသည်ကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ထိုမိန်းမကလေး၏နှုတ်ခမ်းညာဖက် ဒေါင်းစွန်း၌ မဲ့နီနီကလေးတစ်လုံးကိုတွေ့လိုက်ရလေ၏။ ထိုမဲ့ကလေးကြောင့်ပင်... သူမ ပို၍လှပနေခြင်းဖြစ်တော့သည်။ သူမ၏မျက်လုံး

များမှာ တောက်ပဝိုင်းစက်နေသည်။ အတော်ပင်လှပချောမောသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပါပင်။ သို့ရာတွင်... သူမ၏မျက်နှာပေါ်၌ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်ခြင်းနှင့်ရောယှက်ကာ လောဘ၏အငွေ့အသက်များ ရစ်သိုင်းနေလေသည်။

ကျွန်ုပ်က သူတို့အနားသို့ကပ်လာခဲ့လေ၏။ မွဲနီနီနှင့်မိန်းကလေးက နှာခေါင်းကိုရှုံ့လိုက်လေသည်။

“အို... အပုပ်နံ့ရသလိုပဲ၊ အစ်ကိုကြီးတို့မနံဘူးလား”

မွဲနီနီနှင့်မိန်းကလေးက သူ့အဖော်နှစ်ယောက်ကို မေးလိုက်လေ၏။

“နင်စိတ်ထင်လို့ပါညီမလေးရယ်၊ ကဲ-ကဲ- လုပ်စရာရှိတာ မြန်မြန်လုပ်ကြစို့”

မွဲနီမက ကြေးသွန်းအရုပ်ကြီးများကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး၊ ကြေးသွန်းအရုပ်ကြီးတွေက လှလိုက်တာ”

မွဲနီမက အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ကိုကိုင်ကြည့်ရင်း ပြောလိုက်လေသည်။

“ကြေးနီကိုချည်းပဲ အလေးချိန်နဲ့ရောင်းရင် တော်တော်ရမှာ”

“အဲဒါ အရူးတွေရဲ့အလုပ်ပဲ၊ ဒါလောက်လက်ရာမြောက်တဲ့ အရုပ်ကို ဘာလို့ အချိန်နဲ့ရောင်းစားမှာလဲ၊ နိုင်ငံခြားကိုခိုးထုတ်ရင် ဒေါ်လာတွေအများကြီးရမှာဟ”

သူတို့ထဲမှအသက်အကြီးဆုံးလူက ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။ ထိုလူမှာ နှုတ်ခမ်းမွေးကားကားကြီးနှင့်ဖြစ်၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးက အဖျားပိုင်းတွင်ကော့နေကာ လေထဲသို့ပျံတက်နေလေသည်။

မွဲနီမလေးနှင့်ကျွန်ုပ်တစ်ယောက်မှာ ရွယ်တူတန်းတူများဖြစ်ကြသည်။

“ညီမလေးက သဘောပြောတာပါ၊ ကြည့်စမ်းပါဦးနော်၊ သစ်သားပန်းပုရုပ်တွေကလည်း လက်ရာမြောက်လိုက်တာ”

“ဟေ့- ကြေးရုပ်တစ်ရုပ်အလေးချိန်က မနည်းဘူးကွ၊ တွန်းကြည့်တာ လှုပ်ရုံတောင်မလှုပ်ဘူး၊ ငါတို့ တော်တော်သယ်ယူရလိမ့်မယ်”

“အို... ဒီနေရာကိုသိနေမှ အချိန်မရွေးလာယူလို့ရနေပြီဟာကို၊ တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သယ်ကြတာပေါ့အစ်ကိုကြီးရယ်”

သူတို့စကားကိုနားထောင်ရင်း သူတို့သည် ဤအိမ်ထဲမှ အရုပ်ကြီးများကို ခိုးယူရန်လာသူများဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်ုပ်ရင်၌ ဒေါသများထကြွလာလေ၏။

မခိုးရဘူး၊ မယူရဘူး။

“တောက်-”

ကျွန်ုပ်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဟင်- ကြားလား၊ ကြားလား၊ တောက်ခေါက်သံကြီး”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ကြားလိုက်တယ်”

“မြန်မြန်လုပ်ကြကွာ၊ ဒီနေ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ပါအောင်ယူသွားမယ်၊ ငါတို့စက်လှေပေါ်မှာလည်း ဒါလောက်လေးတဲ့အရုပ်၊ တစ်ရုပ်ပဲတင်လို့ရမယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်လာရင်တော့ စက်လှေကြီးကြီး ငှားလာမှဖြစ်မယ်ဟေ့”

သူတို့က ကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီးကို သယ်မရန်ပြင်နေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် လျင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာဖြင့် ဘီလူးရုပ်ကြီး၏ကိုယ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။ ကြေးသွန်းရုပ်ကြီးမှာ အခေါင်းပေါက်ဖြစ်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်သည် ကြေးသွန်းရုပ်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်ရှိ သွားလေသည်။

သူခိုးများမှာ ကျွန်ုပ်ကိုမမြင်ရသည့်အတွက် ခြောက်လှန့်လို့မရဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က သူတို့ကို ခြောက်လှန့်လွှတ်ရန်စိတ်ကူးသော်လည်း သူတို့ကျွန်ုပ်ကိုမမြင်၍ ကြိမ်ကြိရာကြိလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့က ဘီလူးရုပ်ကြီးကို သုံးယောက်ပိုင်းမနိုင်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လှဲချလိုက်လေသည်။

သို့သော်... ဘီလူးရုပ်အတွင်းမှ ကျွန်ုပ်က တောင်ခံထားသည့်အတွက် လှဲချလို့မရပဲဖြစ်နေလေ၏။

“အရုပ်ကြီးက လေးလှသည်လား၊ သွေးရိုးသားရိုးမှဟုတ်ရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့- ငါ့အရုပ်ကို မယူကြနဲ့”

“အောင်မယ်လေး”

မဲ့နီမက စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်လေသည်။

“ဘီလူးရုပ်ကြီးက အော်တယ်၊ အော်တယ်”

“အရုပ်ကြီးအသက်ဝင်လာပြီ”

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အသံကိုကြားရသည်မှာ သေချာသွားလေပြီ။

ကျွန်ုပ်က အရုပ်အတွင်းမှ အားမာန်ထည်၍လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြေးသွန်းအရုပ်၏အတွင်းသားအခေါင်းပေါက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နေခြင်းဖြစ်ရာ... ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးသည် လက်နေရာလက်၊ ခြေနေရာခြေ အံဝင်ဝင်ကျဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်က သံလျက်ကိုင်ထားသောဘီလူးရုပ်၏လက်ကို အတွင်းဖက်မှလှုပ်ရှားလိုက်လေသည်။

ထိုအခါ... သံလျက်ကိုမြှောက်ကိုင်ထားသောလက်မှာ လှုပ်ရှားလာပြီး ရှေ့မှ နှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူကို သံလျက်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

သို့ရာတွင်... ထိုသူသည် ဘီလူးရုပ်အတွင်းမှအသံထွက်လာကတည်းက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ဆုတ်သွားသည်ဖြစ်ရာ သံလျက်ဘေးမှလွတ်သွားလေသည်။

“ဘီလူးရုပ်ကြီး အသက်ဝင်လာပြီပြေးကြ၊ ပြေးကြ”

“အောင်မယ်လေးတော့... ကယ်ကြပါဦး”

သူတို့သုံးယောက်သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် လှေကားမှဆင်းပြေးကြလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဘီလူးရုပ်ကိုယ်တွင်းမှနေ၍ ဘီလူးရုပ်ကြီးခြုံထားရက်သားဖြင့် သူတို့နောက်သို့ပြေးလိုက်လေတော့သည်။

“ဘီလူးကြီးလိုက်လာပြီ၊ ဘီလူးကြီးလိုက်လာပြီ၊ ကယ်တော်မူကြပါ”

လူသုံးယောက်မှာ အော်ရင်းဟစ်ရင်း ဖနောင်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့သတည်း။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဘီလူးရုပ်ကြီးအတွင်းမှ လှေကားအတိုင်း ပြေးလိုက်လာခဲ့ရာ ဘီလူးကြေးသွန်းရုပ်ကြီး လှေကားပေါ်ခြေတစ်ချက်ချလိုက်တိုင်း ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ သစ်သားလှေကားနှင့်အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း တုန်ဟည်းနေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးရုပ်ကြီးထဲဝင်နေရက်သားမှပင် အောက်ထပ်အထိပြေးလိုက်သွားခဲ့လေသည်။

သူခိုးသုံးယောက်ကား ကျွန်ုပ်အောက်ထပ်သို့ရောက်ချိန်တွင် ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားလေပြီတည်း။

ကျွန်ုပ်က ဘီလူးရုပ်ကြီးထဲဝင်နေရင်းကပင် အိမ်အပြင်ဖက်သို့ထွက်လိုက်ခဲ့ပေသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းများထန်ကာ လေများတဝေါ့တဝါတိုက်ခတ်နေပေ၏။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှစက်နှိုးသံတစ်ခုကို ကျွန်ုပ် ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းပါးအစွန်ထိသွားရပ်ကာ စက်သံထွက်ပေါ်လာရာ အောက်ဖက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူခိုးသုံးယောက်သည် စက်တပ်လှေကလေးပေါ်ရောက်ရှိနေကာ စက်နှိုး၍ထွက်ပြေးရန်ပြင်နေခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများက ကမ်းပါးအောက်ခြေသို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ဘီလူးကြီး၊ ကျွန်မတို့ကိုငုံ့ကြည့်နေတယ်၊ အမလေး... မြန်မြန်ထွက်ပါတော့”

မဲ့နီနှင့်မိန်းမချောက ကျွန်ုပ်ရှိရာသို့မော်ကြည့်ရင်း လက်ညှိုးထိုးပြကာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသထွက်လာကာ သူတို့စက်လှေပေါ်တည်တည်ရောက်အောင် ခုန်ချလိုက်လေသည်။

သူတို့ကစက်လှေကို မောင်းထွက်လိုက်သည်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေပေါ်သို့မကျပဲ ရေထဲသို့ဗွမ်းကနဲကျသွားလေတော့၏။ သို့သော်... ကျွန်ုပ်သည် အားမလျော့သေးပဲ ရေပြင်ပေါ်မှပြေးကာ သူတို့နောက်သို့ လိုက်နေမိသေးသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လိုက်လို့မရတော့၊ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ထိုနေရာမှဆက်၍ ရှေ့သို့ရွေ့လျားလို့ မရတော့ပေ။

သူခိုးများ၏စက်လှေက ကျွန်ုပ်မျက်စိအောက်မှပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။

သူခိုးများကား ဘီလူးရုပ်ကြီးအသက်ဝင်လာသည်ဟု ယုံကြည်သွားကြပေလိမ့်မည်။ နောင်တွင်... ဤနေရာသို့လာရဲတော့မည် မဟုတ်ပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးရုပ်အတွင်း ဝင်ရောက်ခိုအောင်းနေရာမှ ထွက်ခွာလိုက်လေ၏။

ထိုအခါ... လေးလံသောကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီးသည် ခဏချင်းမှာပင် ရေအောက်သို့စုန်းစုန်းမြုပ်သွားလေတော့သည်။ ကျွန်ုပ်က ဘီလူးရုပ်အတွင်းဝင်ရောက်လျှင်ရှားနေသည့်အတွက်သာ အရုပ်ကြီးမှာ ပင်လယ်ပြင်အထိပါလာခြင်းဖြစ်သည်။ အရုပ်အတွင်းမှ ကျွန်ုပ်ထွက်လိုက်သည်နှင့် အရုပ်ကြီးသည် ပင်လယ်ထဲသို့နစ်မြုပ်သွားခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ရေအောက်ထဲသို့နစ်မြုပ်သွားသောဘီလူးရုပ်ကြီးကို နှမေ့တသစွာငုံ့ကြည့်နေမိပါသေးသည်။ စိတ်တွင်း၌ ခင်မင်ရင်းနှီးသောမိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆုံးရှုံးသွားသည့်သဖွယ်လည်း ခံစားလိုက်ရပေသည်။

သို့သော်... မည်သို့မျှမတတ်နိုင်တော့ပါ။ ကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီးသည် ရေအောက်သို့စုန်းစုန်းမြုပ်သွားချေပြီတကား။

ကျွန်ုပ်က ရဲတိုက်ကြီးရှိသည့် မြင့်မားသောကမ်းပါးစောက်ပေါ်သို့ ပေါ့ပါးစွာပြန်လည်ခုန်တက်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းပါးအစွန်၌ရပ်ကာ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ငေးကြည့်နေမိသည်။ ပင်လယ်ပြင်ကြီးကား ညအမှောင် ထုအောက်ဝယ် လှိုင်းကြမ်းများ တုန်ခတ်ရုန်းရိုက်ခတ်လျှက်ရှိပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးရုပ်ကြီးနစ်မြုပ်သွားသောနေရာကို ငေးကြည့်ရင်း နှမေ့တသနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် သူခိုးများအား ဘီလူးရုပ်အတွင်းဝင်ရောက်ကာ ကာကွယ်နိုင်ခဲ့ပေသည်။

အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်အတွင်းသို့ ကျွန်ုပ်အဘယ်ကြောင့်ဝင်နိုင်ပါသနည်း။ အရုပ်ကြီးသည်လည်း ကျွန်ုပ်လှုပ်ရှားလိုသည်အတိုင်း အဘယ်ကြောင့်လိုက်ပါလှုပ်ရှားနိုင်ပါသနည်း။

သူခိုးများသည် ကျွန်ုပ်အား အဘယ်ကြောင့်မမြင်ရပါသနည်း။

ကျွန်ုပ်က အမျိုးမျိုးတွေးတောနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်က ဤရဲတိုက်အဆောက်အဦးကြီးပတ်ဝန်းကျင်တွင် ကျင်လည်လှုပ်ရှားနေမိသောကိုယ့်ကိုကိုယ် နားမလည်နိုင်အောင်ဖြစ် နေရပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် မည်သို့သောသတ္တဝါဖြစ်ပါသနည်း။

ကျွန်ုပ် မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင် မတွေးတတ်နိုင်တော့ပါပေ။

အိပ်မက် (၄)

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ရောက်ခဲ့ဖူးသော ရဲတိုက်ကဲ့သို့အဆောက်အဦးကြီးဆီသို့ရောက်ရှိနေပြန်လေသည်။ ယခုတစ်ခါတော့... ကျွန်ုပ်သည် ရဲတိုက်ကြီး၏အပြင်ဖက်ခြံဝင်းထဲတွင် လျှောက်သွားနေပြန်လေသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီမှ ရဲတိုက်ကြီးရှိရာ ကမ်းပါးသို့ လှိုင်းများ ရိုက်ခတ်သံက သံစဉ်ညီစွာထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား မှောင်မိုက်လျှက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာမူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စားစရာတစ်ခုခုကိုတောင်တလျှက်ရှိပေသည်။ စားစရာတစ်စုံတစ်ခုတွေ့လိုတွေ့ငြားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခြံထဲတွင် လျှောက်သွားလျှက်ရှိလေ၏။

စားသောက်စရာတစ်ခုမျှ ကျွန်ုပ်မတွေ့ရပါပေ။

ကျွန်ုပ်ကား တစ်တစ် ပိုမိုပြင်းထန်စွာဆာလောင်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်နောက်ဖက်၌ ရေအိုင်ငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရာ အားတက်သွားလေသည်။ အစားမစားရသော်လည်း ရေကို အဝသောက်မည်ဟုအားခဲကာ ရေအိုင်လေးရှိရာသို့ပြေးသွားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ရေအိုင်ငယ်လေးကိုငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရေအိုင်အတွင်းမှ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းသောမျက်နှာကြီးတစ်ခုကိုတွေ့လိုက်ရသည်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ထိတ်လန့်ကာ ကိုယ်ကို နောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိလေသည်။

နောက်မှ ရေအိုင်အတွင်းမှပုံရိပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ပင်ဖြစ်နိုင်သည်ကိုတွေးမိကာ ရေအိုင်ထဲသို့ တစ်ဖန်ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပြန်လေသည်။

မှန်ပေသည်။ ရေအိုင်ထဲတွင်ပေါ်လာသောမျက်နှာမှာ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပါတကား။

ကျွန်ုပ်သည် ရေအိုင်ထဲတွင်ပေါ်နေသော ပုံပျက်ပန်းပျက် မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ကာ အံ့ဩနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်မျက်နှာပေါ်တွင် အဖုများ၊အလုံးများပေါက်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးကြီးမှာ ယကွင်းလောက်နီးနီးကြီးမားကာ ကြောက်မက်ဖွယ် ပြူးတောက်လျက်ရှိပေ၏။ ပါးစပ်အတွင်းမှသွားကြီးများမှာ အချွန်အတက်များဖြင့် အပြင်သို့ငေါထွက်လျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤမျှအရပ်ဆိုင်းသူတစ်ယောက်လား။ ကျွန်ုပ် မည်သူနည်း၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်ကလာ၍ ဘယ်ကိုသွားမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဘယ်လိုမှစဉ်းစားလို့ မရပါချေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် မည်သူဖြစ်မှန်းလည်း မသိပါချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကြောင့် ရဲတိုက်ကဲ့သို့သောအိမ်ကြီးထဲသို့ရောက်ရှိနေရသနည်း။ စဉ်းစားလို့မရပါ။

ကျွန်ုပ်သည် တွေးရင်းစဉ်းစားရင်းဖြင့်ပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာပြန်လေသည်။ ထိုအခါမှ... ရေအိုင်ထဲမှရေကိုသောက်ရန် သတိရကာ ရေအိုင်လေးဆီသို့ ငုံ့လိုက်လေသည်။

ရေကိုသောက်ရန် ပါးစပ်ကိုဟလိုက်ရာ ပါးစပ်ထဲမှ နီရဲသော လျှာကြီးမှာ တစ်လံအရှည်လောက်အထိ ထွက်ကျလာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က အိုင်ထဲမှရေကို လျှာကြီးဖြင့်လျက်ကာ... လျက်ကာ... သောက်လိုက်လေသည်။

ရေကိုသောက်လိုက်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၌ အာသာပြေမသွားပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မည်သူမှန်းမသိရသည့်အဖြစ်ကို မချင့်မရဲဖြစ်ရင်းမှ... ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုကိုပါ ခံစားလာရသည်တွင် ဒေါသများထွက်လာပြန်လေသည်။

“ဆာတယ်... ဆာတယ်... စားစရာပေးကြပါ။ ငါ့ကို စားစရာ ပေးကြပါ”

ကျွန်ုပ်က ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် အသံထွက်အော်လိုက်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အသံကြီးက မကြားဝံ့စရာ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ဆာလောင်မှုကြောင့် ကျွန်ုပ်ရင်များ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာလေသည်။

“ဆာတယ်၊ ဆာတယ်၊ ငါ့ကိုစားစရာတစ်ခုပေးပါ။ အောင်မယ်လေးများ၊ ဆာလိုက်တာ”

ကျွန်ုပ်က နောက်တစ်ခါတစ်အော်လိုက်မိပြန်လေသည်။

အပိုင်း (၂)

(၈)

“သား- သား- အိပ်မက်ဆိုးတွေမက်နေပြန်ပြီလား၊ သား- ဝသုန်”

မေမေက ကျွန်တော့်ပခုံးကိုကိုင်လှုပ်ရင်း မေးလိုက်သည်နှင့်ပင် ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်မက်နေရာမှ လန့်နိုးလာခဲ့လေ၏။

ကျွန်တော်မက်နေကျ ပဟေဠိဆန်လှသောအိပ်မက်များထဲမှ တစ်ခုသောအိပ်မက်ကိုမက်ပြီးသည့်အခါတိုင်း... ကျွန်တော်သည် ဤသို့ပင်ခံစားရလေ့ရှိပါ၏။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ကျွန်တော်သည် ကတုန်ကယင်ကြီးဖြစ်ရင်းမှ နိုးလာသည်။ အာခေါင်များခြောက် ကပ်ကာ ဆာလောင်မွတ်သိပ်လျက်ရှိပေသည်။ ဇောချွေးများလည်းပြန်လျက်ရှိပေ၏။

ငယ်စဉ်တုံးကဆိုလျှင် ကျွန်တော်သည် ထိုအိပ်မက်မက်ပြီးတိုင်း ငိုရှိုက်၍နေမိသည်။ အိပ်မက်ကို မက်ပါများမှပင် ကျွန်တော် မှာ ခံနိုင်ရည်ရှိသွားခဲ့ပါ၏။ ဒါတောင်... အစာဆာလောင်သောအိပ်မက်အပိုင်းကို မက်သည်အခါတိုင်း လူမှာတုန်လှုပ်ခြောက်ခြား၍ ကျန်ရစ်နေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပေသည်။

ကျွန်တော်အိပ်ရာထဲမှာ ကယောင်ကတန်းအော်ဟစ်နေသံကို ကြားလိုက်ရလို့ပဲထင်ပါသည်။ မေမေက ကျွန်တော့်အခန်း ထဲရောက်လာကာ နှိုးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်နိုးလာသည်တွင် မေမေက ချွေးများကိုသုတ်ပေးသည်။ ရေအေးအေးတစ်ခွက်ကို ခပ်တိုက်ပါသည်။

“ဘယ်လိုလဲသား၊ ဟိုအိပ်မက်ကြီးကို မက်ပြန်ပြီလား”

“ဟုတ်တယ်မေမေ၊ အစာဆာလွန်းလို့ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး အော်ဟစ်လိုက်တဲ့အိပ်မက်ကိုမက်တာ”

မေမေက ကျွန်တော့်စကားကိုနားထောင်ပြီး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဤအကြောင်းအရာမှာ ကျွန်တော့်ဆီမှ မကြာမကြာကြားရနေကျအကြောင်းအရာဖြစ်သည့်အတွက် မေမေကဘာမှ ဆက်မမေးတော့ပဲ အနားမှထသွားလေသည်။

မေမေသည် ဘုရားစင်ပေါ်မှပရိတ်ရေပုလင်းကိုသွားယူခြင်းဖြစ်ကြောင်းကျွန်တော်သိလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ ပုလင်းထဲမှပရိတ်ရေအနည်းငယ်ဖြင့် မေမေက ကျွန်တော့်ကိုယ်ပေါ်ကိုဖြန်းပေးသည်။

“ရပါပြီမေမေ၊ မေမေပြန်အိပ်ရင်အိပ်ပါတော့”

“သားအိပ်ပျော်မှ မေမေအိပ်ပါတော့မယ်ကွယ်”

မေမေက ကျွန်တော့်ကိုယပ်ခပ်ပေးနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မကြာခဏ တစ်လှည့်စီမက်တတ်သော ကျွန်တော်မက်နေကျအိပ်မက်လေးခုကို ပြန်တွေးနေမိလေတော့သည်။

(၁)

အခြားသူများသည်လည်း အိပ်မက်တစ်မျိုးတည်းကို မကြာမကြာ မက်တတ်ပါသလား။ ကျွန်တော်မသိပါ။

ကျွန်တော်ကတော့ ထိုအိပ်မက်များကို လူမှန်းသိတတ်စအရွယ်မှစ၍ မက်ခဲ့ပါသည်။

အိပ်မက်မှာလေးမျိုးဖြစ်ပါသည်။

ငယ်ငယ်ကဆိုလျှင် နေ့စဉ်လိုပင်... အိပ်မက်တစ်ခုမဟုတ်တစ်ခုကိုမက်ပါသည်။ တဖြည်းဖြည်းကြီးပြင်းလာမှ တစ်ပတ်တစ်ခါ၊ တစ်လ တစ်ခါဖြင့်... အိပ်မက်မက်သည်ကာလခြား၍လာခဲ့ပါ၏။

အိပ်မက်တိုင်းတွင် တစ်ဦးတည်းခိုင်ခံပါဝင်သူမှာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေပါသည်။

အိပ်မက်လေးခုကိုမက်ရလွန်း၍ ကျွန်တော်အလွတ်ရနေပါသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရသူများ၏မျက်နှာများကိုလည်း မှတ်မိနေပါပြီ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တွေ့မြင်ရသူများမှာ မများလှပါ။ လူလေးယောက်သာရှိပါသည်။

တစ်ခုသောအိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ရဲတိုက်ကြီး၏ အခန်းထဲတွင် တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာဖွေနေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့သည်။ နောက်အိပ်မက်တစ်ခု၌... အိမ်ကြီးထဲမှ အရုပ်ကြီးများကိုခိုးယူရန်လာသော လူသုံးယောက်ကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ အိပ်မက်လေးခုထဲမှ အခြားသူများပါဝင်သည်အိပ်မက်မှာ ထိုနှစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ကို ဘေးမှလူတစ်ယောက်က မြင်နေရသလိုမျိုး မက်ခြင်းမဟုတ်ပါပေ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပါဝင်လှုပ်ရှားနေရသကဲ့သို့ မြင်မက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်... အိပ်မက်ထဲမှလူကြီးမှာ ယခုလက်ရှိကျွန်တော်တော့ မဟုတ်ပါပေ။ အိပ်မက်ထဲမှလူကြီးမှာ ရုပ်ရည်ဆိုးဝါးလှပါသည်။ အသက်အရွယ်မှာလည်း ခန့်မှန်းလို့မရအောင်ကြီးရင့်နေပြီဟုထင်ရပါသည်။ အိပ်မက်မက်သည်အခါတိုင်း အိပ်မက်ထဲက ထိုလူကြီးကို ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဟုပင် ထင်မြင်မိပါ၏။

ပြီးတော့... အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် လုပ်ချင်သလိုလုပ်လို့ရနေသည်မှာ အံ့ဩစရာကောင်းပါသည်။ အိပ်မက်မို့လားမသိပါ။ အိပ်မက်ထဲ၌ ကျွန်တော်သည် လေထဲ၌လည်းပျံဝဲနိုင်သည်။ ရေပြင်ပေါ်မှာလည်း ပြေးလွှားနိုင်သည်။ အရုပ်ကြီး၏ခန္ဓာကိုယ်ထဲတွင်လည်း ဝင်အောင်း၍နေနိုင်ပါသေးသည်။

ဖေဖေကတော့... ကျွန်တော့်အိပ်မက်များမှာ ထမင်းလုံးတစ္ဆေခြောက်လှန့်ခြင်းဖြစ်ကြောင်း မှတ်ချက်ပေးပါသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ နည်းနည်းပါးပါးစဉ်းစားဆင်ခြင်တတ်သည့်အရွယ်ရောက်လာသည်တွင်... အိပ်မက်များမှာ တစ်ခုခုအဓိပ္ပါယ်ရှိရမည်ဟု ထင်မြင်မိလေသည်။ ဘာအဓိပ္ပါယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်လည်း ကွဲကွဲပြားပြားမသိပါ။

အိပ်မက်များသည် တစ်ချိန်ချိန်က တစ်နေရာရာတွင်ဖြစ်ပျက်ခဲ့သည့်အဖြစ်များဖြစ်နိုင်ကောင်းသည်ဟု စဉ်းစားမိခဲ့သည်လည်း ရှိပါသည်။ သို့ရာတွင်... လူသည် လေထဲ၌ပျံဝဲခြင်း၊ ပင်လယ်ရေပြင်ပေါ်လမ်းလျှောက်ခြင်း၊ ပြေးလွှားခြင်းနှင့် အရုပ်ကြီးထဲဝင်အောင်းခြင်း စသည့်အပြုအမူများကို ကမ္ဘာ၏ဘယ်အစိတ်အပိုင်းက လူသားသည် လုပ်နိုင်ပေလိမ့်မည်နည်း။

ကျွန်တော့်ဘဝတစ်သက်တာတွင်မက်ခဲ့သောထိုအိပ်မက်များမှာ ထူးဆန်းသောပုစ္ဆာများအဖြစ်သာတည်ရှိခဲ့ပြီး အဖြေမပေါ်ခဲ့ရပါချေ။

(၈)

ကျွန်တော်သည် ထူးဆန်းသောအိပ်မက်များကို အသက်၁၄နှစ်အရွယ် ရှစ်တန်းကျောင်းသားဘဝအထိ မကြာမကြာမက်ခဲ့ပါသည်။

ရှစ်တန်းနှစ်လွန်မြောက်ပြီးနောက်တွင် ထိုအိပ်မက်များကို သိပ်မမက်တော့ပါ။

အိပ်မက်မက်ခြင်းနည်းသွားသော်လည်း ထိုအိပ်မက်များကို မကြာခဏ သတိရမိနေတတ်၏။ ပြန်စဉ်းစားနေတတ်ပါ၏။ ကျွန်တော့်အာရုံထဲဝယ် အိပ်မက်ထဲမှာမြင်ခဲ့ရသောလူလေးယောက်ကိုလည်း စွဲမြဲနေပါသည်။ အိမ်ကြီးထဲမှာ ကျွန်တော်ခြောက်လှန့်လွတ်လိုက်သော လူကြီး၏မျက်နှာ၊ အိမ်ထဲမှအရုပ်များကိုခိုးယူရန်ဝင်ရောက်လာ သောယောက်ျားနှစ်ယောက်နှင့် မိန်းမတစ်ယောက်၏မျက်နှာ။ ထိုမျက်နှာလေးခုကို ကျွန်တော်သည် ယခုတိုင်ပင် စွဲစွဲမြဲမြဲမှတ်မိနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

အထူးသဖြင့်... အရုပ်ခိုးရန် အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသည့် နှုတ်ခမ်းတွင် မွဲနီနီလေးပါသောမိန်းမကို အစွဲလမ်းဆုံးဖြစ်၍နေပါသည်။ လှပချောမောသော ထိုမိန်းမမျက်နှာကို မကြာခဏမြင်ယောင်မိပါသည်။ အပြင်မှာသာ ထိုမိန်းမကလေးတကယ်ရှိပါက ကျွန်တော်သည် ချစ်ကြိုက်မိလိမ့်မည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ယခုအခါတွင်... ကျွန်တော့်အသက်မှာ ၁၈နှစ်ရှိပါပြီ။ ၁၉၇၁ ခုနှစ်တွင်မွေးဖွားခဲ့သောကျွန်တော်သည် ယခု ၁၉၈၉ခုနှစ်၊ မေလထဲ၌ အသက်၁၈နှစ်ပြည့်ပါတော့မည်။ ကျွန်တော်ဆယ်တန်းအောင်သည့်နှစ်တွင် ကျောင်းများအချိန်ကြာကြာပိတ်ထားသောကြောင့် ကျွန်တော့်မှာ အားလပ်နေပါသည်။

ထိုအချိန်တွင်... မေမေ၏ဇာတိရွာသို့ သွားရောက်ရန် အကြောင်းတစ်ခုပေါ်လာပါသည်။ မေမေ၏မိခင် ကျွန်တော့်ဘွားဘွားက သူမသေခင် မြေးများကိုရှင်ပြုရဟန်းခံပြုလုပ်လို၍ ကျွန်တော့်အား ရွာသို့လာရောက်ရန် စာရေးခေါ်လိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဘွားဘွားဆန္ဒအရ ကျွန်တော်သည် တစ်ခါမှမရောက်ဖူးသော မေမေမွေးရပ်ဇာတိရွာသို့ရောက်ခဲ့ရလေသည်။

ပင်လယ်ကမ်းခြေရှိ မေမေဇာတိရွာကလေးသို့ရောက်ရှိသွားခြင်းသည် ကျွန်တော်မက်ခဲ့သောအိပ်မက်များ၏အဖြေကို သိရှိရန် အတွက် အကြောင်းဖန်လာခြင်းပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

အပိုင်း (၃)

(၁)

“မင်းက ဘယ်အထိလိုက်ချင်တာလဲချာတိတ်”

“ကမ်းကုန် ကိုပါခင်ဗျာ”

“ဟေ- ကမ်းကုန်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဦးလေးရဲ့မြင်းလှည်းက ကမ်းကုန်ကို လမ်းကြုံပါသလားခင်ဗျာ”

“ကမ်းကုန်ကိုလမ်းကြုံသလားတဲ့ဟေ့၊ မေးပုံကိုတော့ ကြိုက်သွားပြီ၊ ဒီမှာချာတိတ်... ကမ်းကုန်လိုနေရာမျိုးကို မင်း လမ်းကြုံလိုက်လို့ မရဘူးကွ”

“ဗျာ-”

“ကမ်းကုန်ရွာဟာ ကမ်းကုန်ဆိုတဲ့နာမည်အတိုင်း ကမ်းကုန်တဲ့နေရာမှာရှိတယ်”

“ဟုတ်- ဟုတ်ကဲ့”

“ကမ်းကုန်တယ်ဆိုတာ မင်းသိသလား”

“ဗျာ-”

“ကမ်းကုန်တယ်ဆိုတာ ရှေ့ဆက်သွားစရာကမ်းမရှိတော့ဘူး၊ ကမ်းကုန်သွားပြီ၊ ရှေ့ဆက်သွားရင် ပင်လယ်ပဲရှိတော့တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့ကွ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကမ်းကုန်ရွာဟာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာရှိတယ်ဆိုတာတော့ ကျွန်တော်သိပါတယ်ဦးလေး”

“အဲဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့ကွ၊ ကမ်းကုန်ကိုလမ်းကြုံလိုက်လို့ မရဘူးလို့၊ လမ်းကြုံလိုက်တယ်ဆိုတာ ခရီးအစနဲ့ခရီးအဆုံး ကြားမှာရှိတဲ့နေရာတွေကိုသာ လိုက်လို့ရမှာ၊ ကမ်းကုန်လို ရှေ့ဆက်သွားလို့မရတော့အောင် ခရီးဆုံးမှာရှိတဲ့နေရာမျိုးကိုတော့ ခရီးဆုံး အထိသွားတဲ့ ယာဉ်ရထားကိုစီးမှဖြစ်မှာပေါ့ကွ၊ လမ်းကြုံလိုက်လို့ဘယ်ရမလဲ”

“ဒါဖြင့် ဦးလေးမြင်းလှည်းက ခရီးအဆုံးအထိမရောက်ဘူးပေါ့၊ ကမ်းကုန်အထိမရောက်ဘူးပေါ့၊ ဟုတ်လားဦးလေး”

“ရောက်ပါတယ်ကွ”

“ဟင်- ဦးလေးကလည်း”

“မင်းက လမ်းကြုံလိုက်လို့ရမလားမေးလို့ ဒီခရီးစဉ်ဟာ လမ်းကြုံလိုက်ရမယ့်ခရီးစဉ်မဟုတ်ဘူးလို့ရှင်းပြတာပါကွာ”

“ဒါဖြင့်... ကျွန်တော်ဦးလေးမြင်းလှည်းနဲ့ ကမ်းကုန်အထိလိုက်ခဲ့ပါရစေဦးလေး၊ မုန်တိုင်းရှိလို့ ရွာတွေကိုသွားတဲ့ ဘာယာဉ်မှ မရှိတော့ဘူးဆိုလို့ပါ၊ ကျွန်တော့်ကို ခေါ်ပါနော်ဦးလေး”

“ခေါ်ပါမယ်ကွာ၊ ငါ့ကို ဒါလောက်တောင်းပန်ပြောစရာမလိုပါဘူး၊ ကမ်းကုန်ရွာကိုအပြန်မှာ မြင်းလှည်းတစ်စီးနဲ့ မင်းနဲ့ငါ နှစ်ယောက်တည်းပေါ့၊ အေးအေးဆေးဆေးပေါ့ချာတိတ်ရာ၊ ကဲ- မင်းချတတ်သလား၊ ချတတ်ရင်ချ၊ ကမ်းကုန်ရောက်အောင် ငါ့မြင်းလှည်းကို ငါးနာရီလောက်မောင်းရမှာကွ”

သူက ကျွန်တော့်ရှေ့တွင် ဖန်ခွက်တစ်လုံးချပေးရင်းမှ ပြောလိုက်လေသည်။

+ + + + +

ဘွားဘွားပြုလုပ်မည် ရဟန်းခံရှင်ပြုတွင် ပါဝင်ရန်အတွက် ဘွားဘွားရှိရာ ကမ်းကုန်ရွာသို့ ကျွန်တော်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

မေမေက ကျွန်တော်နှင့်အတူလိုက်ပါရန် မအားလပ်ပါပေ။ ဖေဖေကလည်း နိုင်ငံခြားသို့ရောက်နေချိန်ဖြစ်သည်။ ဘွားဘွားကလည်း ကျွန်တော့်ကို အလှူမလုပ်မီ တစ်လဖြစ်စေ၊ ရက်နှစ်ဆယ်လောက်ဖြစ်စေ ကြိုလာစေချင်၏။ ထို့ကြောင့်... မိဘများမပါပဲ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း ထွက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဖေဖေနိုင်ငံခြားမှပြန်အလာတွင် အလှူပွဲအမိ ဖေဖေနှင့်မေမေ လိုက်လာပါလိမ့်မည်။

မေမေလမ်းညွှန်လိုက်သည်အတိုင်း ကုန်းလမ်းခရီးဖြင့် ကားစီးကာ ရှည်လျားလှသောခရီးရှည်ကြီးကိုထွက်လာခဲ့ရာ... လမ်းတွင် တစ်ည အိပ်ခဲ့ရပါသည်။ ခရီးပန်းသော်လည်း အခက်အခဲမရှိပါ။

မေမေဇာတိမှာ ခရီးဆုံးမြို့မဟုတ်။ မြို့မှသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်အထိသွားရသော ပင်လယ်ကမ်းခြေမှရွာကလေးဖြစ်ပါသည်။ ထို့ကြောင့်... အဝေးပြေးကားကြီး ခရီးဆုံးမြို့မှာ ရပ်လိုက်သော်လည်း ကျွန်တော့်ခရီးက မပြီးဆုံးသေးပါ။ ကမ်းကုန်ရွာအရောက် ခရီးဆက်ရပါဦးမည်။

မြို့ကို ကားရောက်တော့ ညနေလေးနာရီအချိန်။ မေမေမှာလိုက်သည်က... မြို့ကားဂိတ်ကြီးမှတစ်ဆင့် ပင်လယ်ကမ်းခြေရွာများသို့သွားသော ထွန်စက်များ၊ ထော်လာဂျီများ၊ မြင်းလှည်းများ ကားဂိတ်မှာပင်ရှိသည်။ ကမ်းကုန်ရွာရောက်သော ယာဉ်တစ်စီးစီးကိုမေးပြီး တက်စီးသွားရုံသာဖြစ်သည်ဟုဆိုသည်။

ဖြစ်ချင်တော့... ကျွန်တော်ရောက်သည်နေ့မှာ ပင်လယ်ပြင်နှင့်ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက် မုန်းတိုင်းတိုက်ခတ်မည့် သတိပေးချက် ထုတ်ပြန်ထားချိန်ဖြစ်နေသည်။ ရာသီဥတုကလည်း တကယ်ပင် မိုးလေပြင်းထန်နေပေ၏။ ထို့ကြောင့်လည်း... ကျွန်တော်စီးနင်းလာ သောကားမှာ ညနေ လေးနာရီကျမှ ဆိုက်ရောက်လာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကားဂိတ်ရောက်တော့လည်း မုန်တိုင်းကျမည်ဆို၍ ရွာများသို့ ခရီးဆက်မည်ယာဉ်တစ်စီးတစ်လေမှပင် ရှိမနေကြပါ။

ကျွန်တော့်မှာ မြို့ပေါ်ကတည်းခိုခန်းတစ်ခုခုတွင် ဝင်အိပ်ရတော့မလို ဖြစ်နေခဲ့သည်။ ကျွန်တော်ကတော့ ခရီးဆုံးကိုရောက်လို လှပါပြီ။ လမ်းမှာလည်း တစ်ညအိပ်ခဲ့ရသည်။ မြို့ပေါ်မှာတည်းခိုနေတုန်း မုန်တိုင်းမစဲပါက ရက်ကြာသွားနိုင်သေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်က ကားဂိတ်မှလက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် လက်ဖက်ရည်ထိုင်သောက်ရင်း စိတ်ပျက်နေမိသည်။ ခဏအကြာတွင် ဆိုင်ရှင်က ကျွန်တော့်အနားရောက်လာကာ-

“ဒီမယ်၊ ဟိုအရက်ဆိုင်ထဲက ထိပ်ဆုံးစားပွဲမှာ အရက်ထိုင်သောက်နေတဲ့လူ တွေတယ်မဟုတ်လား၊ ဗလကောင်းကောင်းနဲ့ အဲဒီလူက ကမ်းကုန်ရွာကပဲ၊ သူ့မှာမြင်းလှည်းပါတယ်၊ သူ ရွာပြန်မလား မသိဘူး၊ ပြန်ရင် သူနဲ့အကြုံလိုက်လို့ရတာပေါ့၊ သွားမေးကြည့် ပါလား”

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှင်က သူ့ကို ကမ်းကုန်ရွာခရီးစဉ်ကိုမေးမြန်းပြီး ခရီးဆက်စရာယာဉ်မရှိ၍ ကျွန်တော်စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်နေသည်ကိုသိသည့်အတွက် လာပြီးအကြံပေးခြင်းဖြစ်ပါသည်။

သူ့အကြံပေးချက်အတိုင်း ကျွန်တော်က လက်ဖက်ရည်ဖိုးရှင်းပေးခဲ့ပြီး အရက်ဆိုင်ထိုင်နေသည့်လူကြီးဆီသို့ အကျိုးအကြောင်း လာမေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

လူကြီးက အရက်မူးမူးနှင့် ဝေ့လည်ကြောင်ပတ်လုပ်ကာ စကားတွေရှည်နေသည်ကို သည်းခံရသေးသည်။ နောက်ဆုံး တော့လည်း သူက သူ့မြင်းလှည်းနှင့်လိုက်ပါရန် သဘောတူလိုက်ပါသည်။

“ထိုင်လေကွာ၊ သောက်တတ်ရင်သောက်”

သူက သူ့ရှေ့ကဖန်ခွက်ကို ကျွန်တော့်ရှေ့မှာချပေးရင်း အရက်ပုလင်းကိုပါ ရွှေ့ပေးလိုက်သည်။

“ကျွန်တော်မသောက်တတ်ပါဘူးခင်ဗျာ”

“မသောက်တတ်ရင်လည်း အစားတော့စားလိုက်တော့ဟေ့၊ ခု ဘယ်နှနာရီလဲ”

“လေးနာရီခွဲပါပြီဦးလေး”

“ငါတို့ငါးနာရီထွက်ဖြစ်ရင်တောင် ဆယ်နာရီမှ ကမ်းကုန်ကို ရောက်မှာကွ၊ ငါလည်း ဖြတ်မှပဲ၊ လမ်းမှာ မုန်တိုင်းမိနေရင်လည်း အခက်၊ ဟေ့... ဟေ့... စားပွဲထိုး”

သူက ပြောရင်းမှ အစားအသောက်မှာရန် စားပွဲထိုးကိုလှမ်း ခေါ်လိုက်သည်။

“မင်း ဘာစားမလဲချာတိတ်”

စားပွဲထိုးရောက်အလာတွင် သူက ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်သည်။

“ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ မှာမနေတော့ပါဘူးဦးရယ်၊ ခေါက်ဆွဲကြော် မှာလိုက်ရင် ပြီးတာပဲ”

“ဒါဖြင့် ငါ့အတွက်ပါ ခေါက်ဆွဲကြော်ပဲ၊ ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပွဲ လုပ်ဟေ့၊ ဝက်နဲ့ပဲ၊ မင်း ဝက်သားစားတယ်မဟုတ်လား”

“စားပါတယ် ဦး”

သူက စားစရာမလာခင် အရက်များကိုအကုန်ဖြတ်ပစ်သည်အနေဖြင့် လက်ကျန်များကိုဖန်ခွက်ထဲထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်က သူ့ကိုကြည့်ရင်းအကဲခတ်နေမိ၏။

သူ့အသက်က လေးဆယ်ပတ်ဝန်းကျင်ရှိပါလိမ့်မည်။ သူ၏ခန္ဓာကိုယ်ကတော့ ကျွန်တော့်လိုလူငယ်ထက်ပင် များစွာသန်စွမ်း မာကျောနေပါ၏။ သူ၏လက်မောင်းကြီးများမှာ ကြွက်သားကြီးများအမြောင်းလိုက်ထနေသည်။ ကြွက်သားကြီးပေါ်၌လည်း အကြော များထောင်လျက်ရှိသည်။ ဝမ်းဗိုက်ပြင်ချပ်ချပ်နှင့် သူဝတ်ထားသော တီရှပ်သည် ကျပ်ပြီး သူ့ဗလကိုအထင်းသားဖော်ပြနေလေသည်။ အရပ်အမောင်းမည်မျှရှိသည်ကိုတော့ မတ်တပ်ရပ်မှပင် သိနိုင်ပေလိမ့်မည်။ မျက်နှာထားမှာ ခပ်တင်းတင်းနှင့် လူကြမ်းပုံပေါက်နေသည်။

သူသည် လက်ရုံးအားကိုးဖြင့် စီးပွားရှာစားသူတစ်ဦးဖြစ်မည်ဟု ကျွန်တော်ထင်မိပါသည်။

“ဒါနဲ့... မင်းက ကမ်းကုန်က ဘယ်သူ့ဆီသွားမှာလဲကွ”

လက်ကျန်အရက်ကို အကုန်မော်ချလိုက်ရင်း သူက မေးလိုက်သည်။

“ကမ်းကုန်ရွာက ဒေါ်မင်းဇံပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်က ဒေါ်မင်းဇံ ရဲ့မြေးပါ”

သူက အရက်ခွက်ကိုချရင်း ကျွန်တော့်ကိုစိုက်ကြည့်နေသည်။

“ဪ... မင်းက ဒေါ်မင်းဇံမြေးကိုး၊ ဒါဖြင့်... အိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကုန်ပါသွားတဲ့ဆိုတဲ့ သမီးအငယ်က မွေးတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးလေး၊ ကျွန်တော်က ဘွားဘွားဒေါ်မင်းဇံသမီး ဒေါ်နီလာခိုင်ရဲ့သားပါ၊ နာမည်က ဝသုန်လို့ခေါ်ပါတယ်”

“ဝသုန်”

“ဦးက မေမေတို့ ဘွားဘွားတို့နဲ့ ခင်တယ်မဟုတ်လား”

အသက်အရွယ်မှာ ကျွန်တော့်အမေနဲ့ရွယ်တူလောက်ရှိမည်ဖြစ်၍ မေးကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မင်းအဘွားဒေါ်မင်းဇံကတော့ ရွာမှာ သက်ကြီးပိုင်းထဲကကိုး၊ ငါသိတာပေါ့၊ အဲ... မင်းအမေကိုတော့ ငါမသိဘူးကွ၊ မြင် တောင် မမြင်ဖူးဘူး”

“ဟင်-”

“ဒီလိုလေ... ငါက ကမ်းကုန်ရွာဇာတိမဟုတ်ဘူး၊ အသက်နှစ်ဆယ်ရှိမှ ကမ်းကုန်ကိုရောက်လာတာ၊ ငါ ရွာကိုရောက်တော့ မင်းအမေက မင်းအဖေနဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကုန်ကိုပါသွားပြီ၊ သူ့အကြောင်းကို ကြားသာကြားဖူးတာ၊ မင်းဦးကြီး ကိုကျောက်စိမ်းနဲ့ ငါနဲ့ ခင်ပါတယ်၊ မင်းအစ်ကိုဝမ်းကွဲ မုန်တိုင်းတို့၊ မိုးကြိုးတို့ဆိုလည်း ငါနဲ့သောက်ဖော် သောက်ဖက်တွေလေ၊ ဟဲ... ဟဲ...”

“ဪ... ဦးက ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေနဲ့ ခင်တာကိုး၊ ကျွန်တော်ကတော့ တစ်ဝမ်းသာကွဲတယ်၊ ကျွန်တော့်အစ်ကိုတွေကို အခုထိ မမြင်ဖူးသေးဘူး၊ မိုးကြိုးတို့ မုန်တိုင်းတို့ဆိုတဲ့ နာမည်ဆန်းဆန်းတွေပဲ သိထားတာဦးလေးရ”

စားပွဲထိုးက ခေါက်ဆွဲကြော်နှစ်ပွဲကို လာချပေးသည်။

“ကဲ-ကဲ- စားလိုက်ဦးငါ့လူ၊ စားပြီးတာနဲ့ ငါတို့ထွက်မှဖြစ်မယ်ကွ”

သူက ခေါက်ဆွဲကြော်တစ်ဖွန်းကို ပါးစပ်ထဲထိုးထည့်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အစကတော့ အရက်သောက်ကောင်းကောင်းနဲ့ တည်းခိုခန်းတစ်ခုခုဝင်အိပ်လိုက်ဖို့ စိတ်ကူးသေးတာကွ၊ အဲဒါကြောင့်... ငါ အေးအေးဆေးဆေးလုပ်နေတာ၊ မုန်တိုင်းလာမယ်ဆိုတာလည်း သိထားတာကိုး၊ မင်းနဲ့တွေ့လို့ အဖော်ရတာနဲ့ ပြန်ဖြစ်သွားတာကွ”

“ဟင်- ကျွန်တော့်ကြောင့်လား၊ ဦးမှာ လုပ်စရာကိစ္စများရှိသေးလို့လားဟင်”
သူက ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးကွာ၊ ငါမြို့ကိုခဏခဏရောက်နေတာပဲ”

ကျွန်တော်တို့အစားအသောက်များကို ဆက်စားသောက်နေကြသည်။

“မင်းအမေဟာ မိန်းမချောတစ်ယောက်လို့ ငါကြားဖူးတယ်၊ ချောလို့လည်း မြို့ကလာတဲ့အရာရှိက တော်ကောက်သွားတာ ပေါ့လေ၊ ဒါပေမယ့်... အိမ်ထောင်ကျပြီးကတည်းက ရွာကိုတစ်ခေါက်မှပြန်မလာတာတော့ဆိုတယ်ကွာ”

သူက မေမေ့ကိုမမြင်ဖူးဘူးဆိုသော်လည်း မေမေ့အကြောင်းများကိုတော့ သိနေပေသည်။ ဘွားဘွားတို့ပြန်ပြောခြင်းဖြစ်ပေမည်။ ကျွန်တော်လည်း ရွာကလူတစ်ယောက်၏မေမေ့အပေါ်အမြင်ကို ငြိမ်၍နားထောင်နေမိသည်။

“ဪ... ငါ့မှသာတိရတယ်၊ ဒေါ်မင်းဇံက မုန်တိုင်းနဲ့မိုးကြိုးကို ရဟန်းခံပေးမလို့လုပ်နေတာပဲ၊ မင်းလည်း အဲဒီထဲပါပို့ လာတာလား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး၊ ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော်က အသက်နှစ်ဆယ်မပြည့်သေးတော့ ရဟန်းခံလို့မရသေးပါဘူး၊ ကိုရင်ပဲဝတ်မှာပါ၊ မေမေ့နဲ့ဖေဖေလည်း လိုက်လာပါလိမ့်မယ်၊ အလှူနီးမှလိုက်လာကြမှာပါ၊ ကျွန်တော်က ကြိုရောက်နှင့်အောင် လာလိုက်တာပါ”

“ကဲ- စားသောက်ပြီးရင် ငါတို့သွားကြမယ်ဟေ့”

သူက “ရွတ်-ရွတ်”ဆိုကာ စားပွဲထိုးကို ပိုက်ဆံရှင်းရန် လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“ကျသမျှ ကျွန်တော်ရှင်းပါရစေ ဦး”

“မရှင်းနဲ့၊ ငါသောက်ထားတာများတယ်၊ မနက်က တစ်ခေါက်သောက်ထားတာ မရှင်းရသေးဘူး”

“ဟာ- မဟုတ်တာ၊ ကျွန်တော်ရှင်းပါရစေ”

“ထားစမ်းပါကွာ”

“အိမ်အတွက် ခေါက်ဆွဲကြော်လေးဘာလေးမဝယ်တော့ဘူးလားဦး”

သူက ကျွန်တော့်စကားကို ရယ်မောပစ်လိုက်သည်။

“မင်းက ငါ့ကို အိမ်မှာ မိန်းမတွေ ကလေးတွေ ရှိတယ်ထင်လို့လားကွ၊ ဟားဟားဟား...၊ ငါကလူပျိုကြီးပါ ကိုယ့်လူရယ်”

“ဪ...”

ကျွန်တော့်ကိုမြင်းလှည်းကြုံဖြင့်ခေါ်သွားမည်လူက ကျွန်တော့်အတွက်အစားအသောက်စရိတ်ကိုရှင်းပေးနေ၍ အားနာနေမိသည်။ သူက စားပွဲထိုးလေးလာပေးသောဘီလ်စာရွက်ကိုကြည့်ကာ နှစ်ရာတန်ငွေစက္ကူသုံးရွက်ထုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရေသန့်ဗူးနဲ့ အရက်တစ်လုံးပါဆယ်ထည့်ပေးလိုက်”

စားပွဲထိုးလေးက ပိုက်ဆံအမ်းရင်းမှ အရက်ထည့်ထားသောရေသန့်ဗူးကိုယူလာရင်း သူ့လက်ထဲထည့်လိုက်သည်။

“ကဲ- ငါတို့သွားကြရအောင်ဟေ့၊ ဪ... ငါ့နာမည်လည်း မှတ်ထားဦး၊ သာဦး-တဲ့၊ ငါက ပန်းပဲဆရာ”

(၂)

ဦးသာဦးက ကျွန်တော့်ကို မြင်းလှည်းရပ်ထားသည် သစ်ပင်အောက်သို့ခေါ်လာခဲ့သည်။ လမ်းလျှောက်တာမြင်လိုက်မှ သူသည် ဗလကောင်းသလောက် အရပ်ရှည်သူဖြစ်ကြောင်း တွေ့လိုက်ရလေ၏။

သူ့လက်ထဲမှာ ခပ်လတ်လတ်အိတ်တစ်လုံးသာပါသည်။ မြင်းလှည်းပေါ်မှာတော့ အထုတ်တစ်ထုတ်တင်ထားတာတွေ့ရ၏။

ဦးသာဦးက သစ်ပင်တွင်ချည်ထားသောမြင်းဇက်ကြိုးကိုဖြုတ်ကာ မြင်းကိုမြင်းလှည်းတွင် တပ်လိုက်သည်။ မြင်းကြီးမှာလည်း အုန်းခွံရောင် မြင်းထွားကြီးတစ်ကောင်ဖြစ်ပေ၏။

“တက်ပေတော့ ဝသုန်ရေ၊ တို့သွားကြမယ်”

မိုးစက်များက တစ်ပေါက်ပေါက်ကျလျှက်ရှိပါသည်။ မြင်းလှည်းတွင် ပေါင်းမိုးမပါပါ။

ကျွန်တော်တို့သည် မိုးရေထဲမှာပင် မြင်းလှည်းကိုမောင်းထွက်လာခဲ့၏။

“လမ်းမှာ မုန်တိုင်းနဲ့မမိပါစေနဲ့လို့ဆုတောင်းရတာပဲဟေ့”

ဦးသာဦးက မြင်းကြီးကိုကြာပွတ်ဖြင့် ရှမ်းကနဲရိုက်ရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဆွဲပေတော့ ဖေ့သားကြီးရေ”

+ + + + +

“ဦးလေး၊ မြင်းလှည်းပေါ်မှာလည်း ဘာပစ္စည်းမှမပါပါလား”

ကျွန်တော်က စပ်စုလိုက်သည်။

“ငါက ပစ္စည်းဝယ်ဖို့လာတာမဟုတ်ဘူးကွ၊ ငါ့ပစ္စည်းတွေ ဖောက်သည်ဆိုင်မှာလာသွင်းတာ”

“ဪ...”

“ငါကပန်းပဲဆရာလေ၊ ငါလုပ်ပြီးတဲ့ ဓားတို့၊ ပေါက်တူးပေါက်ပြားတို့၊ ထယ်တို့ပေါ့ကွာ၊ တောအသုံးအဆောင်ပစ္စည်းလေး တွေပေါ့၊ လာပို့တာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မြင်းကြီးက ခပ်မြန်မြန်ပြေးလျှက်ရှိသည်။ ကျွန်တော်တို့မြင်းလှည်းသည် မကြာမီပင် မြို့အထွက်သို့ရောက်လာလေ၏။ လူနေ အိမ်ခြေကျဲပါးသွားသည်။

ဦးသာဦးက မြင်းဇက်ကြိုးကိုဆွဲထားရင်းမှ ရေသန့်ဗူးကိုဖွင့်ကာ ဗူးထဲမှအရက်များကို မော့သောက်လိုက်သည်။

သူပုံက မြို့ဆိုင်မှာ တစ်နေ့လုံးသောက်လာခဲ့သော်လည်း မူးပုံမပေါ်။ အတော်သောက်နိုင်တဲ့လူကြီးပင်။ ယခုလည်း အမြည်း မပါ။ ရေမရောပဲ မော့ချလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“ချာတိတ်၊ မင်းလည်းသောက်ပါလားကွ”

“ကျွန်တော်မသောက်တတ်ပါဘူးဦးရယ်”

“မင်းအစ်ကိုတွေနဲ့များကွာပါ့ကွာ”

“ကျွန်တော့်အစ်ကို ကိုမိုးကြိုးတို့ ကိုမုန်တိုင်းတို့က အရက်တော်တော်သောက်လို့လားဗျ”

“ငါ့လောက်တော့မသောက်ဘူးပေါ့၊ သောက်တော့သောက်တတ်ကြတယ်မောင်၊ အေး... ကမ်းကုန်ကလူတွေဟာ တစ်နေ့ ရာရာမှတော့ ကမ်းကုန်နေကြတာပဲကွ”

“ဗျာ-”

“ရွာနာမည်ကိုက ကမ်းကုန်တဲ့လေကွာ၊ ကမ်းကုန်ရွာကနေ ကမ်းကုန်အောင်မိုက်တဲ့ လူမိုက်လည်း ထွက်ဖူးတယ်၊ ကမ်းကုန် အောင် ကြည့်ညိုစရာကောင်းတဲ့ ဆရာတော်ဘုရားကြီးတစ်ပါးလည်း ရှိဖူးတယ်၊ ကမ်းကုန်အောင်လိမ္မာတဲ့ကလေးတွေရှိသလို၊ ကမ်းကုန် အောင် ဆိုးတဲ့မိုက်တဲ့ကောင်တွေလည်း မနည်းဘူးကွ”

ဦးသာဦးစကားကြောင့် ကျွန်တော်က ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“ရှိသမျှလူတွေက ကမ်းကုန်နေကြတာပဲလားဗျ”

“ဒါပေါ့ကွ၊ မိန်းကလေးတွေဆိုလည်း ကမ်းကုန်အောင်လှတာ မောင်၊ မင်းတော့... ကမ်းကုန်သူတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလမ်းလမ်း ဖြစ်မှာ မြင်ယောင်သေးတယ်၊ မင်းအဖေတောင် မင်းအမေကမ်းကုန်သူကို ရန်ကုန်အပါခေါ်သွားသေးတာမဟုတ်လားကွ၊ ဟားဟားဟား ဟား...”

ဦးသာဦးပြောစကားတွေကို မူးနေလို့ပြောတယ်လို့ပဲ ကျွန်တော်မှတ်ပါသည်။ တစ်ရွာလုံးကတော့ ကမ်းကုန်နေသူတွေမဖြစ်နိုင် ပါ။ ကမ်းကုန်ရွာသူတစ်ယောက်ဟာ ကျွန်တော်စွဲလမ်းလောက်အောင်လည်း လှမနေနိုင်ဘူးလို့ထင်ပါသည်။ ကျွန်တော်စိတ်ထဲမှာတော့... ကမ်းကုန်ဆိုသည်မှာ ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ရွာငယ်နေပုဒ်အဖြစ်သာ မြင်ယောင်ထားပါသည်။ သည်လိုနေရာမှာ ကျွန်တော်လို ရန်ကုန် မှာမေး ရန်ကုန်မှာကြီးတဲ့ ရန်ကုန်သားတစ်ယောက်ကို စွဲဆောင်နိုင်လောက်အောင် ကမ်းကုန်တဲ့အထိလှသောမိန်းကလေး ရှိနိုင်ပါမ တဲ့လား။

“မင်းအမေတောင် ရွာကထွက်သွားပြီးကတည်းက တစ်ခေါက်မှပြန်မလာဘူးကြားတော့ မင်းလည်း ကမ်းကုန်ကိုရောက်တာ ဒါ ပထမဆုံးအကြိမ်ပေါ့၊ ဟုတ်လားဝသုန်”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး”

“မင်းအဘွားနဲ့ ဦးကြီးတွေ၊ အစ်ကိုတွေလည်း မင်းမမြင်ဘူးသေးဘူးပေါ့”

“ကျွန်တော်အသက်ခုနစ်နှစ်အရွယ်လောက်တုံးက ဘွားဘွားနဲ့ဦးကြီး ရန်ကုန်ကို ဘုရားဖူးလာလို့ တွေ့ဖူးပါတယ်၊ ကြာတော့ ကြာပါပြီ”

“အဲဒီတုန်းက မိုးကြိုးနဲ့မုန်တိုင်း ပါမလာဘူးလားကွ”

“ပါမလာကြဘူးဦး၊ ခရီးဝေးလို့ ကလေးတွေမခေါ်ခဲ့နိုင်ဘူး ပြောပါတယ်၊ ဘွားဘွားက မေမေ့ကိုတွေ့ချင်လွန်းလို့ ဦးကြီး ကိုလိုက်ပို့ခိုင်းတာတဲ့၊ အဲဒီတုန်းက ဦးကြီးမိန်းမ မသေသေးဘူး”

“ကိုကျောက်စိမ်းမိန်းမသေတာ ငါးနှစ်လောက်ရှိပြီပေါ့၊ မင်းအမေကလည်း နေနိုင်တယ်နော်၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လောက်ရှိတာ တောင် ရွာကိုတစ်ခေါက်ပြန်မလာဘူး”

“အကြောင်းအမျိုးမျိုးပေါ့ဦးရယ်၊ ဖေဖေကလည်း လိုက်မပို့နိုင်၊ မေမေကလည်း ကျွန်တော့်ကျောင်းကိစ္စရှိနေလို့ လာချင်ရက်နဲ့ မရောက်ဖြစ်တာမျိုးပါ၊ ခုတစ်ခေါက်တော့ တော်တော်ကြာကြာနေမယ်တဲ့၊ အလှူပြီးရင် ဖေဖေ့ကိုပြန်လွှတ်ပြီး ကျွန်တော်တို့သားအမိ နေခဲ့ကြဦးမှာလေ”

ကျွန်တော်တို့သည် စကားတပြောပြောဖြင့်လာခဲ့ကြရာ ခရီးအတန်ပေါက်လာပေပြီ။ မိုးကတော့ စွေ၍ရွာကောင်းနေတုံး။ မြင်းလှည်းမှာအမိုးမပါသောကြောင့် ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံးလည်း စိုရွှံနေပေပြီ။ လေကလည်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းတိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။ ကောင်းကင်မှာလည်း ညိုမှိုင်းနေပေ၏။

ဦးသာဦးက ပူးကိုမော့ကာ အရက်တစ်ငုံကိုသောက်လိုက်ပြန်လေ၏။

ရှေ့တွင် ရွာတစ်ရွာကိုရောက်ပြီထင်သည်။ သစ်ပင်အုပ်အုပ်ဆိုင်းဆိုင်းနှင့် လယ်ကွင်းများကို မြင်လာရ၏။

“ဝသုန်ရေ... ဟိုအထုတ်ထဲက တိတ်ခွေတစ်ခွေ ထုတ်ထားလိုက်ပါဦးကွာ”

ဦးသာဦးက ပလတ်စတစ်အိတ်ကို မေးငေါ့ပြုကာ ကျွန်တော့်ကိုပြောလိုက်သည်။

ကျွန်တော်က အထုတ်ကိုဖွင့်လိုက်ရာ ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေငါးခွေထွက်လာသည်ကို တွေ့ရလေ၏။ မြန်မာဗွီဒီယိုဇာတ်ကားအခွေဖြစ်ပါ သည်။ ကျော်ဟိန်းနှင့် ကျော်သူ၊ ဇင်မာဦးတို့ပါဝင်သော “အကြွေး”ဇာတ်ကားအခွေဖြစ်သည်။ လတ်တလောနာမည်ကြီးနေသည့် ဇာတ်ကားတစ်ကားဖြစ်ပါ၏။

“ဗွီဒီယိုခွေတွေပါလား၊ ဦးကြည်ဖို့ဝယ်လာတာလား”

“ငါ့မှာ အပေါ်စက်အောက်စက်လည်း မရှိပါဘူးကွာ၊ ကိုယ့်အလုပ်နဲ့ကိုယ် ကြည့်လည်းမကြည့်အားပါဘူး၊ အဲဒါတွေက ရွာတွေကို လူကြုံပေးလိုက်တဲ့အခွေတွေ၊ ရွာတိုင်းမှာ ဗွီဒီယိုရုံတစ်ရုံစီတော့ ရှိကြတယ်လေ၊ မြို့ကဆိုင်က ဒီလိုပဲ ကြုံတဲ့လူနဲ့ ထည့်ပေးနေကျပေါ့၊ ဒီနေ့တော့ ဘယ်ကားမှမရှိလို့ ငါနဲ့ပေးလိုက်တာကွ”

ကျေးလက်အလေ့အထတစ်ခုပင်ဖြစ်ပေမည်။

မြင်းလှည်းက ရွာထဲသို့ဝင်လာခဲ့သည်။

ရွာထိပ်မှာ သွပ်ပြားဆိုင်းဘုတ်ကြီးထောင်ထားသည်။ “ပေါက်ဦးတောရွာ” တဲ့။

မြင်းလှည်းက ရွာအလည်လမ်းမမှ ဖြတ်သန်းသွားခြင်းဖြစ်၏။

ဦးသာဦးက တစ်နေရာတွင် မြင်းလှည်းကိုဇက်တုံ့၍ရပ်လိုက်သည်။

ခြံဝင်းထဲတွင် ဗွီဒီယိုရုံတစ်ရုံကိုတွေ့ရ၏။ ခြံထဲမှ လူငယ်တစ်ဦးပြေးထွက်လာသည်။

“အခွေပါလာလား”

“အေး- ငါနဲ့ပေးလိုက်တာကွ၊ ဝသုန်ရေ... အခွေသူပေးလိုက်”

လူငယ်က အခွေကိုလှမ်းယူရင်း “ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ” ဟုပြောသည်။

“ခင်ဗျား ကမ်းကုန်အထိပြန်မလို့လားဗျ၊ လမ်းမှာ မုန်တိုင်းမိနေဦးမယ်၊ ကျွန်တော်တို့တောင် ဒီနေ့ ဗွီဒီယိုပြဖြစ်မယ်မထင်ဘူး”

ထိုလူက ဦးသာဦးကိုလှမ်းပြောလိုက်သည်။

“မုန်တိုင်းက အပေါ်ကဖြတ်မှာပါ၊ သိပ်လည်းကြောက်မနေကြပါနဲ့၊ သွားပြီဟေ့”

ဦးသာဦးက မြင်းလှည်းကိုမောင်းထွက်ခဲ့လေသည်။

ရွာလည်လမ်းမကြီးဖြစ်သော်လည်း တိတ်ဆိတ်နေသည်မှာ မုန်တိုင်းကိုကြောက်၍ အိမ်တွင်းအောင်းနေကြခြင်းဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ လမ်းတလျှောက်လုံးလည်း လူတစ်ယောက်၊ ယာဉ်တစ်စီးမှ ကျွန်တော်မမြင်ခဲ့ချေ။ ကျွန်တော်တို့ ခရီးထွက်လာသည်မှာ စွန့်စားရာများ ကျနေပြီလား။

ပေါက်ဦးတောရွာမှအထွက်တွင် မိုးကပိုသည်လောလေသည်။ လေလည်း ခပ်ပြင်းပြင်းတိုက်လာသည်။ ပတ်ဝန်းကျင်မှာလည်း မှောင်ရိသန်းလာခဲ့ပေပြီ။

“ကျွန်တော်တို့ လမ်းမှာမုန်တိုင်းမိရင် ဘယ်လိုလုပ်မလဲဦး”

“မစိုးရိမ်ပါနဲ့ကွ၊ မုန်တိုင်းက စိုးရိမ်စရာမရှိလို့ ထွက်လာတာပေါ့၊ ဒီမုန်တိုင်းက အပေါ်ကဖြတ်မယ်မုန်တိုင်းပါ”

“ဟိုလူကိုလည်း ဦးအဲဒီလိုပြောခဲ့တာပဲ၊ အပေါ်ကဖြတ်တဲ့ မုန်တိုင်းဆိုတာ ဘယ်လိုလဲဦးရ”

“မုန်တိုင်းတော့တိုက်မယ်၊ ဒါပေမယ့် မြေပြင်အထိ ရှုပ်မတိုက်ဘူး၊ အပေါ်ဖက်ခပ်ဝေးဝေးက ဖြတ်တိုက်သွားလိမ့်မယ်၊ မြေကြီးပေါ်က လူတွေ အဆောက်အဦးတွေအတွက် စိုးရိမ်စရာမလိုဘူး၊ ဒါကိုပြောတာ”

“ဦးက အတိအကျပြောနိုင်လို့လား”

“ငါက ပင်လယ်ထဲမှာမွေးလာတဲ့ကောင်ပါကွ၊ အကုန်သိတာပေါ့၊ ခုကျမယ့်မုန်တိုင်းက ကြောက်စရာမကောင်းသေးဘူး၊ မုန်တိုင်းကြီးကျတဲ့အခါကျမှသာ ကြောက်စရာကောင်းတာကွ”

“မုန်တိုင်းကြီး၊ မုန်တိုင်းကြီးက ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းလဲဦး”

“အို... အဆောက်အဦးတွေပြို၊ သစ်ပင်တွေအမြစ်ကကျွတ်၊ ကျွဲတွေနွားတွေ လေထဲပျောက်၊ ပင်လယ်မှာလိုင်းထ၊ ပင်လယ်ထဲက လှေသင်္ဘောတွေပါ ဒုက္ခရောက်နိုင်တာပေါ့ကွာ၊ အမျိုးမျိုးဖြစ်နိုင်တာပေါ့”

“ကြောက်စရာကြီးပါလား၊ အဲဒီလိုမုန်တိုင်းမျိုးက နှစ်တိုင်းတိုက်တာပဲလားဟင်”

“ရန်ကုန်သားကလည်း ကြောက်တတ်လှချည်လားကွ၊ ကြိုသိရင် ဘေးကင်းလုံခြုံအောင်လုပ်ထားရုံပေါ့ကွာ၊ ဒီလိုမုန်တိုင်းမျိုးက ဆယ်နှစ် အနှစ်နှစ်ဆယ်နေမှ တစ်ခါလောက်ကြုံရတာမျိုးပါ”

+ + + + +

နောက်တစ်ရွာကိုအရောက်တွင် လုံးလုံးကြီးမိုးချုပ်သွားပေပြီ။ အုန်းပင်စုဆိုသည်ရွာတွင် ဗွီဒီယိုတိတ်ခွေကို လူကြုံတစ်ယောက် လက်ထဲထည့်ပေးခဲ့ပြီး ခရီးဆက်ခဲ့ကြ၏။ လမ်းသည် အုန်းပင်စုရွာထဲမှ ဖြတ်မသွားပါ။

အုန်းပင်စုကိုလွန်အလာတွင် မိုးကပိုသည်လားပေပြီ။

ဦးသာဦးက စိုးရိမ်စရာမရှိဘူးလို့ပြောသော်လည်း ကျွန်တော်က ကမ်းကုန်မရောက်ခင် မုန်တိုင်းကျမှာကို စိုးရိမ်နေမိ၏။ ကျွန်တော်လိုမြို့သားတစ်ယောက်အဖို့တော့ မုန်တိုင်းဆိုသည်မှာ အသံကြားရုံနှင့်ပင် ကြောက်မက်ဖွယ်မဟုတ်ပါလား။

မိုးသည်းသည်းကြောင့် ကျွန်တော်မှာတုန်၍ချမ်းလာလေသည်။

“ချာတိတ်၊ မင်းချမ်းနေပြီကွ၊ ရော့- နည်းနည်းသောက်လိုက်”

“ကျွန်တော်မသောက်တတ်ဘူး၊ တစ်ခါမှလည်း မသောက်ဖူးဘူး ဦး”

“ဟာ... ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်ပေါ့ကွာ၊ တစ်ခါတစ်လေတော့ လိုအပ်ရင်သောက်ရမှာပဲ၊ ယောကျ်ားပဲကွ၊ ရော့- ရော့- မင်း တစ်ကိုယ်လုံးလည်းစိုရွှေနေပြီ”

“ကမ်းကုန်ရောက်ဖို့တော်တော်လိုသေးလားဦး”

“နှစ်နာရီလောက်ဆက်မောင်းရဦးမယ်၊ အဲဒါကြောင့် မင်းကို အချမ်းပြေသောက်ခိုင်းတာပေါ့၊ ရော့ဟေ့- တစ်ဝိုက်လောက် ချလိုက်”

ဦးသာဦးက သူ့ကိုယ်တိုင် တစ်ဝိုက်သောက်လိုက်ပြီး ရေသန့်ပူးကို ကျွန်တော်လက်ထဲထည့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်လည်း သူပြောသလို ဆေးဖြစ်ဝါးဖြစ်သဘောထားကာ အသက်အောင်ပြီး မော်ချလိုက်သည်။ အရက်သည် ကျွန်တော်လည်ပင်းထဲတွင် ပူဆင်းကာ အစာအိမ်ထဲတိုးဝင်သွားသည်။ ချဉ်စူးစူးအနံ့ကြောင့် လေချဉ်တစ်ချက်တက်လာ၏။ သောက်ပြီး သည်နှင့် တစ်ကိုယ်လုံးပူထူရိန်းဖိန်းကာ အချမ်းဒဏ်လျော့သွားသည်အတွက် ဦးသာဦးပြောတာလည်း ဟုတ်သားပဲဟုတွေးမိ၏။

+ + + + +

ကျွန်တော်တို့မြင်းလှည်းလေးသည် သစ်ပင်တောတောင်များ ထူထပ်ရာမှ ဖယ်ခွာကာ မြေပြန့်လွင်ပြင်တလျှောက်တွင် ပြေးနေပြန်သည်။

တဝေါဝေါရိုက်ခတ်သံများကြားရ၍ ကျွန်တော်က မော်ကြည့်လိုက်ရာ ရှေ့ခပ်လှမ်းလှမ်းတွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုမြင်လိုက်ရ လေ၏။

ပင်လယ်ပြင်ကား ညိုမှိုင်းနေကာ လှိုင်းများ ဘောင်ဘင်ထအောင်ရိုက်ခတ်လျှက်ရှိသည်။ လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်သည် အတွက် အပြန်အပြောကျယ်လှသော ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်ကနဲလှမ်းမြင်လိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ပြင်ရှုခင်းအား တမေ့တမောငေးကြည့်နေမိသည်။ တစ်ချက်တစ်ချက်လျှပ်လက်လိုက်သည်အခါတိုင်း ပင် လယ်ရှုခင်းကို မီးထိုးပြသကဲ့သို့ရှိနေသည်။

ပင်လယ်ပြင်ရှုခင်းကို ရှေးတုံးက ကျွန်တော်မြင်ဖူးခဲ့ပါသည်။ ရုပ်ပုံကားချပ်များနှင့် ရုပ်ရှင်များထဲတွင်သာဖြစ်ပါ၏။ ယခု ကျွန်တော် မြင်နေရသောမြင်ကွင်းကား တကယ့်ပင်လယ်ပြင်အစစ်ကြီး။ ရုပ်ပုံထဲတွင်မြင်ရသည်ထက်သာသောအချက်က ပင်လယ်ရနံ့ကို ရှုရိုက်ရခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။ ပင်လယ်ဆီမှလာသော လေထဲတွင်ပါလာသည့်အနံ့မှာ စာထဲတွင်ရေးသားလေ့ရှိကြသည့် ဆားနံ့ပင်ဖြစ်မည် ထင်ပါသည်။

ကျွန်တော်သည် ချောင်းသာလိုပင်လယ်ကမ်းစပ်မျိုးကိုပင် မရောက်ခဲ့ဖူးပါ။ ပင်လယ်ရှုခင်းက ကျွန်တော်ကိုမိန်းမောအောင် ဆွဲဆောင်ထားလေပြီ။

“ပင်လယ်ကိုရောက်ပြီကွ၊ ရှေ့ဆက်ပြီး ပင်လယ်ကမ်းစပ်အတိုင်း ငါတို့သွားကြရမယ်၊ ရှေ့ကရွာက ကမ်းဦးရွာတဲ့၊ ကမ်းဦးရွာ လွန်ပြီးရင်... ကမ်းဖျားရွာရောက်မယ်၊ ကမ်းဖျားရွာပြီးတော့ ငါတို့ခရီးဆုံး ကမ်းကုန်ရွာပေါ့ကွာ”

“နာမည်တွေက အဆန်းပါလားဦးရဲ့”

“ဆန်းရုံတင်လားကွ၊ သဘာဝရောမကျဘူးလား၊ ပင်လယ်ပြင်အစပ်ကိုရောက်ရောက်ချင်းတွေ့ရတဲ့ရွာက ကမ်းဦးရွာတဲ့၊ နောက်ပြီး... ကမ်းဖျားရွာတဲ့၊ ငါတို့ရွာကတော့ ပင်လယ်ပြင်ရဲ့အဆုံးသတ် ရှေ့ဆက်သွားစရာ ကမ်းမရှိတော့လို့ ကမ်းကုန်ရွာ”

“ဟုတ်ပါရဲ့ဦးရယ်၊ နာမည်မှည့်ထားပုံတွေက သဘာဝကျလိုက်တာ”

“ရှေ့ဆက်ပြီး သဘာဝကျတဲ့ရှုခင်းတွေ မင်းတွေ့ရပါလိမ့်မယ်၊ ရွာရောက်ရင်လည်း မင်းပျော်မှာပါ”

+ + + + +

ကျွန်တော်တို့သည် ကမ်းဦးရွာနှင့်ကမ်းဖျားရွာကို ရွာနဘေးများမှဖြတ်၍ ကျော်လွန်ခဲ့ကြပါသည်။

ကမ်းဦးရွာတွင် ဗွီဒီယိုခွေကို ဝင်ပေးဖြစ်သော်လည်း ကမ်းဖျားရွာအရောက်တွင်မူ ဗွီဒီယိုခွေကို မပေးနိုင်တော့ပါ။ တစ်ရွာလုံးကလည်း တိတ်ဆိတ်ကာ အမှောင်ထုထဲဝယ်အိပ်မောကျနေကြပါပြီ။

ဦးသာဦးက မနက်မှပင် ရွာမှထွက်မည်ကားကြံ့နှင့်ပြန်ထည်ပေးလိုက်တော့မည်ဟု ပြောပါသည်။

အချိန်မှာလည်း ညကိုးနာရီပင်ရှိနေပြီတည်း။

မိုးများက သည်းနေဆဲ။

လျှပ်စီးများက တစ်ချက်နှင့်တစ်ချက်ဆက်အောင်လက်နေရာ လျှပ်စီးလက်လိုက်တိုင်း ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကို နေ့ခင်းသဖွယ်လင်းထိန်စွာမြင်လိုက်ရပေသည်။

ကမ်းဖျားရွာကိုလွန်လာပြီး အတန်ကြာတွင် လျှပ်စစ်မီးများထွန်းထားသောအဆောက်အဦးလေးများကိုတွေ့လိုက်ရသည်။

“ဟိုမှာ မီးထွန်းထားတဲ့အဆောက်အဦးတွေက ဘာတွေလဲ ဦး”

“အဲဒါ သတ္တုတွင်းလေ၊ မီးမြင်ရတာ သတ္တုတွင်းဝန်ထမ်းတွေနေတဲ့အိမ်တွေပေါ့”

ဖေဖေသည် သတ္တုတွင်းဌာနမှ ဘူမိဗေဒအရာရှိတစ်ဦးဖြစ်ပါသည်။ လွန်ခဲ့သောနှစ်၂၀က ဤပတ်ဝန်းကျင်တွင် သတ္တုကြောများလာရောက်ရှာဖွေရာ၌ ဖေဖေပါဝင်ခဲ့သည်။ ဘူမိဗေဒအရာရှိလေးဖေဖေနှင့် ကမ်းကုန်ရွာသူမေမေတို့ တွေ့ဆုံချစ်ကြိုက်ကာ ဖေဖေက မေမေကိုလက်ထပ်ပြီး ရန်ကုန်သို့ခေါ်သွားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်မမွေးခင်က မိဘများအကြောင်းကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်သည်ပင် ဤမြေဤနေရာနှင့် ဇာတိစိတ်မကင်းပါပေ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားပြီး သုံးလအရတွင်မှ ဖေဖေနှင့်မေမေ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းသွားကြခြင်းဖြစ်သည်။ တကယ်တော့... ကျွန်တော့်ကိုသန္ဓေတွယ်ရာအရပ်မှာ ဤအရပ်ပင်မဟုတ်ပါလား။

(၃)

“ကမ်းကုန်ကို ဝင်ပြီဟေ့၊ ဝသုန်... မင်းအိပ်ပျော်နေပြီလား”

ဦးသာဦးအသံကြောင့် ကျွန်တော်က ခေါင်းထောင်ကြည့်လိုက်သည်။

“အိပ်မပျော်ပါဘူးဦး”

လှည်းနံရံကိုမှီနေရာမှ ကိုယ်ကိုမတ်၍ ကျွန်တော်ကြည့်လိုက်သည်။

ရှေ့တွင် ကမ်းကုန်ရွာ၊ မြင်းလှည်းက ရွာဆီသို့ဦးတည်လျှောက်ရှိသည်။ ရွာလမ်းမကား မှောင်မည်းလျှက်။

လျှပ်စီးတစ်ချက်ပျက်လိုက်သောကြောင့် ရွာလမ်းဖွေးဖွေးကိုမြင်လိုက်ရပါသည်။ လမ်းမဖြူးဖြူးဖြောင့်ဖြောင့်က ပင်လယ်စပ်အထိ ဆင်းသွားသည်။ ရှေ့ဆက်သွားစရာကမ်းမရှိတော့။ ဒါ့ကြောင့်လည်း... ကမ်းကုန်ရွာလို့ခေါ်ပေတာပဲ။

ရွာတန်းရှည်ကို လျှပ်စီးရောင်ဖွေးဖွေးထဲတွင် မြင်လိုက်ရသည်။

လေသံက ပို၍ကြမ်းလာသည်။

“ငါတို့ကံကောင်းတယ်ဟေ့၊ မုန်တိုင်းစပြီ ဝသုန်ရေ”

“ဟင်- ဟုတ်လား”

“အပေါ်ကိုမော်ကြည့်လိုက်လေ”

ကျွန်တော်မိုးပေါ်မော်ကြည့်လိုက်တော့ ကောင်းကင်မှာ အနီရောင်သန်းနေသောလေထုကြီးက အရှိန်အဟုန်ပြင်းစွာရွေ့လျားနေတာ တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ်... လျှပ်စီးတစ်ချက်ပျက်လိုက်သည်နှင့်အတူ ပင်လယ်ရေလှိုင်းများရိုက်ခတ်လျှက်ရှိသော ချောက်ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုနှင့်... ယင်း ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ မြင့်မားခန့်ထည်သောအဆောက်အဦးကြီးကို မြင်လိုက်ရလေသည်။

လျှပ်စီးက ဆက်ခါ...ဆက်ခါ လက်နေသည်။

အဆောက်အဦးကြီးပါဝင်သောကမ်းပါးအမြင့်ကြီးမှာ ကမ်းစပ်တွင် တစ်ရွာလုံးထက်မြင့်မားစွာတည်ရှိနေပေ၏။ လျှပ်စီးများက မီးမောင်းထိုးပြသလို တစ်ချက်ပြီးတစ်ချက် ဆက်တိုက်လက်နေသည်။

လျှပ်စီးဝင်းကနဲလက်လိုက်တိုင်း ချောက်ကမ်းပါးပေါ်မှ အိမ်ကြီးမြင်ကွင်းက ထင်းကနဲ... ထင်းကနဲ ပေါ်လာသည်။ အိမ်ကြီးက ချောက်ကမ်းပါးအစပ်နားတွင်ရှိနေသည်။

အိမ်ကြီး၏ပုံသဏ္ဍာန်က ကျွန်တော်ဦးနှောက်ကို နှိုးဆွလိုက်လေသည်။ ကျွန်တော်ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ခဲ့ဖူးသောအိမ်ကြီးတစ်ဆောင် ပါလား။

လျှပ်ရောင်က တစ်ချက်လက်လိုက်ကာ အိမ်ကြီးကို ကျွန်တော် မြင်ရအောင် တမင်လုပ်ပြလိုက်သကဲ့သို့ရှိတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ကမ်းစပ်အမြင့်မှ ထည်ဝါသောအိမ်ကြီးကို ကြည့်ကာ ရင်တလှုပ်လှုပ်ခုန်လာလေ၏။

“မင်းအဘွားအိမ်ကိုရောက်တော့မယ်ကွ၊ ရွာအဝင်နားတင်ရယ်၊ ငါကတော့ ရှေ့ဆက်သွားရဦးမယ်”

ဦးသာဦးပြောသည်ကို ကျွန်တော်နားမစိုက်အား။

အိမ်ကြီးကို နောက်တစ်ဖန်မြင်ရလိုမြင်ရငြား မျှော်ကြည့်နေမိသည်။ မည်းမှောင်နေသောကြောင့် မမြင်ရတော့ပါ။

သို့သော်... မကြာခင် လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်ပြန်သဖြင့် အိမ်ကြီးမြင်ကွင်းက ဖြတ်ကနဲပြန်ပေါ်လာပြန်ပါသည်။

“ဦးသာဦး၊ ဦးသာဦး၊ ဟိုအိမ်ကြီးက... ဟိုကမ်းပါးပေါ်ကအိမ်ကြီးက... ဘယ်သူ့အိမ်လဲ၊ ဘယ်သူ့နေတာလဲဟင်”

“အဲဒီမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်နေတယ်ကွ ငါ့လူ”

“ဗျာ-”

+ + + + +

ရွာတန်းရှည်ကို အနည်းငယ်ဖြတ်သန်းလာပြီးနောက် ဦးသာဦးက မြင်းလှည်းကိုရပ်လိုက်လေသည်။

အိမ်များမှာ သပ်ရပ်သော ပျဉ်ထောင်နှင့်တိုက်ခံအိမ်လေးများဖြစ်ပါသည်။ တောရွာဖြစ်သော်လည်း ဖြစ်ကတတ်ဆန်းဆောက်ထားသည့်တဲအိမ်လေးများမဟုတ်ပါ။

ဦးသာဦးရပ်လိုက်သောအိမ်မှာ အောက်ထပ်နံကပ်နှင့်အပေါ်ထပ်ကို သစ်သားကာထားသော သွပ်မိုးအိမ်တစ်လုံးဖြစ်ပါသည်။

ရွာလမ်းမပေါ်၌ သက်ရှိဆို၍ ဦးသာဦး၊ ကျွန်တော်နှင့်မြင်းတစ်ကောင်သာရှိသည်။ အိမ်အားလုံး တခါးပိတ်မီးမှိတ်နေကြပေပြီ။ အချိန်ကလည်း ဆယ်နာရီရှိပေပြီ။

“ဗျိုး- ဒေါ်မင်းဇံ အဘွားဒေါ်မင်းဇံ”

ဦးသာဦးက မြင်းလှည်းပေါ်မှာ မတ်တပ်ရပ်ရင်းက အိမ်ထဲသို့လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ အိမ်ထဲမှ ချက်ချင်းပြန်ပြီးတုံ့ပြန်သံမကြားရပါ။

“ဒေါ်မင်းဇံ ကိုကျောက်စိမ်း၊ မိုးကြိုးတို့ မုန်တိုင်းတို့ အိပ်ပြီလားဟေ့၊ ဒီမှာ ဧည့်သည်ပါလာတယ်”

ဦးသာဦးက အသံကိုပိုမြှင့်၍အော်လိုက်ပြန်၏။

ကျွန်တော်က ခရီးဆုံးရောက်ပြီဖြစ်၍ အဝတ်အစားအိတ်ကိုလွယ်ကာ အောက်ကိုခုန်ဆင်းလိုက်သည်။ မိုးရေများက ကျွန်တော့် တစ်ကိုယ်လုံး ရွှဲရွှဲနစ်နေပေပြီ။

ကောင်းကင်တွင်လည်း မုန်တိုင်းက ပြင်းထန်စွာတိုက်ခတ်နေကာ ကြောက်စရာကောင်းသောအသံကြီးကို တဝေါဝေါကြား နေရ၏။

“အဘွားဒေါ်မင်းဖံ...”

ဦးသာဦးနောက်တစ်ကြိမ်အသံပြု၍ စကားသံမဆုံးခင် အိမ်ထဲမှအသံထွက်ပေါ်လာသည်။

“လာပြီ၊ လာပြီ၊ ဘယ်သူများပါလိမ့်၊ လေကြီးမိုးကြီးထဲမှာ”

အိမ်တခါး ဝုန်းကနဲပွင့်သွားပြီး ဓာတ်မီးရောင်က အိမ်ရှေ့သို့ကျလာလေသည်။ အလင်းရောင်ထဲတွင် ယောကျ်ားကြီး တစ်ယောက် ထီးဆောင်းလျှက်ထွက်လာသည်ကို မြင်လိုက်ရ၏။ ကျွန်တော့်ဦးကြီး ဦးကျောက်စိမ်းပဲဖြစ်ပါသည်။

“ဦးကြီး၊ ကျွန်တော်ပါ၊ ဝသုန်ပါ”

“ဟေ... ဝသုန်၊ ရောက်မယ်ဆိုတာ ဖုန်းကြိုမဆက်ပဲကိုး၊ ဘယ်လိုက ဘယ်လို...”

“ကျွန်တော်နဲ့ကားဂိတ်မှာတွေ့လို့ ခင်ဗျားတူကိုခေါ်လာခဲ့တာဗျ”

“ဪ... ဪ... မောင်သာဦးနဲ့ဆုံလာသကိုး၊ ကျေးဇူးပါပဲ မောင်သာဦးရယ်”

“ကဲ- ဝသုန်ရေ၊ ငါသွားမယ်ဟေ့၊ နောက်မှဆိုတာပေါ့၊ ဟေ့- ရော့ကွာ၊ ဒီအခွေနှစ်ခွေ မင်းပဲယူထားလိုက်ပါ၊ မနက်မှ ငါလာယူပေးတော့မယ်”

ဦးသာဦးက ရထားကြမ်းပြင်ပေါ်မှ ဗွီဒီယိုခွေထည့်ထားသော အိတ်ကိုလှမ်းယူပြီး ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်သည်။

ဦးသာဦးမြင်းလှည်းက ထွက်ခွာသွားလေပြီ။

“လာဟေ့- ဝသုန်၊ မင်းအဘွားတော့ မင်းကိုတွေ့ရင်ဝမ်းသာမှာပဲ၊ မင်းလည်း တော်တော်ချမ်းနေပြီထင်တယ်”

+ + + + +

အိမ်ထဲအရောက်တွင် အိပ်ရာမှထလာသောဘွားဘွားကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ဘွားဘွားက ကျွန်တော့်ကိုမြင်သည်နှင့် ပွေ့ဖက်ကာ...

“အမလေး... ငါ့မြေးဝသုန်၊ နည်းတာကြီးမဟုတ်ပါလားဟဲ့၊ ထွားလာလိုက်တာ”

“အမေ့မြေးက ဆယ်တန်းတောင်အောင်ပြီးပြီပဲအမေရယ်”

“အေးဟဲ့၊ ငါ့မျက်စိထဲတော့ ခုနစ်နှစ်သားတုံးက မြင်ခဲ့ရတဲ့ အရွယ်လေးပဲ မြင်ယောင်နေမိတာကိုး”

“လာမယ်ဆိုတာသိပေမယ့် ဘယ်နေ့လာဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဦးကြီးတို့က မသိဘူးလေ၊ ကြိုသိရင် လာကြိုမှာပေါ့ဝသုန်ရ၊ ဖုန်းကြိုဆက်ရောပေါ့ ငါ့တူရယ်”

“ကျွန်တော့်ကို မေမေကားဂိတ်လိုက်ပို့တယ်၊ အပြန်မှာ ဖုန်းဆက်ထားလိုက်မယ်လို့ ပြောပါတယ်ဦးကြီး၊ ဗမမေ မဆက်ဘူးလား”

“ဒါဖြင့်... ဖုန်းလိုင်းတွေပြတ်နေလို့ ဆက်မရတာဖြစ်မယ်ကွ၊ မုန်တိုင်းရှိတယ်လေ၊ ဆက်သွယ်ရေးတိုင်တွေလည်း လဲတာ ပြုတာရှိမှာပေါ့”

“ကဲ- ငါ့မြေးလည်း မိုးတွေမိလာတယ်၊ အအေးမိလိမ့်မယ်ဟဲ့၊ အဝတ်လဲဦး”

ကျွန်တော်တို့ပြောဆိုနေစဉ်တွင် အိမ်ခန်းထဲမှ လူရွယ်နှစ်ယောက် ရှေ့ဆင့်နောက်ဆင့်ထွက်လာလေ၏။ ကျွန်တော့်အစ်ကို ဝမ်းကွဲများဖြစ်သော မိုးကြိုးနှင့်မုန်တိုင်းတို့ပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ အိပ်ရာမှ ထလာဟန်ဖြင့် အိမ်စုံမှုန်မွှားဖြစ်နေကြပေ၏။

“ဟင်- ဝသုန်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းတို့ညီလေးပဲ၊ ဝသုန်... ဒါက မင်းအစ်ကို အကြီး... မုန်တိုင်း၊ ဒီကောင်က... မိုးကြိုး”

“ငါ့ညီက လူချောပဲကွ”

မုန်တိုင်းကပြောသည်။

“ရန်ကုန်သားပဲကွာ၊ ဒါလောက်တော့ရှိမှာပေါ့၊ ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားညီလေး”

မိုးကြိုးက ဝင်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

သူတို့ကြိုဆိုပုံက နွေးနွေးထွေးထွေးမို့ ကျွန်တော်စိတ်ကြေနပ်သွားရသည်။

“မင်းတို့ညီလေး အဝတ်လဲဖို့လုပ်ပေးလိုက်ဦး၊ အိမ်နေရင်းဝတ်ဖို့ ပုဆိုးအင်္ကျီတွေထုတ်ပေးလိုက်၊ ဒီညတော့ မင်းတို့ညီအစ်ကို နှစ်ယောက်ပေါင်းအိပ်လိုက်ကြတော့၊ အိပ်ရာတစ်ခုကို ဝသုန်ကိုပေးလိုက်၊ နက်ဖန်မှ ဝသုန်အိပ်ဖို့အိပ်ရာစီစဉ်ရမယ်”

မိုးကြိုးနှင့်မုန်တိုင်းက ကျွန်တော့်ကို သူတို့အခန်းထဲခေါ်သွားသည်။

မိုးကြိုးက နှာခေါင်းကို ရှုံ့ပွရှုံ့ပွလုပ်ရင်း...

“အောင်မယ်... ငါ့ညီက ဘယ်ခေလို့လဲ၊ လမ်းမှာ ချလာတယ်ပေါ့”

ကျွန်တော့်ဆီမှ အရက်နံ့ရ၍ မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဦးသာဦးက အချမ်းပြေသောက်ဆိုလို့ တစ်ဝိုက်ခွဲသောက်လာတာပါအစ်ကိုမိုးကြိုး၊ ကျွန်တော် အရင်ကမသောက်တတ်ပါဘူး”

“ဘာ- ဦးသာဦး၊ မင်းက ဦးသာဦးနဲ့အတူလာတာ”

“ဟုတ်တယ်ဗျ၊ ရွာကိုလာဖို့ ဘာကားမှမရှိတော့လို့ စိတ်ညစ်နေတုံး သူနဲ့ကြုံလိုက်လို့ ကံကောင်းသွားတာပေါ့၊ နို့မို့... ကျွန်တော် မြို့က တည်းခိုခန်းမှာ အိပ်နေရမှာ”

အိမ်ရှေ့တွင် မြင်းလှည်းရပ်စဉ်က... သူတို့အိပ်နေ၍ မသိလိုက်ကြခြင်းဖြစ်သည်။

“အေး... ဦးသာဦးကြီးက သဘောကောင်းပါတယ်ကွာ”

“ကျွန်တော့်ကိုပြောပါတယ်၊ အစ်ကိုတို့နဲ့သူနဲ့က သောက်ဖော် သောက်ဖက်တဲ့”

“ဟားဟားဟား...”

ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသည်။

ထိုစဉ်... ဘွားဘွားအခန်းထဲဝင်လာသည်။

“အဝတ်လဲပြီးပလားငါ့မြေး၊ မင်းစားဖို့ ခေါက်ဆွဲထုတ်ကလေးပဲ ရေခဲနွေးနွေးဖျောရတော့မယ်၊ အဆာပြေပါ့မလား”

“ဘာမှလုပ်စရာမလိုဘူးဘွားဘွား၊ သား ကားဂိတ်မှာကတည်းက စားခဲ့ပြီးပါပြီ၊ ဦးသာဦးနဲ့အတူ ခေါက်ဆွဲကြော်စားခဲ့တယ်”

“ကဲ- ဒါဖြင့် အိပ်ပေတော့၊ နှစ်ရက်လုံးခရီးပန်းလာတာ”

+ + + + +

ခရီးကလည်းပန်း၊ မိုးကလည်းသည်းနေသည်မို့ အိပ်ကောင်းမည်ဟု ကျွန်တော်က ထင်ခဲ့သည်။ တကယ်တမ်းကျတော့ တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်။

ကျွန်တော့်ပေးထားသောကုတင်၏ အခြားတစ်ဖက်တွင် ကုတင်တစ်လုံးထဲတွင် နှစ်ယောက်ပူးအိပ်နေသော မိုးကြိုးနှင့်မုန်တိုင်းတို့ ညီအစ်ကိုပင် ဟောက်သံများထွက်နေကြပြီ။ ကျွန်တော့်ကို ကိုမိုးကြိုး ကုတင်တွင်အိပ်စေပြီး သူတို့ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက် ပူးအိပ်နေကြခြင်းဖြစ်သည်။

ဘွားဘွားနှင့်ဦးကြီးက အပေါ်ထပ်တွင်အိပ်ပါသည်။

မုန်းတိုင်းသံက တစီးစီးအော်မြည်ကာ ဖြတ်သန်းသွားလျက်ရှိသည်။ မိုးသံများကလည်း ဆူညံနေ၏။ မိုးကြိုးပစ်သံများ၊ မိုးထစ်ချုန်းသံများ တစ်ချက်တစ်ချက် ဟိန်းထွက်လာသည်။

ကျွန်တော့်မျက်စိထဲတွင် ရွာကိုဝင်လာစက လျှပ်ရောင်အပျက်တွင် မြင်လိုက်ရသောအိမ်ကြီးကို မြင်ယောင်နေမိသည်။ ထိုအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော်မြင်ဖူး၊ ရောက်ဖူးသယောင်လည်း ခံစားနေရသည်။

အိမ်ကြီးကို နောက်တစ်ဖန်ပြန်ကြည့်ချင်စိတ်များပေါက်လာလေ၏။ ဒီအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ရင်းရင်းနှီးနှီးသိနေပါသည်။

ကျွန်တော်က မအောင့်နိုင်တော့ပဲ အိပ်နေရာမှ ထလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်ကိုပေးထားသောလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

တစ်ဖက်ကုတင်ကိုထိုးကြည့်လိုက်တော့ ကိုမိုးကြီးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းက နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက်အိပ်ပျော်နေကြတာကို ခြင်ထောင်ဇာကို ဖောက် ချွံမြင်နေရ၏။

ကျွန်တော် ကုတင်အထက်ကနေ ဆင်းလိုက်သည်။

အိမ်ကြီးသည် ကုန်းမြင့်အထက်မှာရှိနေရာ ရွာ၏ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့်မြင်ရနိုင်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်ဆီသို့ချွတ်နှင်းသွားကာ ပြတင်းတခါးကလန့်ကို အသာဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

ပြတင်းကိုလှုပ်လိုက်သည်နှင့် အပြင်မှမိုးရေများက ကျွန်တော့်ကိုဖြန်းပက်လိုက်လေ၏။

ကျွန်တော်က ပင်လယ်ပြင်ရှိရာဖက်သို့မုန်းဆွဲမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

တစ်လောကလုံးမှောင်ပိန်းနေကာ ဘာမျှမမြင်ရပေ။ မိုးကောင်းကင်မှာတော့ အနီရောင်လေထုကြီး အရှိန်ပြင်းစွာရွေ့လျားနေ သည်ကို တွေ့ရသည်။

ထိုစဉ်... လျှပ်ရောင်တစ်ချက်လက်လိုက်သည်။

အိမ်ကြီးက ကျွန်တော့်မြင်ကွင်းထဲမှာပေါ်လာသည်။ ချောက်ကမ်းပါးအစွန်ကအိမ်ကြီး။ ပင်လယ်ကမ်းစပ် ချောက်ကမ်းပါး အမြင့်ပေါ်က ရဲတိုက်ဆန်ဆန်အိမ်မြင့်ကြီး။

မြင်ကွင်းကြောင့် ကျွန်တော်သည် မြင်မက်နေကျအိမ်မက်ကို ဖြတ်ကနဲသတိရလိုက်သည်။

အိမ်ကြီးနှင့် ပင်လယ်ပြင်၊ ထကြွနေသောလှိုင်းလုံးများ။

ကျွန်ုပ်သည် ရေပြင်ပေါ်တွင်လျှောက်လှမ်း လာရာမှ စိတ်မရှည်တော့ပဲ စတင်၍ပြေးလွှားလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က တစ်နေရာသို့ဦးတည်၍ လျှင်မြန်စွာပြေးလွှားလာခဲ့လေသည်။ လှိုင်းထန်သောရေပြင်သည် ကျွန်ုပ် ခြေဖဝါးအောက်တွင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေပြီ။ ကျွန်ုပ်ပြေးလွှားသည့်အရှိန်မှာ မြန်လွန်းသောကြောင့် ရေပြင်နှင့်ကျွန်ုပ်၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာထိစပ်မှုမရှိတော့ပဲ ကျွန်ုပ်သည် လေထဲတွင်မြောက်တက်လျှက်ရှိပေ၏။ ကျွန်ုပ်၏ဆန္ဒစောကြောင့် ကျွန်ုပ် သည် လေထဲတွင် ဝဲပျံရင်း အရှိန်အဟုန်မြင့်မားစွာ လွင့်မျောနေလေသည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင်... ကမ်းပါးကြီးတစ်ခုပေါ်၌ ထီးထီးမားမားကြီးရပ်တည်နေသော ရဲတိုက်အဆောက် အဦးကြီးကို ကျွန်ုပ်တွေ့လိုက်ရလေ၏။

ကျွန်ုပ်ဦးတည်လာရောက်သည့်နေရာမှာ ထိုနေရာဖြစ်ကြောင်း ကျွန်ုပ်သိလိုက်လေပြီ။

ရဲတိုက်အဆောက်အဦးကြီးကား... ညအမှောင်ထုထဲတွင် ထီးထီးကြီး တည်ရှိနေသည်။ လရောင်အောက် တွင် မိုးသို့မြင့်တက်နေပေသည်။ အဆောက်အဦးကြီးကား မှောင်မည်းလျက်ရှိလေ၏။

ကောင်းကင်၌ မည်းမှောင်သော မိုးသားတိမ်လိပ်များက တရွေ့ရွေ့လွင့်မျောနေသည်။

ကျွန်ုပ်အောက်သို့ခုံကြည့်လိုက်ရာ လှိုင်းထန်သောပင်လယ်ပြင်သည် ကျွန်ုပ်အောက်၌ ပြားပြားဝပ်နေသည် ကို မြင်လိုက်ရပေသည်။ ကျွန်ုပ်က ကျွန်ုပ်လာခဲ့ရာလမ်းတလျှောက်သို့ နောက်ပြန် လှည့်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

ထိုအခါ... အပြန်အပြောကျယ်လှစွာသော အဆုံးအစမရှိ ရေပြင်ကျယ်ကြီးကို မြင်လိုက်ရလေ၏။ ကျွန်ုပ် သည် လှိုင်းထန်သော ပင်လယ်ကြီးကို အပေါ်မှလျှပ်၍ ပျံသန်းပြေးလွှားခဲ့ခြင်းပါတကား။

ထို့နောက်... ကျွန်ုပ်၏ရှေ့မှ ကမ်းပါးယံပေါ်ရှိ ရဲတိုက်ပမာအဆောက်အဦးကြီးသို့ ကျွန်ုပ် အကြည့်က ရောက်ရှိသွားပြန်လေသည်။

မည်သည့်အတွက်ကြောင့်ရယ်မသိ။ ကျွန်ုပ်ရင်မှာ ဒေါသများအလိပ်လိုက်တက်ဆောင့် တက်လာပြန်လေ သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသတကြီးဖြင့် ရဲတိုက်အဆောက်အဦးကြီးကိုကြည့်ကာ စူးစူးရှရှဟစ်အော်လိုက်လေသည်။

ကျွန်ုပ်ဟစ်အော်လိုက်သောအသံကြောင့် ကောင်းကင်မှတိမ်တိုက်များ လွင့်ထွက်သွားကြသည်။ လေပြင်း မုန်တိုင်းများကျလာသည်။ မြေပြင်မှသစ်ပင်များ ယိုင်လဲသွားကြသည်။ မဟာပထဝီမြေကြီးသည် တော်လဲသံများ မြည်ဟီးကာ ငလျင်များပင် လှုပ်သွားလေတော့သတည်း။

ကျွန်တော့်စိတ်ထဲတွင် ငယ်ငယ်ကမြင်မက်ခဲ့သောအိပ်မက်တစ်ခုထဲကမြင်ကွင်းမှာ ထင်ရှားလာလေသည်။

ငယ်စဉ်က ကျွန်တော်မြင်မက်ခဲ့သောအိပ်မက်နှင့် တူလှချေကလား။

ထိုအဆောက်အဦးကြီးသည်... ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲက အဆောက်အဦးကြီးပေလား။ ထိုအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော်သည် ဘာကြောင့် မကြာမကြာအိပ်မက်မက်ခဲ့ပါသနည်း။ ထိုအိမ်ကြီးနှင့်ကျွန်တော်ဆက်စပ်မှုရှိနေသလား။

ဦးသာဦးပြောခဲ့သောစကားတစ်ခွန်းကို သတိရမိပြန်သည်။

“အဲဒီမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်နေတယ်ကွ ငါ့လူ”

တစ္ဆေ... တစ္ဆေ... တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်ရှိပါသလား။

ကျွန်တော်က အိမ်ကြီးကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

လျှပ်ရောင်ပျောက်ကွယ်သွားသည်အခါတွင်တော့ အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော်မြင်ကွင်းထဲကပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

(၄)

ညက အိမ်ကြီးဆီအချိန်အတန်ကြာငေးကြည့်နေပြီးမှ အိပ်လိုက်မိသည်အတွက်... နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် အတော်နောက်ကျမှ အိပ်ရာကနိုးလာသည်။

“နိုးပြီလားညီလေး၊ မျက်နှာသစ်၊ တို့တွေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားရအောင်”

ကိုမိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကို လိုအပ်သည်များလိုက်ပြပေးသည်။

မျက်နှာသစ်ပြီးလို့ အိမ်ရှေ့ကိုထွက်လာတော့ အိမ်ရှေ့ခန်းမှာထိုင်နေသည့် ဘွားဘွားနှင့်တွေ့ရသည်။

“ငါ့မြေး၊ မင်းအစ်ကိုတွေကတော့ အိမ်မှာ ထမင်းကြမ်းတို့ ဘာတို့မစားတတ်ဘူး၊ မနက်မိုးလင်းတာနဲ့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သွားကြတာပဲ၊ ငါ့မြေးလည်း သူတို့နဲ့လိုက်သွားပေတော့၊ အပြန်ကျမှ ဘွားဘွားတို့ဘုန်းကြီးကျောင်းသွားကြမယ်”

“ဘုန်းကြီးကျောင်းကို”

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မင်းတို့သင်္ကန်းစည်းဖို့ကိစ္စ ဘုန်းကြီးကို သွားလျှောက်ရမှာပေါ့၊ အလှူဘယ်နေ့လုပ်ဖြစ်မယ်ဆိုတာ ဘုန်းကြီးနဲ့ ပြောရဆိုရမယ်၊ ကဲ-ကဲ- သွားကြ”

“ဝသုန်၊ မင်းယူလာတဲ့ အခွေနှစ်ခွေက ဘာလဲ၊ နှစ်ခွေလုံး အတူတူဖြစ်နေပါလား၊ ဒီမှာကြည့်ဖို့ယူလာတာလား၊ ငါတို့အိမ်မှာ တီဗွီမရှိဘူးကွ”

ကိုမိုးကြီးက “အကြွေး” ဗွီဒီယိုခွေနှစ်ခွေကို ယူလာပြီး ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်သည်။

“မဟုတ်ဘူးအစ်ကိုမိုးကြီး၊ အဲဒါ မြို့ကနေ ဦးသာဦးကြီးနဲ့ လူကြုံပေးလိုက်တာပျ၊ ကမ်းဖျားဆိုတဲ့ရွာမှာ သိပ်မိုးရွာလို့ ဝင်မပေးဖြစ်ခဲ့ဘူး၊ တစ်ခွေကတော့ ဒီရွာဖို့၊ ဦးသာဦး ဒီမနက်လာယူမယ်လို့ပြောတယ်”

“ဦးသာဦးလာယူအောင် စောင့်စရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ငါတို့သွားမယ့်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဗွီဒီယိုရုံနဲ့တွဲရက်ပဲ၊ တစ်ခါတည်းပေးလိုက်တာပေါ့၊ လာ-သွားကြစို့”

ကျွန်တော့်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

+ + + + +

အပြင်တွင် မိုးသားတိမ်လိပ်များကင်းစင်ကာ ရာသီဥတု သာသာယာယာရှိနေပေ၏။ ညတုန်းကပြင်းထန်ခဲ့သောမုန်တိုင်းသည် ဘယ်ရောက်သွားမှန်းပင်မသိ။ မိုးလည်း မရွာတော့ပေ။

“ရာသီဥတုက ချက်ချင်းကောင်းသွားပါလားဗျ”

“မုန်တိုင်းကျပြီးရင် အဲဒီလိုပဲ ငြိမ်သက်သွားတတ်တယ်ကွ”

လေပြေလေအေးလေးများက ပင်လယ်ဖက်ဆီမှ တိုက်ခတ်နေ၏။

ကျွန်တော်တို့သည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးနှင့် ပြိုင်လျှက်ဖောက်ထားသောလမ်းမပေါ်တွင် လျှောက်လာကြခြင်းဖြစ်သည်။ ရွာသည် ပင်လယ်ကမ်းစပ်အတိုင်း လူနေအိမ်ခြေများတန်းစီရှိနေသည့်ရွာတန်းရှည်ကြီးဖြစ်ပါသည်။

ရွာ၏အစွန်တွင် တဖြည်းဖြည်းမြင့်တက်သွားသောကမ်းပါးယံကြီးရှိကာ ထိုကမ်းပါးကြီးပေါ်၌ အိမ်ကြီးတစ်ဆောင်ရှိနေပါသည်။ ညက ကျွန်တော်ထကြည့်ခဲ့သော ရဲတိုက်လိုအိမ်ကြီးကို နံနက်ခင်းနေရောင်ခြည်အောက်တွင် မိုးသို့ထိုးတက်ကာ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်နေရ၏။

ကျွန်တော်တို့ ရွာလည်လမ်းအတိုင်းလျှောက်လာကြရာ တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျွန်တော်တို့နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်မှလာနေသော အရူးကြီးတစ်ယောက်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။ အရူးကြီးမှာ အသက်ကြီးလှပေပြီ။ အဝေးကကြည့်ရုံဖြင့် အရူးကြီးမှန်း သိနိုင်ပါ၏။ စုတ်ပြတ်နွမ်းဖတ်သောအဝတ်အစားများကို ဝတ်ဆင်ထားသည်။

အရူးကြီးသည် တုတ်တစ်ချောင်းကိုလက်ထဲတွင်ကိုင်ထားကာ ထိုတုတ်ဖြင့် မြေကိုထောက်ထောက်ပြီး ပါးစပ်မှသီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုရင်း ကခုန်လာခြင်းဖြစ်ပါ၏။

“ဦးဖိုးထင်ကြီးကိုပေးဖို့ ပိုက်ဆံပါလားမိုးကြီး၊ ငါးဆယ်တန်ပါရင် ပေးလိုက်ပါဦး”

ကိုမုန်တိုင်းက ပြောလိုက်သည်။

ကိုမိုးကြီးက သူ့အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ငါးဆယ်တန်တစ်ရွက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး အသင့်ကိုင်ထားသည်။

သူတို့မှာ အရူးအဘိုးကြီးကို ပိုက်ဆံပေးနေကျထင်ပါသည်။

အရူးကြီးကလည်း သူတို့ညီအစ်ကိုကိုအမြင်တွင် သီချင်းဆိုသည်ကိုရပ်ပစ်လိုက်ကာ အနားသို့ပြေးလာလေ၏။

“မုန်တိုင်း၊ မိုးကြီး၊ ငါ့ကို မုန့်ဖိုးပေး၊ မုန့်ဖိုးပေး”

ပြေးလာသောအဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော်တို့ရှေ့ရောက်လှတွင် ရပ်တန့်သွားသည်။

သူက ကျွန်တော့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြကာ အော်လိုက်သည်။

“သရဲ... သရဲ... ကိုတိုင်းကျော်သရဲ၊ အမလေး... ကိုတိုင်းကျော်သရဲ ပြန်ပေါ်လာပြန်ပြီဗျို့။”

အဘိုးကြီးသည် ကျွန်တော့်ကိုကြည့်၍ ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်ကာ လာလမ်းအတိုင်း ပြန်ပြေးသွားလေတော့၏။ ပါးစပ်မှ လည်း “သရဲ ... သရဲ” ...ဟု မပြတ်အော်သွားသည်။

“ဦးဖိုးထင်၊ ဦးဖိုးထင် ရော့လေ... ပိုက်ဆံယူသွားဦး”

“တော်ပြီ... မယူတော့ဘူး၊ နင်တို့က သရဲကိုခေါ်လာတာကို၊ ငါကြောက်တယ်”

အရူးအဘိုးကြီးမှာ လမ်းချိုးတစ်ခုထဲပြေးဝင်ပြီး ပျောက်ကွယ် သွားလေသည်။

“အဲဒါဘာလဲဟင် ကိုမိုးကြီး”

“ငါတို့ရွာက အရူးကြီးပါကွာ၊ သနားလို့ပိုက်ဆံပေးနေကျ”

“အသက်ကြီးလှပြီနော်”

“အေး- ငါတို့မမွေးခင်ကတည်းက သူရူးနေတာ”

“ကျွန်တော့်ကိုမြင်မှ ဘာလို့ထွက်ပြေးသွားရတာလဲဟင်”

“အဲဒါဆန်းနေတာ၊ အရင်က ဦးဖိုးထင် ဒီလိုမဟုတ်ပါဘူး”

“သူနာမည်က ဦးဖိုးထင်တဲ့လား”

ကျွန်တော်က အရူးကြီးဦးဖိုးထင်အပြုအမူကိုမြင်လိုက်ကာ စိတ်ထဲမှ မတင်မကျဖြစ်နေသည်။

ဦးဖိုးထင်ကိုလည်း ကျွန်တော်မြင်ဖူးသည်ဟုထင်မိ၏။ ဖြစ်တော့ မဖြစ်နိုင်ပေ။ ကိုမိုးကြီးတို့မမွေးခင်ကတည်းက ရူးနေသည် ဤရွာသားအရူးကြီးကို ကျွန်တော်မြင်ဖူးစရာအကြောင်းမရှိပါ။

သို့သော်... အခြားတူသူတစ်ယောက်ယောက် ဖြစ်ရင်ဖြစ်လိမ့်မည်။ ဦးဖိုးထင်၏ရုပ်ရည်မျိုးကို ကျွန်တော်သိကျွမ်းဖူးသည် ကတော့ အမှန်ပင်။

“အဲဒီဦးဖိုးထင်ကြီးက အရင်တုန်းက ပင်လယ်စားပြကြီးတဲ့ကွ”

ကိုမုန်တိုင်းကပြောလိုက်သည်။

“ဟင်- ဟုတ်လား”

“တော်တော်ဆိုးတဲ့စားပြကြီးလို့ပြောတယ်၊ ရူးနေတာ သူဆိုးခဲ့တဲ့လုပ်ရပ်တွေကြောင့် ဝဋ်လည်နေတာလို့ လူကြီးတွေက ပြောကြတာပဲ”

“သနားပါတယ်ဗျာ”

ဦးဖိုးထင်ကို ကျွန်တော်ဘယ်မှာမြင်ဖူးပါလိမ့်။

ကျွန်တော်က စဉ်းစားရင်း ရှေ့တွင်လှမ်းမြင်နေရသည့် ရဲတိုက်ကြီးကို ကြည့်လာမိသည်။

ထိုစဉ်... တတုံတုံနှင့် ပုံမှန်မြည်နေသောအသံကို ကျွန်တော်သတိထားမိလိုက်၏။ အသံက စည်းချက်ညီစွာဖြင့် ထွက်ပေါ်နေခြင်းဖြစ်သည်။ အသံသည် အဆက်ပြတ်မသွားပဲ တောက်လျှောက်မြည်လျှက်ရှိသည်။

“ခုကြားနေတဲ့အသံက ဘာသံလဲကိုမိုးကြိုး၊ ကျွန်တော်အိပ်ရာနီးကတည်းက အဲဒီအသံကိုကြားခဲ့တာ၊ ခုထိကြားနေရတဲ့ပဲ”

“အဲဒါ ဦးသာဦးကြီးပန်းပဲထုနေတဲ့အသံလေ”

ကိုမိုးကြီးကပြန်ပြောသည်။

“ဦးသာဦးကြီးက ညဆယ်နှစ်နာရီလောက်ကစပြီး ပန်းပဲထုနေတာပဲ၊ သူပန်းပဲထုသံကို တစ်ညလုံးကြားနေရတယ်၊ သူက နေ့ခင်းပိုင်းမှအိပ်တဲ့လူကွ”

“ဒါဖြင့် ဗွီဒီယိုခွေကို ဦးသာဦးဆီ သွားပေးဦးမှပဲ၊ သူပန်းပဲဖိုက ဝေးသလားအစ်ကို”

“ဦးသာဦးကို သွားပေးစရာမလိုပါဘူးကွာ၊ ငါတို့ ခုသွားမယ့် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်က ဗွီဒီယိုရုံနဲ့တွဲဖွင့်ထားတာကွ၊ တစ်ခါတည်း ပေးလိုက်ရုံပဲ”

“ဦးသာဦးကိုလူကြုံပေးလိုက်တာဆိုတော့ ကျွန်တော်ပေးလို့ ကောင်းပါ့မလား”

“မင်း ဦးသာဦးကြီးလည်း ခဏနေ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်လာမှာပါကွ”

“ဟေ့ကောင် မိုးကြိုး၊ ဝသုန်ကို ဗွီဒီယိုခွေ လှိုင်းလက်ထဲ တိုက်ရိုက်ထည့်ခိုင်းလိုက်ရင် မကောင်းဘူးလားကွ”

“ဟာ- ကောင်းတာပေါ့၊ လှိုင်းကိုမြင်ရင် ဝသုန် သဘောကျသွားမယ်၊ လှိုင်းကလည်း ငါတို့ညီရန်ကုန်သားကိုမြင်ရင် ကြွေသွားမှာကွ”

ကိုမိုးကြီးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းတို့ညီအစ်ကိုပြောနေသောစကားကို ကျွန်တော်က နားမလည်စွာ ဝင်မေးလိုက်သည်။

“လှိုင်းဆိုတာ ဘယ်သူလဲဗျ”

“လှိုင်းဆိုတာ ငါတို့ရွာက အချောဆုံးအလှဆုံးကောင်မလေးပဲ၊ ကမ်းကုန်အောင်ချောတဲ့ ကမ်းကုန်သူလေးတစ်ယောက်ပေါ့ကွာ”

“ဟားဟားဟား တယ်ဆိုတဲ့စာပါလား အစ်ကိုတို့ရ၊ ကျွန်တော့်ကို ဦးသာဦးကြီးကလည်း ဒီအတိုင်းပြောဖူးတယ်၊ ကမ်းကုန်ကလူတွေဟာ တစ်နေရာရာမှာ ကမ်းကုန်နေတာချည်းပဲတဲ့”

“လှိုင်း ကမ်းကုန်အောင်ချောတယ်ဆိုတာကတော့ တကယ်ပါ ဝသုန်ရ၊ မင်း လှိုင်းကိုမြင်ရင် ကြိုက်ကိုကြိုက်သွားစေရမယ်ကွာ”

“ကြည့်သေးတာပေါ့ဗျာ”

လှိုင်းဆိုသည်မိန်းကလေးကို မြင်လိုက်သည်အခါတွင်... ကျွန်တော့်နှလုံးသားတစ်ခုလုံး ဝှမ်းသဒ္ဓါလန်အောင် အံ့ဩသွားရတော့မည်ဆိုသည်ကို ထိုစဉ်ကတော့ကျွန်တော်မသိသေး။

+ + + + +

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ရောက်လာပါပြီ။

“လှိုင်း-ကမီး”ဆိုသည့်ဆိုင်းဘုတ်ကိုအဝေးကပင် လှမ်းမြင်ရသည်။ ဆိုင်ဘေးမှာလည်း “လှိုင်း-ဗွီဒီယိုပြသရေး”ဆိုသည့် ဆိုင်းဘုတ်ဖြင့် အဆောက်အဦတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်ဗွီဒီယိုရုံကို အိမ်ခြံဝင်း၏ရှေ့ဖက်အစပ်တွင်ဖွင့်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ခြံဝင်းနောက်ဖက်တွင် လူနေတိုက် တစ်လုံးကိုတွေ့ရ၏။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲသို့ ကျွန်တော်တို့ဝင်ခဲ့ကြသည်။

“ကောင်တာမှာထိုင်နေတာ လှိုင်းပဲ”

ကိုမုန်တိုင်းက ကျွန်တော့်အနားကပ်ကာ တိုးတိုးပြောလိုက်သည်။

ကောင်တာဆီ ကျွန်တော်လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်ထိုင်နေသည်ကိုမြင်ရသော်လည်း တစ်ဖက်ကိုလှည့်စကားပြောနေသောကြောင့် မျက်နှာကိုမမြင်ရပါ။

ကိုမုန်တိုင်းက လက်ဖက်ရည်မှာရန် စားပွဲထိုးလေးကိုခေါ်လိုက်သည်။ တစ်ယောက်တည်းသောစားပွဲထိုးလေးက ကျွန်တော် တို့ဆီ လျှောက်လာ၏။ ကိုမုန်းတိုင်းက ကျွန်တော်ဘယ်လိုသောက်သလဲမေးကာ လက်ဖက်ရည်နှင့်မုန့်များမှာနေ၏။

ကျွန်တော်က လှိုင်းဆိုသည်မိန်းကလေးရှိရာသို့သာ ငေးကြည့်နေမိသည်။ ကိုမိုးကြိုးတို့အပြော ဘယ်လောက်မှန်သလဲသိရ အောင် သူ့မျက်နှာကိုမြင်ချင်၍ဖြစ်ပါသည်။ ဖြစ်ချင်တော့... မိန်းကလေးက အိမ်နောက်ဖက်သို့မျက်နှာလှည့်ကာ စကားပြောနေသော ကြောင့် မျက်နှာကို မမြင်ရသေးပါ။

“ဘယ်လိုလဲဝသုန်၊ လှိုင်းကိုခိုက်သွားပြီလား”

“ဟာဗျာ... မျက်နှာမှမမြင်ရတဲ့ဟာ”

ကိုမိုးကြိုးက လှိုင်းရှိရာသို့လှမ်းကြည့်ကာ...

“ဟုတ်သားပဲ၊ လှိုင်းက ငါတို့လာတာတောင် မမြင်ဘူးထင်တယ်၊ လှိုင်းကို လှမ်းခေါ်လိုက်မယ်နော်၊ ဗွီဒီယိုခွေကို မင်းဟာမင်း ပေးလိုက်”

“ဟာ... ကိုမိုးကြိုးကလည်း... ကောင်းပါ့မလား”

“လှိုင်းရေ... လှိုင်း... လာပါဦးဟ၊ ဟောဒီကငါ့ညီက နင့်အတွက် လက်ဆောင်ပစ္စည်းယူလာတယ်၊ ရန်ကုန်ကငါ့ညီနဲ့ နင့်ကို မိတ်ဆက်ပေးမလို့”

ကိုမိုးကြိုးအော်သံဆုံးသည်နှင့် လှိုင်းက ကျွန်တော်တို့ဖက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဟင်...”

လှိုင်းမျက်နှာကိုမြင်သည်နှင့် ကျွန်တော့်မှာ ရင်များခုန်သွားရသည်။ လှိုင်းကိုအံ့ဩတကြီးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

“လှိုင်း... လှိုင်း... လှိုင်းဆိုတာ သူ... သူလား”

လှိုင်းက ကောင်တာမှထကာ ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းသို့လျှောက်လာနေပေပြီ။

“ဘယ်လိုလဲကွ၊ မင်းခိုက်သွားပြီမဟုတ်လား”

ကိုမုန်တိုင်းက ကျွန်တော့်ကို တိုးတိုးကပ်ပြောလိုက်သည်။

လှိုင်းက ကျွန်တော်တို့ဝိုင်းနားသို့ရောက်လာပါပြီ။ လှိုင်းကိုကြည့်ရင်း အံ့ဩမှုနှင့်အတူ ကျွန်တော့်ရင်များတုန်လှုပ်နေရပါသည်။

ကိုမိုးကြိုးတို့ထင်သလို လှိုင်းအလှတွင် ယစ်မူးသွားရခြင်းကြောင့်မဟုတ်ပါ။ သည်မိန်းကလေးကို ကျွန်တော် မြင်ဖူး၊ သိကျွမ်း ဖူးပြီး ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။

“သူ့ကို... သူ့ကို... ကျွန်တော်သိတယ်”

ကျွန်တော်က အသံတုန်တုန်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ လှိုင်းက ရန်ကုန်မှမရောက်ဖူးတာ၊ မင်း ဘယ်လိုမြင်ဖူးမှာလဲ”

ကျွန်တော်တို့ပြောနေစဉ် လှိုင်းက ကျွန်တော်တို့စားပွဲရှေ့ရောက်လာလေ၏။

“ဘာလဲကိုမိုးကြိုး”

လှိုင်းက မေးလိုက်သည်။

“ဒီမှာ... ရန်ကုန်က ငါတို့ညီလေးလေ၊ ဝသုန်တဲ့၊ ဝသုန် လှိုင်း ဆိုတာ သူပဲ၊ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နဲ့ ဗွီဒီယိုရုံပိုင်ရှင်လေ”

“အမလေး... ကိုမိုးကြိုးရယ်၊ မိဘတွေပိုင်တဲ့လုပ်ငန်းတွေပါနော်၊ မြှောက်ပြောမနေပါနဲ့”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... ဒါတွေဟာ တစ်နေ့ နင့်လက်ထဲရောက်ရမှာတွေမဟုတ်လား”

ကိုမုန်တိုင်းက ဝင်ပြောလိုက်သည်။

“ကိုမုန်တိုင်းကလည်း မိဘအမွေဆိုတာ သေမှရမှာ၊ လှိုင်း မိဘတွေ မသေပါရစေနဲ့ဦး၊ နိမိတ်မရှိတာတွေမပြောပါနဲ့၊ ကဲပါ- လှိုင်းကိုခေါ်တာဘာတုန်း၊ ကိုဝသုန်နဲ့မိတ်ဆက်ပေးရုံပဲလား၊ တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ကိုဝသုန်”

လှိုင်းက ကျွန်တော့်ကို တစ်ဆက်တည်းပြောလိုက်လေသည်။ သွက်လက်ချက်ချာသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်ပေ၏။

ယခင် သူ့ကိုတွေ့ဖူးတုန်းကလည်း သူမ၏သွက်လက်ချက်ချာမှုကို ကျွန်တော်သိခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်... ထိုတွေ့ဆုံမှုသည်...

“ဟေ့- ဝသုန်၊ ပြန်ပြောလေကွာ၊ လှိုင်းက တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်တဲ့၊ မင်းလည်း ပြန်ပြောလိုက်လေ”

ကိုမုန်တိုင်းတို့က လှိုင်းကို ကျွန်တော်စကားပြန်မပြောနိုင်အောင်ဖြစ်နေခြင်းမှာ လှိုင်းအလှကြောင့် နှုတ်ဆွံ့နေသည်ဟုထင်ပုံရ ပေသည်။ တကယ်တော့... ကျွန်တော်သည် လှိုင်းကို သည်နေရာတွင် မမျှော်လင့်ပဲတွေ့လိုက်ရသောကြောင့် အံ့ဩမင်တက်မိ နေခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က လှိုင်းမျက်နှာကို သေချာငေးကြည့်နေမိသည်။ ဟုတ်ပါတယ်၊ လှိုင်းဟာ ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတဲ့မိန်းကလေးပါပဲ။

ဒါပေမယ့် လှိုင်းကို ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရခြင်းမှာ အိပ်မက်ထဲတွင်သာဖြစ်ပါသည်။

“ငါ့ညီကတော့ နင့်ကိုတွေ့တာနဲ့ ဆွံ့အနားမကြားဖြစ်သွားပြီ လှိုင်းရေ၊ ဟေ့ကောင်... ဝသုန်၊ ငါမပြောဘူးလား၊ ကမ်းကုန် သူလှိုင်းဟာ ကမ်းကုန်အောင်လှပါတယ်ဆိုတာ ယုံပြီမဟုတ်လား”

“အို... ကိုမိုးကြိုးကလည်း”

လှိုင်းက ရှက်သွားဟန်ဖြင့် ဟန့်တားလိုက်သည်။

“လှိုင်းအတွက်ယူလာတဲ့ဥစ္စာ ပေးလိုက်လေကွာ”

ကိုမုန်တိုင်းက ဝင်ပြောလိုက်ပြန်၏။

“လှိုင်းအတွက်ယူလာတာ၊ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့ညီက နင့်အတွက် လက်ဆောင်ယူလာတယ်”

“အို...”

“မဟုတ်... မဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

အစ်ကိုနှစ်ယောက်ပင်ပေးနေခြင်းကြောင့် ကြာလျှင် ပိုရှုပ်လာမည်စိုး၍ ကျွန်တော်က ကြားဝင်လိုက်ရတော့သည်။ ကျွန်တော့် အသံများ တုန်နေသည်ကို ကိုယ်တိုင်ပင်သတိထားမိလိုက်၏။

“ဒီ... ဒီလိုပါ မနေက ကျွန်တော်မြို့ကလာတော့ ဗွီဒီယိုခွေ လူကြုံပေးလိုက်တာပါ၊ ကျွန်တော့်ကိုပေးလိုက်တာလည်း မဟုတ် ပါဘူး၊ ဦးသာဦးနဲ့ပေးလိုက်တာပါ၊ ကျွန်တော်က ဦးသာဦးမြင်းလှည်းကြုံနဲ့လိုက်လာတာလေ၊ ကိုမိုးကြိုးတို့က အဲဒါကိုပြောနေတာပါ၊ ဟောဒီမှာ... အခွေ”

“ဪ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကိုဝသုန်၊ လှိုင်းနဲ့တစ်ခါမှမတွေ့ဖူးပဲ လက်ဆောင်ပါလာတယ်ဆိုလို့ အံ့ဩနေတာ၊ ဗွီဒီယိုခွေ ကိုပြောတာကိုး၊ ပေး... ပေး”

လှိုင်းက ကျွန်တော်ကမ်းပေးသည့်ဗွီဒီယိုခွေကို လှမ်းယူရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ငါ့ညီက နောက်တစ်ခါလာရင်တော့ နင့်အတွက်လက်ဆောင်တွေပါလာတော့မှာပါဟာ”

“လှိုင်းအတွက်လက်ဆောင်ပေးရင် လှိုင်းကလည်း တတ်နိုင်တဲ့လက်ဆောင်ပြန်ပေးရမှာပေါ့ကိုမိုးကြိုးရယ်၊ ဒါပေမယ့်... တစ်ခု တော့ရှိတယ်၊ လှိုင်းက လက်ဆောင်ပေးတိုင်းလက်ခံတဲ့မိန်းကလေးတော့ မဟုတ်ဘူးနော်”

စကားဆုံးသည်နှင့် လှိုင်းက လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

“ဘယ်လိုလဲဝသုန်၊ မင်း ဒိုက်သွားပြီမဟုတ်လား”

“ငါ့ညီကလည်းကွာ၊ ရန်ကုန်သားလုပ်နေပြီး လှိုင်းနဲ့စကားပြောတာ အသံတွေတောင်တုန်နေတာပဲ”

“အဲဒါ ဒီကောင်စိတ်လှုပ်ရှားနေလို့ပေါ့ မိုးကြိုးရ”

“မဟုတ်ဘူးဗျ၊ အစ်ကိုတို့ထင်တာ မှားနေပြီ၊ ကျွန်တော် သူ့ကိုတွေ့ဖူးတယ်၊ ဒီမှာရုတ်တရက်မြင်လိုက်ရလို့ အံ့ဩနေတာ”

“ဘာ- မင်း သူ့ကိုတွေ့ဖူးတယ်”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ ဒါပေမယ့်... ကျွန်တော်တွေ့ဖူးတာက အပြင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ အိပ်မက်ထဲမှာပါ”

“ဘာကွ”

+ + + + +

“ဟော- ဒီညီအစ်ကိုတွေက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တောင် ရောက်နေပြီကိုး”

အသံနှင့်အတူ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထဲဝင်လာသူက ဦးသာဦး။

“ဟာ- ဦး၊ လာဗျာ... ထိုင်၊ ဒီတစ်ခါတော့ ဦးကိုကျွန်တော်ပြုစုပါရစေ၊ ဦးသာဦးက မနေ့က ကျွန်တော့်ကိုမြင်းလှည်း နဲ့ခေါ်လာရုံမဟုတ်ဘူး၊ ခေါက်ဆွဲကြော်ဖိုးပါ ရှင်းပေးခဲ့တာဗျ”

ကျွန်တော်က ဦးသာဦးကိုဖိတ်ခေါ်ရင်း တစ်ဆက်တည်း ကိုမိုးကြိုးတို့ကိုရှင်းပြလိုက်သည်။

“ငါ့ကောင်တွေကတော့ အိပ်နေတာသိုးလို့မဟုတ်လား၊ ညက မင်းတို့ညီကို ငါခေါ်လာတာ သိမှသိရဲ့လား”

“သိပါတယ်ဗျာ၊ ခင်ဗျားက ခေါက်ဆွဲကြော်ဖိုးရှင်းပေးရုံမကဘူး၊ ကျုပ်တို့ညီကို လမ်းမှာအရက်တိုက်ခဲ့တာတောင် သိပြီးပြီ”

“ဟား ဟား ဟား...”

အားလုံးက ဝိုင်းရယ်လိုက်ကြသည်။

“အချမ်းပြေလေးပါကွာ၊ ဒါနဲ့... ဝသုန်၊ မြို့ကပေးလိုက်တဲ့ ဗွီဒီယိုခွေက ဒီဆိုင်မှာပေးရမှာကွ”

“ပေးပြီးပါပြီဗျာ၊ ဝသုန်က လှိုင်းလက်ထဲကို တိုက်ရိုက်ထည့်ပေးလိုက်ပြီးပြီဗျ၊ ခင်ဗျားမလာခင်လေးတင်”

“ဟော- တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ ဒါဆို လှိုင်းနဲ့ဝသုန် သိသွားကြပြီပေါ့”

“ကျွန်တော်တို့ညီက ရန်ကုန်သားသာဆိုတယ်၊ ဒီနေရာမှာ သိပ်မပြေးလို့ ကျွန်တော်တို့က ပင့်ပေးနေတာဗျ”

“တိုးတိုးပြောပါအစ်ကိုတို့ရယ်၊ ဟိုကကြားသွားရင်မကောင်းပါဘူး”

ကျွန်တော်က လှိုင်းရှိရာဆီလှမ်းကြည့်ကာ သတိပေးလိုက်သည်။

ဆိုင်ထဲသို့ လူများဝင်လာ၍ လှိုင်းအလုပ်ရှုပ်နေသည်။ ကြားတော့ကြားဟန်မတူပါ။

ကိုမိုးကြိုးတို့ညီအစ်ကိုနှင့်ဦးသာဦးမှာ အတော်ပင်ရင်းနှီးကြပုံပေါ်သည်။ တူဝရီအရွယ် အသက်ချင်းကွာသော်လည်း ကိုမုန်တိုင်း တို့က “ခင်ဗျား-ကျုပ်” သုံးနှုန်းကာ ပြောနေသည်။ သူတို့အချင်းချင်းသာ နားလည်သောစကားများကိုပြော၍ တဝါးဝါးရယ်နေ ကြသေး၏။

ကျွန်တော်သည် လှိုင်းကိုခိုးကြည့်ရင်းမှ သူမသည် ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးဖြစ်မှန်း ပို၍သေချာလာလေသည်။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်မှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ရဲတိုက်ကြီးအတွင်း ဖြစ်ပျက်သည့်အဖြစ်အပျက်များကို တစ်ခုစီ တစ်စစ... အဆက် အစပ်မရှိ မြင်မက်သောအိပ်မက်များပင်ဖြစ်ပါသည်။ ငယ်စဉ်ကမြင်မက်ခဲ့သော အိပ်မက်လေးခုထဲမှ တစ်ခုသောအိပ်မက်တွင်...

အိမ်ထဲသို့ဝင်လာသော သူခိုးသုံးယောက်။ ကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီးကိုခိုးယူရန်ကြံစည်ခဲ့သောသူခိုးသုံးယောက်။ ထို သုံးယောက်ထဲတွင် မိန်းမတစ်ယောက်ပါပါသည်။ ညာဖက်နှုတ်ခမ်းမှာ မွဲ့နီနီနှင့်မိန်းမချောလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ပါ၏။ ထိုမိန်းမ ချောလေးမှာ အခြားမဟုတ်ပါ။ ယခု...ကျွန်တော် တွေ့မြင်နေရသော “လှိုင်း”ဆိုသည်မိန်းကလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

သေချာပါသည်။ အိပ်မက်ကိုအကြိမ်ကြိမ်အခါခါမြင်မက်ခဲ့၍ ကျွန်တော်အလွတ်ရနေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ခဲ့သောသူတွေ ကိုလည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးမှတ်မိနေသည်။ အိပ်မက်ထဲက တစ်ယောက်တည်းသော မိန်းကလေးမှာ မွဲ့နီနီနှင့်မိန်းမချောပင်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုမိန်းမချောလေးမှာ “လှိုင်း”ဖြစ်နေပါကလား။

အိပ်မက်ထဲက မိန်းမချောလေးသည် အမှန်တကယ် လှိုင်း ဟုတ်နိုင်ပါသလား။

လှိုင်းမှာ ယခု ကျွန်တော်နှင့်သက်တူရွယ်တူခန့်ရှိပါလိမ့်မည်။ အိပ်မက်တွေစ၊မက်စဉ်က ကျွန်တော့်အရွယ်မှာ ကလေးအရွယ် သာရှိသေးသည်။ လှိုင်းသည်လည်း ကျွန်တော်အိပ်မက်တွေမက်စဉ်အချိန်က ကလေးဘဝသာရှိပါဦးမည်။ ကျွန်တော်သည် လှိုင်းကို အရွယ်ရောက်သောမိန်းကလေးတစ်ယောက်အဖြစ် အိပ်မက်ထဲမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကြိုမက်ခဲ့ခြင်းပါကလား။

ကျွန်တော့်အတွေးကို ဟုတ်နိုင်ပါ့မလားဟု ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင် ပြန်ချိန်ဆနေမိသည်။ အိပ်မက်ထဲကအမြင်ဆိုတော့လည်း သက်သေပြဖို့အခက်သားကလား။ အခြားသူတွေကိုပြောပြလျှင် ရယ်စရာတောင် ဖြစ်နေလိမ့်ဦးမည်။ ယုံမည်လည်းမဟုတ်ပါ။

“မဲ့နီနီနဲ့မိန်းကလေး”

ကျွန်တော်က ကောင်တာတွင်ထိုင်နေသောလှိုင်းကို နောက်တစ်ဖန်ပြန်ကြည့်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟင်... လှိုင်းရဲ့နှုတ်ခမ်းမှာ မွဲမပါပါလား”

မှန်ပါသည်။ လှိုင်း၏နှုတ်ခမ်းဘေး၌မွဲမရှိပါ။ အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးမှာတော့ နှုတ်ခမ်း၏ညာဖက်ဒေါင့်စွန်းတွင် မွဲနီနီ ကလေးနှင့်။ ဒါဖြင့်... အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးဟာ လှိုင်းမဟုတ်ဘူးလား။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

ငယ်စဉ်ကမက်ခဲ့သောအိပ်မက်များကို ကျွန်တော်မေ့လျော့နေသည်မှာ ကြာပါပြီ။ ဒီရွာကိုရောက်ရမှ အိပ်မက်တွေကို တစ်ဖန် ပြန်၍ သတိရလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်၏အကြည့်က ရှေ့တည့်တည့်တွင်မြင်နေရသော ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှ ရဲတိုက်ကြီးဆီရောက်သွားပြန်လေသည်။ ကျွန် တော်ထိုင်နေသည့်နေရာနှင့် ကမ်းပါးအမြင့်ပေါ်မှအဆောက်အဦးကြီးမှာ တည့်တည့်ဖြစ်နေသည်။ ရဲတိုက်လိုအဆောက်အဦးကြီးကို ရွာ၏ ဘယ်နေရာကကြည့်ကြည့်မြင်ရနိုင်ပါသည်။

ထိုအဆောက်အဦးကြီးကိုလည်း ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲက ရဲတိုက်ကြီးလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာထင်နေသည်။ ဟုတ်များဟုတ်နေ မလား။

“ဝသုန်၊ သက်ပြင်းတချချနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲကွ”

“ဒီကောင် လှိုင်းကိုလှည့်လှည့်ကြည့်ပြီး သက်ပြင်းချနေတာတွေ့တာပဲ”

“စိတ်မပျက်ပါနဲ့ကွာ၊ လှိုင်းမှာရည်းစားမရှိသေးဘူး၊ မင်း ကြိုးစားရင်ရနိုင်ပါတယ်”

“အစ်ကိုတို့ကလည်းဗျာ၊ ဘာတွေလျှောက်ပြောနေတာလဲ၊ ကျွန်တော်တွေ့နေတာက တခြားပါ”

“ဘာတွေတွေ့နေတာလဲကွ”

“ဟိုကမ်းပါးပေါ်ကအိမ်ကြီးကို စိတ်ဝင်စားလို့ပါ။ အဲဒီအိမ်မှာ ဘယ်သူနေလဲဟင်”

“ဟ- အဲဒီအိမ်က လူမနေဘူးကွ၊ ပိုင်ရှင်လည်း မရှိဘူး၊ သဲရဲသိပ်ခြောက်တာ”

“ဦးသာဦးကလည်း အဲဒီအိမ်ထဲမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ရှိတယ်လို့ ညက ပြောခဲ့ပါတယ်၊ ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်ကြီးထဲကို သွား ကြည့်ချင်တယ်”

“အမိပျိုယ်မရှိတာကွာ”

ဦးသာဦးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၏။

“တစ္ဆေက တကယ်ခြောက်တာဝသုန်ရ၊ တစ်ခါတစ်လေ... အဲဒီအိမ်က တစ္ဆေအော်သံကြီးကို ရွာထဲကတောင်ကြားရတယ်”

“ဟင်...”

“ဟုတ်တယ်၊ တစ္ဆေရယ်သံကြီးကို တစ်ရွာလုံးကြားရတာ၊ အဲဒီဖက်ကို ဘယ်သူမှခြေဦးမလှည့်ရဲဘူးဝသုန်”

“မဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအိမ်မှာ တစ္ဆေမရှိပါဘူးအစ်ကို”

“ငါတို့က နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရတာကွ၊ တစ္ဆေက အဲဒီအိမ်ကိုပိုင်ခဲ့တဲ့လူကြီးတဲ့၊ သူ့ပစ္စည်းတွေကိုစောင့်ပြီး တစ္ဆေဖြစ်နေတာ”

“မဟုတ်ပါဘူးဗျာ၊ တစ္ဆေက မရှိတော့ပါဘူး”

“မင်းက ဒီရွာကိုခုမှရောက်ပြီး ဘာလို့တစ္ဆေမရှိဘူးပြောနိုင်တာလဲကွ၊ မင်းတစ္ဆေသရဲမယုံပေမယ့် ငါတို့တော့ယုံတယ်ဟေ့၊ အဲဒီအိမ်က တစ္ဆေရယ်သံကို ငါတို့ ခဏခဏကြားဖူးတယ်”

“ကျွန်တော်က တစ္ဆေမရှိဘူးဆိုတာ သရဲတစ္ဆေရှိတာ မယုံကြည်ဘူးလို့ပြောနေတာမဟုတ်ပါဘူး၊ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ တစ္ဆေမရှိ တော့ဘူးလို့ပြောတာပါ။ အရင်က ရှိချင်ရှိမယ်၊ အခုမရှိတော့ဘူးဗျာ”

ကျွန်တော်သည် ထိုစကားကို ဘာလို့ပြောလိုက်မိလဲဆိုတာ ကိုယ့်ဟာကိုယ်ပင် အံ့ဩသွားမိလေသည်။

“ကျွန်တော် အဲဒီအိမ်ထဲကို သွားကြည့်ချင်တယ်”

“မလုပ်နဲ့ဝသုန်း၊ မလုပ်နဲ့၊ မင်းမယုံပေမယ့် တစ္ဆေကတော့ တကယ်ရှိတာကွ၊ လူတစ်ယောက်ဆိုရင် အဲဒီအိမ်ထဲက တစ္ဆေ ခြောက်လိုက်လို့ ရူးတောင်ရူးသွားတယ်”

ဦးသာဦးက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်တယ်ညီလေး၊ ငါတို့လမ်းမှာတွေ့ခဲ့တဲ့အရူးကြီးဦးဖိုးထင်လေ၊ သူရူးနေတာ အဲဒီအိမ်ထဲက တစ္ဆေအခြောက်ခံရလို့ကွ”

“ဦးဖိုးထင်၊ သူရူးတာ တစ္ဆေအခြောက်ခံရလို့၊ ဘယ်လို... ဘယ်လိုအခြောက်ခံရတာလဲဟင်”

“အဲဒါတော့ဘယ်သိမလဲ၊ ဦးဖိုးထင်ကြီးရူးနေတာ ငါတို့မမွေးခင်ကတည်းက သူ့အသက်ပဲကြီးလှပြီဟာကို၊ ဘွားဘွားထက် တောင် အသက်ကြီးဦးမယ်”

ဦးဖိုးထင်သရဲအခြောက်ခံရလို့ရူးသွားတာ၊ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ...

ဦးဖိုးထင် ဘယ်လိုပုံစံနဲ့ တစ္ဆေအခြောက်ခံရတာပါလိမ့်။

(၅)

အိမ်ပြန်ရောက်ပြီးနောက် ဘွားဘွားနှင့်အတူ ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့ထွက်ခဲ့ကြသည်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ ရွာအဝင်နားမှာပင်ရှိ၍ ပင်လယ်နှင့်ဆန့်ကျင်ဖက်သို့သွားရပါသည်။

လမ်းတလျှောက်လုံးတွင် တုံ-တုံ-တုံ... ဆိုသည့်အသံကို ကြားနေရသည်။ ဦးသာဦး၏ပန်းပဲဖိုမှ ဦးသာဦး ပန်းပဲထုနေ သည့်အသံ ဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာ တောင်တန်းလေးအခြေတွင်တည်ဆောက်ထားပြီး ကျယ်ဝန်းသောခြံကြီးထဲမှ အုတ်နှစ်ထပ်ကျောင်းဆောင် ကြီးဖြစ်ပါသည်။ ကျောင်းဝင်းထဲ၌ အရိပ်အာဝါသကောင်းသောသစ်ပင်ကြီးများ ဝန်းရံနေပေသည်။

ကျွန်တော်တို့မြေးအဘွားများ ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲဝင်လိုက်သည်နှင့် ကျောင်းဝင်းထဲမှ သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်ရှိခုံတန်းလေး တွင် ထိုင်၍ တစ်စုံတစ်ခုကိုစားသောက်နေသော အရူးကြီးဦးဖိုးထင်ကိုတွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဦးဖိုးထင် ကျွန်တော့်ကိုကြောက်လန့်ပြီးထွက်ပြေးသွားရာမှ... ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲရောက်နေခြင်းပါလား။

“ဦးဖိုးထင်ကြီး ဘာတွေစားနေတာလဲဗျ”

ကိုမိုးကြိုးက အော်၍နှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

ဦးဖိုးထင်က ကျွန်တော်တို့ရှိရာဖက်သို့လှည့်ကြည့်လိုက်၏။ သာမန်မျှလှည့်ကြည့်လိုက်ခြင်းဖြစ်သော်လည်း ကျွန်တော့်ကိုမြင် လိုက်သည်တွင် ဦးဖိုးထင်မျက်နှာမှာ အပြောင်းလဲကြီးပြောင်းလဲသွားလေသည်။

“သရဲ၊ သရဲ၊ ကိုတိုင်းကျော်သရဲ၊ ငါ့နောက်လိုက်လာပြန်ပြီ၊ အမလေးဗျာ... ကြောက်ပါပြီ၊ ကြောက်ပါပြီ”

ဦးဖိုးထင်သည် ကျွန်တော့်ကိုလက်ညှိုးကြီးငေါက်ငေါက်ထိုးကာ အော်ဟစ်လိုက်ပြီး... စားလက်စ ဖက်ရွက်ထဲတွင်ထည့်ထား သော မုန့်များကိုထားရစ်ခဲ့ကာ ကျောင်းဝင်းအပြင်သို့ထွက်ပြေးလေတော့သည်။

“ဟဲ့- ကိုဖိုးထင်ကြီးဘာဖြစ်သွားရတာလဲ”

ဘွားဘွားက မေးလိုက်သည်။

“မသိဘူးဘွားဘွား၊ မနက်ကလည်း လမ်းမှာ ဝသုန်းကို့တွေ့တော့ အဲဒီအတိုင်းပဲ သရဲ-သရဲအော်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတာပဲ”

“အရူးတွေများတော်... တကတည်း၊ ငါ့မြေးကိုများသရဲတဲ့၊ ငါ့မြေးလေး ဒါလောက်ချောတာကို”

ဘွားဘွားမကြေမနပ်နှင့်ပြောလိုက်သည်စကားကို ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းတို့က ရယ်နေကြလေသည်။

ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းဆီဆက်လျှောက်လာကြရာ အဘိုးကြီးတစ်ယောက်ပြေးထွက်လာပြီးကြိုဆိုလေသည်။

“မမင်းဇံတို့မြေးအဘွားတွေပါလား၊ လာကြ၊ လာကြ၊ ရန်ကုန်ကမြေးလေးရောက်လာပြီလားဗျ”

“ရောက်ပါပြီကိုမြသီး၊ ဟောဒီမှာလေ ကျွန်မသမီးအငယ်က မွေးတဲ့မြေးလေး၊ မောင်ဝသုန်တဲ့”

“ဟင်-”

အဘိုးကြီးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ငါ့မြေး၊ ဒါ ဒီကျောင်းက ကပွဲယကြီးဦးမြသီးပဲကွဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့အဘ”

“မ-မမင်းဇံ၊ နင့်မြေးက... နင့်မြေးက... ကို... ကိုတိုင်းကျော်နဲ့ တူလှချေလား မမင်းဇံ”

ကပွဲယကြီးဦးမြသီးက ကျွန်တော့်ကိုကြည့်ကာ တုန်တုန်လှုပ်လှုပ်ဖြင့်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုတိုင်းကျော်။ သည်နာမည်ကို တစ်ခါထပ်ကြားရပြန်ပြီ။

အရှူးကြီးဦးဖိုးထင်က ကျွန်တော့်ကို “ကိုတိုင်းကျော်သရဲ”ဟု စွတ်စွဲကာ ကြောက်လန့်တကြားထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်မှာ နှစ်ခါ ရှိပါပြီ။

အရှူးနှုတ်ကပြောတဲ့စကားမို့ အမှတ်မထားမိခဲ့သော်လည်း...

သည်တစ်ခါတော့ ကပွဲယကြီးဦးမြသီးလို လူကြီးတစ်ယောက်ကပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်၍ ကျွန်တော်တို့အားလုံး အံ့ဩသွားကြလေ သည်။

“ကိုတိုင်းကျော်၊ ဟုတ်လား၊ ပင်လယ်ဓားပြ ဗိုလ်ကမ်းကုန်ကို ပြောတာလား ကိုမြသီး”

“ဟုတ်ပါတယ်မမင်းဇံ၊ ကိုတိုင်းကျော်ဆိုတာ ဗိုလ်ကမ်းကုန် ကိုပြောတာပါ”

“အို... ကိုမြသီးနယ်၊ ကျွန်မမြေးက ပင်လယ်ဓားပြနဲ့တူသတဲ့ လား”

“ပင်လယ်ဓားပြနဲ့တူတယ်လို့ ကျုပ်ကမပြောပါဘူးမမင်းဇံရဲ့၊ အစ်ကိုကြီးကိုတိုင်းကျော်နဲ့တူတယ်လို့သာ ပြောတာပါ။ ပင်လယ် ဓားပြဆိုတဲ့နာမည်ပျက်ရှိပေမယ့် ဗိုလ်ကမ်းကုန်ဆိုတာ လူချောလူခန့်ကြီးပါ မမင်းဇံရဲ့၊ မမင်းဇံလည်း တစ်ရွာတည်းသားချင်းပဲ၊ သိမှာ ပေါ့”

“ကျွန်မတို့တော့ အဲဒီတုံးက ငယ်သေးလို့မသိပါဘူးကိုမြသီးရယ်၊ ဗိုလ်ကမ်းကုန် တစ်ခါတစ်လေရွာထဲထွက်လာရင်လည်း ဓားပြကြီးဆိုတဲ့အရှိန်နဲ့ ကြောက်ပြီး အိမ်ထဲပုန်းနေရတာကိုး၊ မြင်တော့မြင်ဖူးတယ်၊ ခပ်ဝေးဝေးကပဲ တစ်ခါနှစ်ခါမြင်ဖူးတာဆိုတော့ မမှတ်မိဘူးဆိုပါတော့”

“အေးလေ... တကယ်တော့ လူတစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်တူတာ ဘာဆန်းသလဲလေ၊ ကျုပ်က ကိုကြီးတိုင်းကျော် တပည့်မို့လို့... မောင်ဝသုန်ကိုမြင်လိုက်တာနဲ့ ကိုကြီးတိုင်းကျော်ကို သတိရလိုက်မိတာပါ၊ နာမည်တူမရှား လူတူမရှားပဲလေ၊ မဆန်း ပါဘူး”

“ဘွားဘွားနဲ့အဘ... ဘာတွေပြောနေတာလဲဟင်”

ကိုမိုးကြိုးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဒီလိုဟေ့၊ မင်းတို့လည်း လူကြီးသူမပြောလို့ နားစွန်နားဖျားတော့ကြားဖူးမှာပေါ့၊ ဒီရွာမှာ ရှေးတုန်းက ပင်လယ်ဓားပြ ကြီးတစ်ယောက် ရှိခဲ့ဖူးတယ်လေ၊ နာမည်ရင်းကတော့ ကိုတိုင်းကျော်တဲ့၊ ဆိုးတဲ့မိုက်တဲ့ဖက်မှာ ကမ်းကုန်လို့တစ်ကြောင်း၊ ကမ်းကုန် ရွာသားဖြစ်တာကတစ်ကြောင်း၊ သူ့ကို ဗိုလ်ကမ်းကုန်လို့ လူတွေကခေါ်ကြတယ်၊ ဒီနယ်တကြောမှာတော့ ဗိုလ်ကမ်းကုန်ဆိုတာ နာမည်ကြီးပေါ့၊ ကိုမြသီးက မင်းတို့ညီလေးကို ဗိုလ်ကမ်းကုန်နဲ့ရုပ်ချင်းတူတယ်လို့ပြောနေတာ”

“ကုန်းမြင့်ပေါ်ကအိမ်ကြီးမှာနေသွားတယ်ဆိုတဲ့ ပင်လယ်ဓားပြကြီးလားဘွား”

ကိုမုန်တိုင်းကမေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်သားတို့ရယ်၊ အဲဒီအိမ်ကြီးဟာ တစ်ချိန်က ဗိုလ်ကမ်းကုန်ခေါ် ဓားပြဗိုလ်တိုင်းကျော်ရဲ့အိမ်ကြီးပေါ့၊ ခုတော့... အမွေဆက်ခံသူလည်းမရှိ၊ တစ္ဆေလည်းခြောက်တာနဲ့ နေတဲ့သူမရှိတော့တဲ့ အိမ်အိုကြီးပေါ့၊ အဘငယ်ငယ်က အဘဟာ ဗိုလ်ကမ်းကုန် ရဲ့တပည့်ဖြစ်ခဲ့ဖူးတယ်လေ”

“ဟင်- အဘ၊ ဒါဖြင့် ဦးဖိုးထင်ကြီး အော်သွားတာ အဓိပ္ပါယ်ရှိနေပြီပေါ့”

“အရှူးဖိုးထင်က ဘာအော်သွားလို့တုန်းမောင်မုန်တိုင်းရဲ့”

“ကျွန်တော်တို့ညီလေးကိုမြင်တော့ ဦးဖိုးထင်ကြီးက ကိုတိုင်းကျော်သရဲ-ကိုတိုင်းကျော်သရဲလို့ အော်ပြီး ထွက်ပြေးသွားတယ် အဘ၊ နှစ်ခါတောင်ပဲ၊ ရွာထဲမှာတုံးကတစ်ခါ၊ အခုန ဒီကျောင်းထဲကို ကျွန်တော်တို့ဝင်လာတော့တစ်ခါ”

“ဪ... ဖိုးထင်ထွက်ပြေးတာ ဒါကြောင့်ကိုး၊ အေးလေ... သူလည်း ရူးသာရူးနေတယ်၊ ကိုတိုင်းကျော်ကိုမှတ်မိနေမှာပေါ့၊ မောင်ဝသုန်ကိုမြင်တော့ ကိုတိုင်းကျော်လို့ ထင်သွားပုံရတယ်၊ တကယ်တော့လည်း သူရူးနေတာ ကိုတိုင်းကျော်တစ္ဆေအခြောက်ခံရလို့ ရူးတဲ့အထိ ဖြစ်သွားရတာလေ”

“ဗျာ-”

အံ့ဩလွန်းသောအာမေဗိုတ်သံက ကျွန်တော့်နှုတ်မှထွက်သွားခြင်းဖြစ်သည်။

“တစ္ဆေခြောက်ခံရလို့ ရူးတာ၊ ဟုတ်လားအဘ၊ ဘယ်လို... ဘယ်လို အခြောက်ခံရတာလဲဟင်၊ ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါ အဘရယ်”

ကျွန်တော်က ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးကိုတောင်းဆိုလိုက်သည်။

“ဒီလိုလေ... ကိုဖိုးထင်ဟာလည်း အဘလိုပဲ ကိုကြီးတိုင်းကျော်ရဲ့တပည့်တစ်ယောက်ပဲ၊ ကိုကြီးတိုင်းကျော် သေပြီးနောက်ပိုင်း မှာ ရတနာတွေရှိလိုရှိငြား အိမ်ကြီးထဲမှာသွားရှာသတဲ့ကွယ်၊ သူ့အိမ်ထဲမှာ တစ္ဆေဖြစ်နေတဲ့ကိုတိုင်းကျော်က ခြောက်လွတ်လိုက်တယ် လို့ပြောတာပဲ၊ အဲဒီကတည်းက ဖိုးထင်လည်း သွက်သွက်လည်အောင်ရူးသွားတော့တာ”

ဦးမြသီးအပြောကြောင့် ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲတွင် အသိတစ်ခု လင်းလက်သွားလေသည်။

ရတနာများရှာရန်အသွား... အိမ်ကြီးထဲမှတစ္ဆေအခြောက်ခံရပြီး ရူးသွပ်သွားသောဦးဖိုးထင်။

ဦးဖိုးထင် ဘယ်လိုပုံစံဖြင့် တစ္ဆေအခြောက်ခံရခဲ့ရပါသနည်း။

ဦးမြသီးအပြောအရ ကျွန်တော်သည် ဦးတိုင်းကျော်ခေါ်ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်ကမ်းကုန်နှင့်ရုပ်ချင်းတူနေပြန်သည်တဲ့။

သည်လိုသာဆိုလျှင်... ကျွန်တော်သည်...

“ဒါတွေဟာ ပြီးခဲ့ပါပြီကွယ်၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်လုပ်ခဲ့သူတွေဟာ ဘဝမကူးခင် ကိုယ့်မကောင်းမှုဒုဇာတ် ကိုယ်ပြန်ခံရစမြဲပါပဲ၊ ဖိုးထင်ကိုကြည့်လေ၊ အဘလည်း အဲဒီလိုဝဋ်တွေလည်မှာကြောက်လို့ ဘုရားအလုပ်လုပ်ပြီးဆေးကြောနေရတာ ငါ့မြေးတို့ရေ၊ ကဲ-ကဲ- လာကြ၊ ဆရာတော်ကြီးလည်းရှိတယ်၊ ဆရာတော်ကြီးကို လျှောက်စရာရှိတာ ဝင်လျှောက်ကြစို့”

တစ်နေ့တော့... ပင်လယ်ဓားပြကြီးဗိုလ်ကမ်းကုန်အကြောင်းနှင့် အရှူးကြီးဦးဖိုးထင်အကြောင်းများကို အဘဦးမြသီးထံတွင် ကျွန်တော် မေးမြန်းကြည့်ရပါဦးမည်။

+ + + + +

ကျောင်းပေါ်တွင် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီးနှင့်အဆင်သင့်ပင်တွေ့ရသည်။ ဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုသော်လည်း သက်တော်ငါးဆယ်ခန့်သာရှိသေးပြီး ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီး၊ ဘွားဘွားဒေါ်မင်းဇံတို့ထက် အသက်ငယ်ပါသည်။

ဘွားဘွားက ကျွန်တော်ရောက်လာပြီဖြစ်၍ အလှူရက်သတ်မှတ်ရန်လျှောက်ထားလိုက်သည်။

“တပည့်တော်မမြေး မောင်ဝသုန်ပါဘုရား၊ ညကပဲ ရောက်လာပါတယ်၊ သူ့မိဘတွေကတော့ နောက်တစ်ပတ်ဆယ်ရက် လောက်နေရင် လိုက်လာမယ်တဲ့ဘုရား”

“ဒါဖြင့်... ဆယ်ရက်ဆယ်ငါးရက်ခွာပြီး သတ်မှတ်ကြတာပေါ့၊ ကပ္ပိယကြီး ပြကွဒိန်ယူပါဦး”

ဦးမြသီးက နံရံမှပြကွဒိန်ကိုသွားဖြုတ်သည်။

“ဒကာမကြီး၊ ကဆုန်လကွယ်နေ့မကောင်းဘူးလား၊ ဥပုသ်နေ့လည်းကျတယ်၊ စနေနေ့လည်းဖြစ်တယ်”

“ဆရာတော်ဘုရားသင့်တော်သလိုသတ်မှတ်ပါဘုရား၊ တပည့်တော်မသမီးနဲ့သမက်ရောက်လာရင် အဆင်ပြေပါပြီ”

“ဒါဖြင့်... ကဆုန်လကွယ်နေ့ကိုပဲ သတ်မှတ်လိုက်မယ်”

“တင်ပါ”

“အင်္ဂလိပ်လို ဇွန်လသုံးရက်ကျတယ်”

“တင်ပါဘုရား၊ သားဝသုန်၊ မင်းအဖေနဲ့အမေဆီ ဇွန်လသုံးရက်အလှူလုပ်မယ်ဆိုတာ ဖုန်းဆက်ပြောလိုက်ဦးနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွားဘွား”

“ဝသုန်၊ မင်းမွေးသက္ကရာဇ်ပြောစမ်း”

ဘုန်းကြီးက အနီးရှိကျောက်သင်ပုန်းကြီးကိုလှမ်းယူရင်း ကျွန်တော့်ကိုမိန့်လိုက်သည်။

“၁၉၇၁ခုနှစ် မတ်လ(၁၇)ရက်ပါဘုရား၊ ဗုဒ္ဓဟူးနေ့ပါ”

ဘုန်းကြီးပေဒင်တွက်တော့မည်ဆိုတာသိ၍ ကျွန်တော်က အပြည့်အစုံပြောလိုက်သည်။

“ဗမာလိုမသိဘူးလား၊ ဗမာသက္ကရာဇ်ကိုပြောမှပေါ့သားရဲ့”

“နေပေစေဒကာမကြီး၊ ဒီခေတ်ကလေးတွေက ဗမာသက္ကရာဇ်ကို မှတ်ကြတာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးဘာသာ နှစ်တစ်ရာ ပြက္ခဒိန်ထဲ ကြည့်မယ်”

ကပ္ပိယကြီးက အလိုက်သိစွာပင် စာအုပ်စင်ပေါ်မှ နှစ်တစ်ရာပြက္ခဒိန်စာအုပ်ကြီးကိုသွားယူကာ ဘုန်းကြီးကိုကပ်လိုက်သည်။

“၁၃၃၂ခု၊ တပေါင်းလပြည့်ကျော်၆ရက်တဲ့၊ မှတ်ထားဟဲ့... ဒကာလေး”

“တင်ပါဘုရား”

ဘုန်းကြီးက ကျောက်သင်ပုန်းပေါ်တွင် ကျောက်တံလေးဖြင့် ဒေါက်ဒေါက်ဒက်ဒက်ဖြင့် မြန်ဆန်စွာခြစ်ကာ ကျွန်တော့်အတွက် အဟောများကို ဟောလေတော့သည်။

ကျွန်တော်က သိုက်ဖွားတဲ့၊ မိဘတွေ ငွေကြေးပြေလည်ချိန်မှာ မွေးတယ်တဲ့၊ ကျွန်တော့်ကိုမွေးတဲ့အတွက် မိဘတွေမှာလည်း ငွေကြေးလာဘ်လာဘဝင်တယ်တဲ့၊ အလုပ်ကြိုးစားရင် အလွယ်တကူချမ်းသာကြွယ်ဝနိုင်တယ်တဲ့၊ ဗုဒ္ဓဟူး၊သောကြာ၊စနေ၊တနင်္ဂနွေနံများ အကျိုးပေးတယ်တဲ့။

တကယ်တော့... ကျွန်တော့်အတွက် မေမေပေဒင်ခဏခဏမေးဖူး၍ သည်အဟောများကို မကြာခဏအဟောခံရဖူးပြီးဖြစ် ပါသည်။

ဘုန်းကြီးရှေ့ဆက်ဟောလိုက်သည့်အဟောကသာ ကျွန်တော့်အတွက်ထူးခြားနေပါသည်။

“ဒီဇာတာရှင်မျိုးက အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိတတ်တယ်၊ ဇာတိဿရဉာဏ်ကောင်းတတ်တယ်ကွဲ့၊ ငယ်ငယ်က အရင်ဘဝ အကြောင်းတွေ ပြန်ပြောဖူးလား”

ဘုန်းကြီးက ဟောပြောရင်း ကျွန်တော့်ကိုမေးလိုက်သည်။

“မပြောဖူးပါဘူးဘုရား”

“အေး- မင်းအသိထဲမှာ တိမ်မြုပ်နေလို့ဖြစ်မယ်ကွဲ့၊ အတိတ်ဘဝကို အိပ်မက်နဲ့သော်လည်းကောင်း မြင်မက်တတ်တယ်၊ တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုခုတွေ့လို့သော်လည်းကောင်း ပြန်မှတ်မိတတ်တယ်”

“ဒါဖြင့်... တပည့်တော်ဟာ လူဝင်စားပေါ့ဘုရား”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ဘူး၊ လူတိုင်းဟာ လူဝင်စားတွေပဲကွဲ့၊ နိဗ္ဗာန်မရမီစပ်ကြား ဘဝပေါင်းများစွာမှာ ကျင်လည် ရတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ အတိတ်ဘဝက လူမဖြစ်ခဲ့ရင်တောင် ကျေးငှက်၊ တိရစ္ဆာန် စသဖြင့် ဖြစ်ခဲ့ကြတဲ့သူတွေချည်းပဲ၊ ဒါပေမယ့် လူတိုင်း ကိုယ်ဘယ်ဘဝကလာတယ်ဆိုတာမသိကြဘူး၊ ဇာတိဿရဉာဏ်ဆိုတဲ့ အတိတ်ဘဝကိုမှတ်မိတဲ့ဉာဏ်ရည်ရှိသူများသာ မှတ်မိတာမျိုး ဖြစ်တယ်၊ ဒီတော့... လူဝင်စားဖြစ်တဲ့အတွက် ထူးပြီးအံ့ဩစရာမဟုတ်ဘူး၊ ဘုန်းကြီးက မင်းတို့လို ဇာတာရှင်တွေဟာ အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိတဲ့ ဇာတိဿရဉာဏ်ရင့်သန်တယ်လို့သာ ဟောတာ၊ သဘောပေါက်ရဲ့လား”

“သဘောပေါက်ပါပြီဘုရား”

“ကဲ-ကဲ- ဒါပဲ၊ ဒါပဲ၊ ဒကာမကြီးပြန်နိုင်ပြီ၊ အလှူအတွက်လိုအပ်တာတွေတော့ ကပ္ပိယကြီးနဲ့စဉ်ပေတော့၊ သူငယ် သုံးယောက်ကိုတော့ထားခဲ့၊ သူတို့ကို သင်္ကန်းတောင်းသင်ပေးရမယ်”

ဘုန်းကြီးမိန့်ကြားချက်ကြောင့် ကိုမိုးကြီးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းမျက်နှာမှာ ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။

“တပည့်တော်တို့ အရင်တစ်ခါကိုရင်ဝတ်တုံးက သင်္ကန်းတောင်း ရပြီးသားပါဘုရား”

“ဟဲ့- အဲဒါ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးမကတော့ဘူး၊ ကိုရင်တစ်ခါဝတ်ရင် သင်္ကန်းတောင်းတစ်ခါပြန်ကျက်ရမှာပဲဟဲ့၊ အထူးသဖြင့်... နှင်တို့က ရဟန်းခံကြမှာ၊ ရဟန်းဘဝမှာ ဝိနည်းနဲ့အညီ ဘယ်လိုနေရတယ် ဆိုတာတွေပါ သင်ပေးရမယ်၊ ဦးဇင်းကြီး... ဦးဇင်းကြီး... လာစမ်း”

ဘုန်းကြီးက ကြမ်းပြင်ကိုကြိမ်လုံးကြီးဖြင့်ရိုက်ကာ ဦးဇင်းကြီးကိုလှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ဦးဇင်းကြီးလက်အုပ်ချီရင်း ချက်ချင်းရောက်လာလေ၏။

“ဒီသူငယ်သုံးယောက်ကို သင်္ကန်းတောင်းသင်ပေးလိုက်၊ နေ့စဉ် မနက်တိုင်း သင်္ကန်းတောင်းနဲ့ ရဟန်းတို့သိမှတ်ဖွယ်ရာတွေ သင်ပေးရမယ်၊ မင်းတို့လည်း သင်္ကန်းမဝတ်မချင်း ကျောင်းကိုနေ့တိုင်းလာရမယ်၊ ကြားလား”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ရော့-ရော့- ဟောဒါက တစ်ယောက်ကို စိတ်ပုတီးတစ်ကုံးစီ၊ သိမ်ဝင်ပုတီးတွေပဲ၊ သင်္ကန်းမစည်းခင်ကတည်းက တရား ဘာဝနာပွားများနိုင်အောင် ငါကချီးမြှင့်တာ၊ တစ်ယောက်ချင်းရှေ့တိုး လက်ခံယူကြ”

ကျွန်တော်တို့မှာ ဘုန်းကြီးချီးမြှင့်သော သိမ်ဝင်ပုတီးများကို လက်ခံယူရလေသည်။

“ကဲ- ဦးဇင်းကြီးက ရဟန်းဘောင်ဝင်မယ့်ကလေးတွေကို သင်္ကန်းတောင်း သင်ပေတော့၊ ဒကာမကြီးတော့ ပြန်နိုင်ပြီ၊ ကဲ- သွားကြတော့”

+ + + + +

ဦးဇင်းကြီးက ကျွန်တော်တို့ကို နေ့လည်ဘနာရီအထိ သင်္ကန်းတောင်းကျက်ခိုင်းပါသည်။

တကယ်တော့ သင်္ကန်းတောင်းမှာမခက်ပါ။ ကျွန်တော်လည်း ငယ်စဉ်က ကိုရင်တစ်ခါဝတ်ဖူးပြီးဖြစ်၍ အလွတ်ရဖူးပြီးဖြစ်ပါ သည်။ ပြန်နွေးရုံသဘောသာဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော့်အတွက် မခက်ခဲလှသော်လည်း ကိုမိုးကြီးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းမှာ စာကျက်ရသည့်အတွက် စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဖြစ်နေကြ သည်။ သူတို့မှာ ရှစ်တန်းနှင့်ကျောင်းထွက်ထားသူများဖြစ်ရာ စာပေနှင့်ဝေးနေသည်မှာကြာသည်အထဲ ပါဠိစာများကျက်မှတ်ရသည့် အတွက် အခက်တွေ့နေကြပေသည်။

ကျွန်တော်တို့ စာကျက်နေစဉ်တွင် ဆွမ်းခံထွက်သော ကိုရင်များနှင့်ကျောင်းသားလေးများပြန်ရောက်လာကြသည်။

ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးက ဆွမ်းစားဆောင်ထဲတွင် ဘုန်းကြီးနှင့်ကိုရင်များဆွမ်းစားရန် စီစဉ်ပေးနေသည်။ ဦးဇင်းကြီးလည်း ဆွမ်းပွဲ ပြင်နေသည့်နေရာသို့ထသွား၏။

ဦးဇင်းကြီးမရှိတုန်းတွင် ကျွန်တော်က ဆွမ်းစားဆောင်နားသို့ ထသွားကာ ကိုရင်များဆွမ်းစားသည်ကို အကဲခတ်ကြည့်မိသည်။

ဦးမြသီးက ရွာထဲမှဆွမ်းခံရလာသော ဆွမ်းနှင့်ဆွမ်းဟင်းများကို စားပွဲများပေါ်တွင်ချကာ ပြင်ဆင်နေ၏။

ကျွန်တော်သည် ဆွမ်းစားဆောင်ဘေးသို့ကြည့်လိုက်ရာ ဆွမ်းစားဆောင်နံရံကိုမှီ၍ထိုင်နေသော အရှူးကြီးဦးဖိုးထင်ကို မြင်လိုက် ရလေသည်။ ဦးဖိုးထင်သည် ဘုန်းကြီးနှင့်ကိုရင်များဆွမ်းစားအပြီးတွင် ကျန်ရစ်သောအစားအသောက်များကို စားနေကျဖြစ်ပုံရပေသည်။ မနက်ကလည်း သူ့ကို ကျောင်းပေါက်ဝတွင်တွေ့ရသည်။ ဦးဖိုးထင်မှာ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာပင်မှီခိုနေသောအရှူးကြီးဖြစ်ပေမည်။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကိုမြင်လျှင် ကြောက်လန့်ပြီးထွက်ပြေးသွားမည်စိုးသဖြင့် တိုင်ကိုအသာကွယ်ကာ ဦးဖိုးထင်ကို အကဲခတ်နေမိသည်။

ကျွန်တော်အကဲခတ်သည်မှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်ပါ။

ဦးဖိုးထင်ကို ကျွန်တော်မြင်စကပင် မြင်ဖူးသောသူတစ်ယောက်နှင့်တူနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။ မည်သူနှင့်တူသည်ကို ယခုထိ ကျွန်တော်စဉ်းစားမရသေးပါ။ ပြီးတော့ ဦးဖိုးထင်ကြီးရှူးသွားခြင်းမှာ ကမ်းပါးထိပ်ကအိမ်ကြီးထဲက တစ္ဆေအခြောက်ခံရလို့ ဆိုသည်အတွက် ပိုပြီး စိတ်ဝင်စားနေမိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ဦးဖိုးထင်မှာ ဆွမ်းစားဆောင်နံရံကိုမှီပြီး အိပ်ငိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ သူသည် ကျွန်တော့်ဖက်ကို နောက်ကျောခိုင်းရက်အနေ အထားမှာရှိနေသည်။

တစ်ခါတွင် ဦးဖိုးထင်အိပ်ငိုက်ကျသွားရာ သတိဝင်ပြီး ကိုယ်ကိုပြန်မတ်လိုက်သည်။ ထို့နောက်... မျက်လုံးကိုဖွင့်ကာ နောက်သို့ လည်ပြန်လှည့်ပြီး ဆွမ်းစားဆောင်ထဲသို့ကြည့်လိုက်သည်။

ဟာ...။ မြင်လိုက်ရသောမြင်ကွင်းက ကျွန်တော့်အိပ်မက်တစ်ခုကိုသတိရသွားပါစေတော့သည်။

ဦးဖိုးထင်နောက်ကျောခိုင်းထိုင်နေပုံ၊ ငုံ့နေပုံများက အိပ်မက်ထဲတွင် သေတ္တာထဲသို့ဝင်၍ ပစ္စည်းရှာနေသောလူ၏ပုံသဏ္ဍာန်နှင့် တစ်ထေရာတည်းဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့... နောက်ဖက်သို့လည်ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်ပုံကလည်း အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်က လက်တို့လိုက်ရာ နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လိုက်ပုံအတိုင်း။

ပို၍ထူးဆန်းအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတာက ဦးဖိုးထင်မျက်နှာသည် အိပ်မက်ထဲကလူ၏မျက်နှာနှင့်တစ်ထေရာတည်းတူနေခြင်းဖြစ်ပါ တော့သည်။

ကျွန်တော်သည် ဦးဖိုးထင်ကိုမြင်စကပင် ရင်းရင်းနှီးနှီးသိဖူးသူဟုထင်မှတ်ခဲ့သည်။ တကယ်တော့... ဦးဖိုးထင်ကို အိပ်မက်ထဲမှာ အကြိမ်ကြိမ်တွေ့ဖူးခြင်းပါတကား။ အိပ်မက်ထဲက ဦးဖိုးထင်မှာ ငယ်ရွယ်စဉ် လူလတ်ပိုင်း အရွယ်ကောင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုဦးဖိုးထင်မှာ အသက်ခုနစ်ဆယ်အရွယ်အဘိုးအိုဖြစ်နေပြီ။ လူငယ်ဘဝရုပ်သွင်နှင့် လူအိုလူမင်းရုပ်သွင်တို့ခြားနားနေသောကြောင့် ကျွန်တော်ချက်ချင်း မမှတ်မိခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

တကယ်တော့ ဦးဖိုးထင်မှာလည်း ကျွန်တော့်အိပ်မက်လေးခုထဲက တစ်ခုတွင်ပါဝင်သော ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင်ပါလား။

ဦးဖိုးထင်ရှူးသွားခြင်းမှာ အိမ်ကြီးထဲတွင်သရဲခြောက်ခံရခြင်းကြောင့်ဖြစ်သည်။ သူဘယ်လိုအခြောက်ခံခဲ့ရတာလဲ။ သရဲကြီးက သူ့ကို လျှာထုတ်ပြတာလား။

တကယ်သာ... သရဲကြီးက ဦးဖိုးထင်ကိုနီရဲသောလျှာအရှည်ကြီးထုတ်ပြပြီး ခြောက်လှန့်ခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါလျှင်...

ကျွန်တော့်အိပ်မက်သည် အပြင်လောကတွင် အမှန်တကယ် ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအဖြစ်ကို မြင်မက်ခြင်းဟုဆိုရတော့မည်။

သည်လိုဆိုလျှင်... ကျွန်တော်အိပ်မက်မြင်မက်ခြင်းမှာ အိမ်ကြီးထဲက တစ္ဆေကြီးက ကျွန်တော့်ကိုအိပ်မက်ပေးနေခြင်းလား။

ဒီလိုမှမဟုတ်... ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ပင် ထိုတစ္ဆေကြီးဖြစ်နေလေသလား။

(၆)

ညနေပိုင်းတွင် ဘွားဘွားက ရန်ကုန်ကိုဖုန်းဆက်ခိုင်းသောကြောင့် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် အပြင်သို့ထွက်လာ ခဲ့ကြပါသည်။

တယ်လီဖုန်းမှာ ရွာတွင်တစ်လုံးတည်းသာရှိပါသည်။ ထိုတစ်လုံးတည်းသောတယ်လီဖုန်းမှာလည်း လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့်ဗွီဒီယိုရုံ တွဲဖွင့်ထားသော “လှိုင်း”တို့အိမ်၌ပင်ရှိပါသတဲ့။

ကျွန်တော်တို့ လှိုင်းကဗီးရှေ့ရောက်တော့ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုပိတ်လိုက်ပေပြီ။

“လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ပိတ်တာ မစောဘူးလားဗျ”

“ဟ- ဝသုန်၊ ညပိုင်းမှာ ဘယ်သူမှလက်ဖက်ရည်မသောက်တော့ဘူး၊ ညနေပိုင်းက ဒါအချိန်လေ”

ကိုမိုးကြိုးက လက်မကိုထောင်ကာ ပါးစပ်တွင်တပ်၍မော်ပြ သည်။

“ပြီးတော့... မိုးချုပ်တာနဲ့ လှိုင်းတို့က ဗွီဒီယိုပြတော့မှာလေ”

“ဪ...”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လှိုင်းတို့အိမ်ဝင်းထဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

“လှိုင်းရေ ဖုန်းဆက်ချင်လို့ဟေ့”

ကိုမုန်တိုင်းက အော်လိုက်၏။

အိမ်ထဲမှ လှိုင်းထွက်လာသည်။

“ကိုမိုးကြိုးတို့ပါလား၊ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေ၊ ဖုန်းက နေ့လည်ပိုင်းအထိတော့ဆက်လို့မရသေးဘူး၊ ဘယ်ကိုဆက်မှာလဲ၊ ခေါ်ကြည့်ပေးမယ်လေ”

“ငါ့ညီက ရန်ကုန်အိမ်ကိုဆက်မလို့ပါ”

“ညက မုန်တိုင်းကျထားတော့ တိုင်တွေများကျိုးသလားမသိဘူး၊ ရမယ်မထင်ဘူး”

“ဒါဆို မေမေစိတ်ပူနေတော့မှာပဲအစ်ကို၊ ကျွန်တော် ဒီကို ချောချောမောမောရောက်ကြောင်းတောင် မပြောရသေးဘူး”

“မနက် မြို့ကိုသွားမယ့်လူတစ်ယောက်ယောက်ကို ဖုန်းနံပါတ်ပေးပြီး မြို့ကနေဆက်ခိုင်းလို့လည်း ရပါတယ်ကိုဝသုန်၊ ခုတော့... လှိုင်း ကြိုးစားပြီးခေါ်ပေးကြည့်မယ်လေ”

လှိုင်းက တယ်လီဖုန်းတင်ထားသောစားပွဲလေးတွင်ထိုင်ကာ တယ်လီဖုန်းကိုနှိပ်လိုက်သည်။

ဤရွာမှဖုန်းမှာ နံပါတ်၁၀၀ကိုနှိပ်ရုံသာဖြစ်ပါသည်။ နံပါတ်၁၀၀ကိုနှိပ်လျှင် မြို့က အိပ်ချိန်းကိုရောက်သွားသည်။ အိပ်ချိန်းကို ကိုယ်ဆက်သွယ်လိုသည့်ဖုန်းနံပါတ်ကိုပြောရသည်။ အိပ်ချိန်းက တစ်ဖက်ကိုခေါ်လို့ရမှ ရွာကိုပြန်ခေါ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။

လှိုင်းက ဖုန်းနံပါတ်၁၀၀ကိုအကြိမ်ကြိမ်အခါခါနှိပ်ရင်းမှ ကမ်းကုန်ရွာ၏တယ်လီဖုန်းဆက်သွယ်မှုစနစ်ကို ရှင်းပြနေသည်။

“မရဘူးကိုဝသုန်၊ ညမိုးချုပ်မှ ရချင်ရမယ်၊ ဒီလိုလုပ်လေ၊ အရေးကြီးရင် ကိုဝသုန်ဆက်မယ့်ဖုန်းနံပါတ်နဲ့ ပြောချင်တဲ့ အကြောင်းတွေ ရေးပေးခဲ့၊ လှိုင်းကိုအသိပေးလို့ဖြစ်မယ်ဆိုရင်ပေါ့၊ ဖုန်းလိုင်းဆက်သွယ်လို့ရတာနဲ့ လှိုင်းဆက်ပြီးပြောပေးလိုက်မယ်”

“လှိုင်းသိလို့ရပါတယ်၊ ကျွန်တော်က မေမေ့ဆီကို ကျွန်တော် ဒီရွာကိုချောချောမောမောရောက်ကြောင်း ဆက်ပြောမလို့ပါ”

“မသိဘူးလေ၊ တော်ကြာ... ရည်းစားဆီဆက်မှာဆိုရင် စာနဲ့ရေးပေးခဲ့ရမှာ ခက်နေမှာစိုးလို့”

လှိုင်းက ကျွန်တော့်ကိုပြုံးစစကြည့်ရင်းပြောလိုက်လေသည်။

“ငါ့ညီမှာ ရည်းစားမရှိသေးပါဘူးဟ၊ ငါ့ညီက ဒီရွာကမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အရပိုးမလို့တဲ့ဟ၊ ငါတို့ကလည်း သူ့ကို ဒီရွာကမိန်းကလေးနဲ့ရစေချင်တာ၊ ဒါမှ ဒီကောင် ဒီရွာက မပြန်ဖြစ်အောင်”

ကိုမုန်တိုင်းက အနှောင့်အသွားမလွတ်သောစကားဖြင့် ချွန်ပေးလိုက်လေသည်။

လှိုင်းမျက်စောင်းက ကိုမုန်တိုင်းဆီရောက်လာ၏။

“ကိုမုန်တိုင်းနော်၊ စကားကိုအကောင်းပြော”

“အကောင်းပြောတာပါဟာ၊ မယုံရင် ဝသုန်ကိုမေးကြည့်၊ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လားဝသုန်၊ မင်းအဲဒီအတိုင်းဆုံးဖြတ်ထားတာ မဟုတ်လား”

“ကဲပါ၊ ရော့- စာရွက်နဲ့ဘောပင်၊ ကိုဝသုန်ရေးစရာရှိတာ ရေးပေးခဲ့”

ကျွန်တော်က မေမေ့နာမည်၊ ရန်ကုန်အိမ်ဖုန်းနံပါတ်နှင့် ပြောရမည့်အကြောင်းအရာများကိုရေးပေးလိုက်သည်။ ပြောရမည့် အကြောင်းအရာများက ကျွန်တော် ကမ်းကုန်ကိုချောချောမောမောရောက်ကြောင်းနှင့် အလှူရက်ကို ဇွန်လသုံးရက်ကိုသတ်မှတ်ကြောင်း၊ အလှူရက်အမိ ဖေဖေနှင့်မေမေလိုက်လာရန်အကြောင်းများဖြစ်ပါသည်။

“ဝသုန်၊ မင်းပြောရမှာက အလှူရက်ဘယ်နေ့ဆိုတာ ရေးရမှာနော်၊ လှိုင်းကိုပြောချင်တဲ့စကားတွေမှားရေးပေးမနေနဲ့ဦး”

ကိုမိုးကြိုးက ဝင်နောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ တော်ကြာ... လှိုင်းက မင်းရေးပေးတဲ့အတိုင်း အန်တီကိုဖတ်ပြနေလို့ အန်တီက မိန်းမတင်တောင်းဖို့ပစ္စည်းတွေ ယူလာနေဦးမယ်”

“အစ်ကိုတို့ကလည်းဗျာ”

ကိုမိုးကြိုးနဲ့ကိုမုန်တိုင်း စကြနောက်ကြပုံမှာ လွန်လာပြီမို့ ကျွန်တော်က လှိုင်းကိုအားနာပြီး ဟန့်လိုက်ရသည်။

“သမီးရေ... ဘယ်သူတွေရောက်နေတာလဲ၊ ဖုန်းကဆက်လို့ရလို့လား”

အိမ်တွင်းထဲမှထွက်ပေါ်လာသောအသံဖြစ်ပါသည်။

အသံနှင့်အတူ အမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်အိမ်ထဲက ထွက်လာသည်။ လှိုင်း၏မိခင်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

“ဪ... မောင်မုန်တိုင်းတို့ပဲ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီကျေး၊ ဒါ ရန်ကုန်က ကျွန်တော်ညီလေ၊ သူ့အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ချင်လို့ပါ”

လှိုင်းမိခင်က ကျွန်တော်တို့အနားလျှောက်လာလေသည်။

ကျွန်တော်က စာရေးပြီး၍ ခေါင်းကိုမော့လိုက်သည်။ လှိုင်းမိခင်ကိုကြည့်လိုက်သည်။

ဟင်- လှိုင်းအမေသည် လှိုင်းနှင့်တစ်ထေရာတည်းပါလား။ ရုပ်ချင်းတူလှပေသည်။

အို- ကျွန်တော်သည် လှိုင်းမိခင်ကိုမြင်လိုက်သည်တွင် လှိုင်းကိုတွေ့စဉ်ကထက်ပင် အံ့ဩသွားရပါတော့သည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... လှိုင်းအမေ၏ညာဖက်နှုတ်ခမ်းဒေါင့်တွင် မွဲနီနီလေးတစ်လုံး ရှိနေသောကြောင့်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ကျွန်တော်သည် လှိုင်းကိုမြင်ခါစက အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးနှင့်တူတာကိုသတိထားမိခဲ့သည်။ လှိုင်းနှုတ်ဖျားမှာ မွဲမရှိသည့်အတွက် အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးမဟုတ်မှန်းကို သိနေသည်။

ခုတော့... နှုတ်ခမ်းဖျားမှာမွဲနှင့်အမျိုးသမီးကြီးကို လှိုင်းမိခင်အဖြစ် တွေ့နေရပါပကော။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲက မိန်းကလေးအစစ်အမှန်မှာ တကယ်တော့ လှိုင်းမိခင်ပါလား။

“ဪ... ရန်ကုန်ရောက်နေတဲ့ ဒေါ်မင်းဇံသမီးကမ္မေးတယ်ဆိုတဲ့ သူငယ်လား၊ အန်တီက ဒီရွာသူမဟုတ်တော့ မင်းအမေကိုမမြင်ဖူးလိုက်ပါဘူးကွယ်၊ မင်းအမေအိမ်ထောင်ကျပြီး ရန်ကုန်ရောက်သွားမှ အန်တီလည်း ဒီရွာကိုရောက်လာတာလေ”

လှိုင်းအမေက ကျွန်တော့်ကို ဖော်ဖော်ရွေရွေပင် စကားတွေပြောနေ၏။ သူပြောလိုက်သည့် လေယူလေသိမ်း၊ စကားသံကအစ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပါလား။ ရုပ်ရည်မှာ အိပ်မက်ထဲကထက် အိုမင်းရင့်ရော်သွားသည်သာရှိသည်။ အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးဟာ သူပါပဲ။ အိမ်ကြီးထဲကအရပ်တွေကို ခိုးယူဖို့လာတဲ့ လူသုံးယောက်ထဲက တစ်ယောက်သောသူ။

ကျွန်တော်က လှိုင်းအမေကို ဘာစကားမှပြန်မပြောမိပဲ အံ့ဩလွန်းစွာငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဝသုန်၊ ဒါ လှိုင်းအမေလေ၊ ဒေါ်ယဉ်ကျေးတဲ့၊ ငါတို့က အန်တီကျေးလို့ပဲခေါ်ကြတယ်”

ကိုမိုးကြီးက ကျွန်တော့်ပခုံးကိုပုတ်ကာပြောလိုက်မှပင် ကျွန်တော်သတိဝင်လာသည်။

“ဟုတ်-ဟုတ်ကဲ့၊ တွေ့ရတာဝမ်းသာပါတယ်အန်တီ”

ကျွန်တော့်စကားသံတွေက တုန်နေသည်။

“ဆက်လို့ရရင်ဆက်ထားလိုက်မယ်နော်ကိုဝသုန်၊ ညမရရင်လည်း မနက်ဆိုရင်တော့ ရတော့မှာပါ”

လှိုင်းက ကျွန်တော်ရေးပေးသောစာရွက်လေးကို တယ်လီဖုန်းနှင့်ဖိထားရင်း ပြောလိုက်၏။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဗျာ၊ အန်တီ ကျွန်တော်တို့ကိုခွင့်ပြုပါဦး”

ဒေါ်ယဉ်ကျေးနှင့်လှိုင်းကိုနှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ခဲ့ကြလေသည်။

+ + + + +

အပြန်တွင် ကိုမုန်တိုင်းနှင့်ကိုမိုးကြီးက လာလမ်းဖက်သို့မကွေ့ပဲ အခြားတစ်ဖက်သို့ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

“ဘယ်သွားမလို့လဲအစ်ကို”

“ဦးသာဦးအိမ်ကိုသွားမယ်လေကွာ၊ ဦးသာဦးကို ဝင်ခေါ်မယ်၊ ပြီးတော့... သူ့ကိုဒကာခံခိုင်းရမယ်”

ကိုမိုးကြီးက နှုတ်ခမ်းကိုလက်မနှင့်တော့ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပါ့မလား၊ ဦးသာဦးကိုအားနာစရာကြီး”

ဦးသာဦးကို အရက်ဒကာခံခိုင်းမည်ဆို၍ ကျွန်တော်က ကြားမှ အားနာကာ ပြောလိုက်သည်။

မည်သို့ဆိုစေ... ဦးသာဦးအိမ်ကို ကျွန်တော်လည်း ရောက်ဖူးချင်သေးသည်။ ဒီညနေတော့ ကျွန်တော်ကပဲ ဒကာခံလိုက်မည်ဟု စိတ်ကူးလိုက်ပါသည်။ ဦးသာဦးကျေးဇူးကိုတုံ့ပြန်ဖို့လည်း ကျွန်တော့်မှာ တာဝန်ရှိသေးသည်မဟုတ်ပါလား။

ဦးသာဦးအိမ်မှာ လှိုင်းတို့ဗီဒီယိုရုံကိုလွန်သွားပြီး ကမ်းပါးပေါ်ကအိမ်ကြီးရှိသည်ဖက်သို့ ဆက်လျှောက်သွားရပါသည်။ ဦးသာဦး အိမ်သည် ရွာ၏အစွန်ဆုံးတွင်ရှိနေပြီး သူ့အိမ်မှရှေ့ဆက်သွားလျှင် ကမ်းပါးပေါ်တက်သောတောင်ကုန်းအစပ်သို့ရောက်ပါသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်မှအိမ်ကြီးနှင့် ဦးသာဦးအိမ်မှ သိပ်မဝေးလှချေ။ အနိမ့်အမြင့်သာ ကွာခြားနေပါသည်။

“အစ်ကိုတို့၊ ကျွန်တော် ကမ်းပါးစွန်ကအိမ်ကြီးပေါ် တက်ကြည့်ချင်တယ်”

ဦးသာဦးအိမ်ထဲမဝင်မီ တောင်ကုန်းပေါ်မော်ကြည့်ရင်း ကျွန်တော်ကပြောလိုက်ရာ ကိုမိုးကြိုးတို့ညီအစ်ကို အံ့သြသွားလေသည်။

“ဘာလို့သွားကြည့်မှာလဲကွာ၊ တစ္ဆေခြောက်ပါတယ်ဆို”

“အစ်ကိုတို့အခြောက်ခံရဖူးလို့လား”

“ငါတို့မှအဲဒီအိမ်ထဲမသွားတာ၊ ဘယ်အခြောက်ခံရဖူးမလဲ”

“ဒါပေမယ့်... ဒီအိမ်ကြီးထဲက တစ္ဆေအော်သံကြီးကိုတော့ တစ်ရွာလုံး ခဏခဏကြားရတယ်လေ”

“ကျွန်တော်က အဲဒီတစ္ဆေကြီးကိုတွေ့ချင်တာပါ”

“အဓိပ္ပါယ်မရှိတာကွာ၊ လာပါ ဝသုန်၊ ဦးသာဦးကို ဝင်နှိုးရအောင်၊ ဦးသာဦးကြီး အိပ်ရာကမနီးသေးဘူးထင်တယ်”

ကိုမိုးကြိုးက ကျွန်တော့်ပခုံးကိုဖက်ကာ ဦးသာဦးအိမ်ဝင်းထဲ ဆွဲခေါ်သွားသည်။

ကိုမိုးတိုင်းက တခါးဝတွင်ချိတ်ရုံချိတ်ထားသောသံကွင်းလေးကိုဖြုတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လိုက်၏။ အိမ်မှာ ထရုံကာသွပ်မိုးထားသော လေးဒေါင့်အဆောက်အဦးတစ်ခုသာဖြစ်ပါသည်။

“ဦးသာဦးက ဒီအချိန်ကြီးအိပ်သလားဗျ”

“သူက တစ်ညလုံးပန်းပဲထုတဲ့လူဆိုတော့ နေ့လည်စာစားပြီးကတည်းက ညနေပိုင်းအထိ အိပ်တာလေ၊ ညကျရင် ဦးသာဦး ပန်းပဲထုနေတဲ့အသံကို တစ်ညလုံးကြားရပါလိမ့်မယ်”

“ဗျိုး- ဦးသာဦး၊ ထတော့ဗျိုး၊ ညနေစောင်းပြီ၊ အချိန်ကျပြီဗျ”

ကိုမိုးတိုင်းက အိမ်ထဲကိုရှေ့မှလှမ်းဝင်ရင်း အော်လိုက်သည်။

အိမ်ထဲတွင် ဝါးကွပ်ပြစ်ကြီးတစ်လုံးပေါ်၌အိပ်ပျော်နေသော ဦးသာဦးကိုတွေ့ရသည်။

ကိုမိုးတိုင်းအော်သံကြား၍ ဦးသာဦးက ငုတ်တုတ်ထထိုင်လိုက်၏။

“ဘယ်နှနာရီရှိပလဲကွ”

“ခြောက်နာရီထိုးတော့မယ်၊ အချိန်ကျပြီ၊ ထတော့ဗျ”

“ဝသုန်လည်းပါလာတာကိုး”

ဦးသာဦးက ဝါးကနဲသမ်းရင်း အညောင်းဆန့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“ဒီညနေ ကျွန်တော်က ဦးကိုပြုစုမလို့ပါ”

“တယ်ဟုတ်ပါလားဟေ့၊ ခဏနေကြဦးကွာ၊ ငါရေအမြန်ချိုးလိုက်ဦးမယ်၊ မိုးကြိုး၊ မင်းတို့ညီကို ငါ့ခြံဝင်းထဲလိုက်ပြ လိုက်ပါကွာ”

ဦးသာဦးရေချိုးဖို့ပြင်နေချိန်တွင် ကျွန်တော်က အိမ်ထဲကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်မှာလေးထောင့်ကျကျဆောက်ထားသော အဆောက်အဦးတစ်ခုသာဖြစ်ပြီး အခန်းဖွဲ့မထားပါ။ ရှေ့ဖက်တွင် ဦးသာဦးအိပ်သည်ဝါးကွပ်ပြစ်တစ်လုံးသာရှိသည်။ အင်္ကျီ၊ ပုဆိုးနှင့်ဘောင်းဘီများကို ကြိုးတန်းပေါ်သည်အတိုင်းလွှမ်းတင်ထားသည်။

အိမ်နောက်ဖက်မှာ ဦးသာဦး၏ပန်းပဲအလုပ်ရုံဖြစ်လေသည်။ မီးဖိုကြီးနှင့် တူများ၊ ပေများ၊ ပန်းပဲလုပ်ငန်းကိရိယာများကို တွေ့ရသည်။ လုပ်လက်စားတစ်ချောင်းက ပေပေါ်တွင် တင်ထားရက်သားရှိနေ၏။

အခန်း၏နောက်ဖက်ဒေါင့်တွင်တော့ ရေသန့်ပူးများ၊ ပုလင်းများ စုပုံထားသည်ကိုတွေ့ရသည်။ အရက်ထည်သည် ပုလင်းများပဲဖြစ်ပါသည်။

“လာ- ဝသုန်၊ အိမ်နောက်ဖက်ကရေတံခွန်ကိုသွားကြည့်ရအောင်”

ကိုမိုးကြိုးတို့က ကျွန်တော့်ကို အိမ်နောက်ဖက်ကိုခေါ်သွားသည်။

အိမ်နောက်ဖက်တွင် စမ်းချောင်းကလေးတစ်ခု။ စမ်းချောင်းကလေးထဲသို့ အိမ်ကြီးရှိသောကုန်းမြင့်ပေါ်မှ ရေများက စီးကျနေသည်။ ရေစီးအရှိန်ပြင်းပြီး ကုန်းမြင့်မှကျလာခြင်းဖြစ်သောကြောင့် ရေတံခွန်လေးသဖွယ်ဖြစ်နေလေသည်။

နောက်ဖက်ခြံအိုင်တွင် မြင်းဇောင်းတစ်ခုရှိပြီး မြို့မှကျွန်တော်တို့စီးလာသောမြင်းလှည်းကိုဆွဲသည်မြင်းကြီးကို မြင်းဇောင်းထဲတွင် တွေ့ရသည်။

ဦးသာဦးက ချောင်းကမ်းစပ်ကိုဆင်း၍ရေချိုးနေ၏။

ဦးသာဦးအိမ်နောက်ဖေးမှမြင်ကွင်းလေးမှာ သာယာလှပလှပါသည်။ ရေတံခွန်ရှိသောချောင်းကမ်းနဘေးကို ကျောခိုင်း၍ဆောက်ထားသောအိမ်ကလေးဖြစ်ပေ၏။

အိမ်နောက်ဖက်မှကြည့်လျှင် တောင်ကုန်းပေါ်မှအိမ်ကြီးကို ဘေးတိုက်အနေအထားဖြင့်မြင်နေရပါ၏။ အံ့မှိုင်းနေသောအိမ်အိုကြီးက ကျွန်တော်စိတ်ကိုဆွဲဆောင်နေပါသည်။ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ပြီးကြည့်လိုက်လျှင်... ထိုအိမ်ကြီးသည် ကျွန်တော်အိပ်မက်ထဲကအိမ်ကြီးဟုတ်- မဟုတ် သေချာသွားပေလိမ့်မည်။

ဦးသာဦးအိမ်ရှေ့မှလမ်းက တောင်ကုန်းလေးပေါ်သို့ဦးတည်ပြီး ဖောက်ထားပေ၏။ သို့သော်... အိမ်ကြီးဆီသို့လူအသွားအလာမရှိသည်မှာ ကြာပြီဖြစ်၍ထင်သည်။ လမ်းပေါ်၌ခြုံနွယ်ပိတ်ပေါင်းများဖုံးအုပ်နေပေ၏။

မည်သို့ဆိုစေ... ဒီရွာမှာရှိနေတုန်း အိမ်ကြီးဆီကိုတစ်ခေါက်လောက်တက်ကြည့်ဖြစ်အောင်ကြည့်ပါဦးမည်။

ကျွန်တော်အစ်ကိုများက အဖော်စပ်တိုင်းတားမြစ်နေသည်မို့ ကျွန်တော်ဘာသာပဲ တစ်ယောက်တည်း တက်ကြည့်တော့မည်။ တစ်နေ့နေ့ပေါ့။

(၇)

ကျွန်တော်တို့အရက်ဆိုင်မှထွက်လာကြတော့ ညရနာရီကျော် နေပြီ။

ရန်ကုန်ကိုဖုန်းခေါ်လို့ရ၊မရဝင်မေးချင်သော်လည်း လှိုင်းတို့အိမ်ရှေ့ရောက်တော့ ဗွီဒီယိုရုံမှာ ဗွီဒီယိုကားပြနေသံကြားရ၍ အားနာပြီး ဝင်မမေးဖြစ်တော့ပေ။

အိမ်ရောက်တော့ ဦးကြီးဦးကျောက်စိမ်း အိမ်ရှေ့မှာထွက်စောင့်နေတာတွေ့ရသည်။

“မင်းတို့နော်... သင်္ကန်းစည်းခါနီး အသွားအလာအသောက်အစားလေးလည်း ဆင်ခြင်ကြဦး၊ ဝသုန်းကိုဘာလို့ခေါ်သွားရတာလဲ”

ဦးကြီးက သူ့သားနှစ်ယောက် အရက်သောက်လာတာတွေ့၍ ဆူနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ တကယ်တော့ ကျွန်တော်လည်း နည်းနည်းပါးပါး သောက်လာခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ဦးကြီးကို ခပ်ဝေးဝေးကရှောင်ကွင်းကာ အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေ၏။

“ဘွားဘွားက ရန်ကုန်ကိုဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့ပါအဖေရ”

“ဆက်လို့ရလား”

“မရဘူး၊ ဖုန်းလိုင်းတွေပြတ်နေတယ်အဖေ”

“ဝသုန်းရေ... မင်းအတွက်အိပ်ရာကို နောက်ဖက်အခန်းမှာ ဦးကြီးပြင်ထားတယ်၊ နောက်ခန်းထဲမှာပဲ လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေပေတော့ဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ဦးကြီး”

“ထမင်းစားသောက်ပြီးရင် အိပ်ကြတော့ကွာ”

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက်ထမင်းစားနေစဉ် ဘွားဘွားက ရန်ကုန်ကိုဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့ရ၊မရ အိမ်ပေါ်ထပ်မှလှမ်းမေးနေသေး၏။

“ဖုန်းလိုင်းတွေပြတ်နေလို့ ဆက်မရခဲ့ဘူးဘွားဘွား”

“အေး-အေး- မနက်ကျမှ မြို့သွားမယ့်လူကြုံနဲ့ဆက်ခိုင်းလိုက်တော့မယ်၊ မုန်တိုင်းနဲ့မိုးကြီး၊ ငါ့မြေးကို ညကြီးမိုးချုပ်လျှောက်ခေါ်မသွားနဲ့ဟေ့၊ မိုးတွေလေတွေကျထားတာ၊ မြွေပါးကင်းပါးကြောက်ရတယ်ဟဲ့”

+ + + + +

ထမင်းစားအပြီးတွင် ကျွန်တော့်အတွက်ပြင်ပေးထားသော အခန်းထဲသို့ဝင်ခဲ့လေသည်။ အခန်းလေးမှာကျဉ်းသော်လည်း ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်းလွတ်လပ်စွာအိပ်နိုင်သည်။

ကျွန်တော်က သောက်ထားသည့်အရိန်ကြောင့် အိပ်ရာထဲထိုးလှဲလိုက်သည်။

ခြင်ထောင်ချလိုက်ပြီးမကြာမီပင် အိပ်ပျော်သွားလေတော့သည်။

ထိုညက မမက်တာကြာပြီဖြစ်သောအိပ်မက်တစ်ခုကို ကျွန်တော် မက်ပါသည်။

ကမ်းပါးအစွန်ကရဲတိုက်ကြီးထဲတွင် အစားအစာဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် လျှောက်သွားနေသောအိပ်မက်။

ကျွန်ုပ်သည် ယခင်ရောက်ခဲ့ဖူးသော ရဲတိုက်ကဲ့သို့အဆောက်အဦးကြီးဆီသို့ ရောက်ရှိနေပြန်လေသည်။ ယခု တစ်ခါတော့... ကျွန်ုပ်သည် ရဲတိုက်ကြီး၏အပြင်ဖက်ခြံဝင်းထဲတွင် လျှောက်သွားနေပြန်လေသည်။

ပင်လယ်ပြင်ကြီးဆီမှ ရဲတိုက်ကြီးရှိရာ ကမ်းပါးသို့ လှိုင်းများရှိက်ခတ်သံက သံစဉ်ညီ စွာထွက်ပေါ်နေလေ သည်။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား မှောင်မှိုက်လျက်ရှိလေသည်။

ကျွန်ုပ်ရင်ထဲမှာမူ ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေပေ၏။

ကျွန်ုပ်သည် စားစရာတစ်ခုခုကိုတောင့်တလျှက်ရှိပေသည်။ စားစရာတစ်စုံတစ်ခုတွေ့လို တွေ့ငြားဖြင့် ကျွန်ုပ်သည် ခြံထဲတွင်လျှောက်သွားလျက်ရှိလေ၏။

စားသောက်စရာတစ်ခုမျှ ကျွန်ုပ် မတွေ့ရပါပေ။

ကျွန်ုပ်ကား တစတစ ပိုမိုပြင်းထန်စွာ ဆာလောင်လာလေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် အိမ်နောက်ဖက်၌ ရေအိုင်ငယ်လေးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရာ အားတက်သွားလေသည်။ အစား မစားရသော်လည်း ရေကို အဝသောက်မည်ဟုအားခဲကာ ရေအိုင်လေးရှိရာသို့ပြေးသွားလိုက်လေ၏။

ကျွန်ုပ်က ရေအိုင်ငယ်လေးကိုငုံ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ရေအိုင်အတွင်းမှ... ကြောက်မက်ဖွယ် ကောင်းသောမျက်နှာကြီးတစ်ခုကို တွေ့လိုက်ရသည်တွင် ကျွန်ုပ် သည် ထိတ်လန့်ကာ ကိုယ်ကိုနှောက်သို့ဆုတ်လိုက်မိလေသည်။

နောက်မှ ရေအိုင်အတွင်းမှပုံရိပ်မှာ ကျွန်ုပ်၏ပုံရိပ်ပင်ဖြစ်နိုင်သည်ကို တွေးမိကာ ရေအိုင်ထဲသို့ တစ်ဖန် ငုံ့ကြည့်လိုက်မိပြန်လေသည်။

မှန်ပေသည်။ ရေအိုင်ထဲတွင်ပေါ်လာသော မျက်နှာမှာ ကျွန်ုပ်၏မျက်နှာပါတကား။

ကျွန်ုပ်သည် ရေအိုင်ထဲတွင်ပေါ်နေသော ပုံပျက်ပန်းပျက်မျက်နှာကြီးကိုကြည့်ကာ အံ့ဩနေမိလေသည်။

ကျွန်ုပ်မျက်နှာပေါ်တွင် အဖုများ၊ အလုံးများ ပေါက်လျက်ရှိသည်။ မျက်လုံးကြီးမှာ ယကွင်းလောက်နီးနီး ကြီးမားကာ ကြောက်မက်ဖွယ် ပြူးတောက်လျက်ရှိပေ၏။ ပါးစပ်အတွင်းမှ သွားကြီးများမှာ အချွန်အတက်များဖြင့် အပြင်သို့ငေါထွက်လျက်ရှိပေသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဤမျှအရှုပ်ဆိုးသူ တစ်ယောက်လား။ ကျွန်ုပ် မည်သူနည်း၊ ကျွန်ုပ် ဘယ်က လာ၍ ဘယ်ကို သွားမည်နည်း။

ကျွန်ုပ်သည်... ကိုယ့်အကြောင်းကိုယ် ဘယ်လိုမှ စဉ်းစားလို့ မရပါချေ။ ကျွန်ုပ်ကိုယ်ကျွန်ုပ် မည်သူဖြစ်မှန်း လည်း မသိပါချေ။

ကျွန်ုပ်သည် အဘယ်ကြောင့် ရဲတိုက်ကဲ့သို့သော အိမ်ကြီးထဲသို့ ရောက်ရှိနေရသနည်း။ စဉ်းစားလို့မရပါ။

ကျွန်ုပ်သည် တွေးရင်းစဉ်းစားရင်းဖြင့်ပင် ဆာလောင်မွတ်သိပ်လာပြန်လေသည်။ ထိုအခါမှ... ရေအိုင်ထဲမှ ရေကို သောက်ရန်သတိရကာ ရေအိုင်လေးဆီသို့ ငုံ့လိုက်လေသည်။

ရေကိုသောက်ရန် ပါးစပ်ကိုဟလိုက်ရာ ပါးစပ်ထဲမှ နီရဲသောလျှာကြီးမှာ... တစ်လံအရှည်လောက်အထိ ထွက်ကျလာလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်က အိုင်ထဲမှရေကို လျှာကြီးဖြင့် လျက်ကာ... လျက်ကာ... သောက်လိုက်လေသည်။

ရေကိုသောက်လိုက်ရသော်လည်း ကျွန်ုပ်၌ အာသာပြေမသွားပါပေ။

ကျွန်ုပ်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် မည်သူမှန်း မသိရသည်အဖြစ်ကို မချင့်မရဲဖြစ်ရင်းမှ... ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှု ကိုပါ ခံစားလာရသည်တွင် ဒေါသများထွက်လာပြန်လေသည်။

“ဆာတယ်... ဆာတယ်... စားစရာ ပေးကြပါ၊ ငါ့ကို စားစရာပေးကြပါ”

ကျွန်ုပ်က ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် အသံထွက်အော်လိုက်မိလေ၏။

ကျွန်ုပ်၏အသံကြီးက မကြားဝံ့စရာ ဟိန်းထွက်လာလေသည်။

ဆာလောင်မှုကြောင့်... ကျွန်ုပ်ရင်များ ကတုန်ကယင်ဖြစ်လာလေသည်။

“ဆာတယ်၊ ဆာတယ်၊ ငါ့ကိုစားစရာတစ်ခုပေးပါ၊ အောင်မယ်လေးဗျာ၊ ဆာလိုက်တာ”

ကျွန်ုပ်က နောက်တစ်ခါ ဟစ်အော်လိုက်မိပြန်လေသည်။

အိပ်မက်မှလန့်နိုးတော့ ကျွန်တော့်တစ်ကိုယ်လုံး ဇောချွေးများပြန်နေသည်။ ရင်လည်းတလှုပ်လှုပ်ခန့်နေ၏။ အာခေါင်များ ခြောက်ကာ လည်ချောင်းထဲတွင် စူးရှနာကြင်နေသည်။ အိပ်မက်ထဲကအတိုင်း ယောင်၍အော်လိုက်မိသလားပင် မသိပါ။

ကျွန်တော်က အိပ်ရာထဲမှထလိုက်၏။ ခေါင်းအုံးဘေးတွင် ထားသောလက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို လက်နှင့်စမ်းယူလိုက်သည်။

တစ်အိမ်လုံးက တိတ်ဆိတ်ကာ အိပ်မောကျနေကြပါသည်။ စားပွဲပေါ်တွင်တင်ထားသော လက်ပတ်နာရီကိုယူပြီး ဓာတ်မီးနှင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။ ည၁၂နာရီ၁၅မိနစ်။

ကျွန်တော်က ရေသွားသောက်ရန်အတွက် ကုတင်ပေါ်မှဆင်းလိုက်သည်။

ထိုစဉ်... ကျွန်တော့်နားထဲသို့ အသံတစ်သံတိုးဝင်လာလေ၏။ တတုံတုံနှင့် ထုနှက်နေသော အဝေးမှလာသည့်အသံ။ ဦးသာဦး၏ပန်းပဲဖိုမှ ဦးသာဦးပန်းပဲထုနေသောအသံဖြစ်ပါသည်။ ပန်းပဲထုသံသည် တိတ်ဆိတ်နေသောသန်းကောင်ယံတွင် တစ်ရွာလုံးအပေါ် ၌ဟိန်းထွက်နေပေသည်။

မီးဖိုခန်းထဲသို့ ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့သည်။ ရေတစ်ခွက် ခပ်သောက်သည်။ အာခြောက်နေသောကြောင့် မဝပဲ နောက်တစ်ခွက် ထပ်သောက်လိုက်ပြန်သည်။

ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံက ညအမှောင်ထဲတွင် ပီသစွာမြည်နေဆဲဖြစ်ပါသည်။

ရေအိုးစင်ရှေ့မှကျွန်တော်လှမ်းအထွက်...

ပန်းပဲထုသံကိုကျော်လွန်ကာ ကျယ်လောင်စွာရယ်လိုက်သော အသံကြီးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဂူး... ဝါး... ဟားဟား...”

ကြက်သီးထဖွယ်ကောင်းသောရယ်သံကြီး။ ရယ်သံကြီးက အဝေးမှပဲ့တင်ထပ်၍ ဟိန်းထွက်လာခြင်းဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်ကြားသလို အိပ်မပျော်သေးသောရွာထဲကလူအားလုံး ကြားရလောက်သောအသံကြီး ဖြစ်ပါ၏။

“ဂူး... ဝါး... ဟားဟား...”

ရယ်သံကြီးက နောက်တစ်ခါပေါ်ထွက်လာပြန်သည်။

သည်တစ်ခါရယ်သံကြီးပေါ်လာပြီးသည်နှင့် ရွာထဲမှရှိရှိသမျှ ခွေးများလန့်၍အူလိုက်ကြရာ ခွေးအူသံများ တစ်ရွာလုံးကိုဖုံးလွှမ်းသွားပြန်လေ၏။

ခွေးအူသံများနှင့်ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံများက လုံးထွေး၍ထွက် ပေါ်လာလေသည်။

ကျွန်တော်သည် အခန်းထဲသို့လျှင်မြန်စွာပြန်ဝင်ခဲ့သည်။ အခန်း ပြတင်းတခါးကိုဖွင့်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်တခါးဖွင့်လိုက်သည်နှင့်တစ်ချိန်တည်း ရယ်သံကြီးက ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။

“ဂူး... ဝါး... ဟားဟား...”

တစ္ဆေရယ်သံ၊ ခွေးအူသံ၊ ပန်းပဲထုသံ ...များဖြင့် ကမ်းကုန်ရွာ၏ ညသန်းကောင်သည် တိတ်ဆိတ်မှုမှ ပြိုကွဲသွားလေပြီ။ သို့သော်... မည်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မျှ နိုးထ၍မကြည့်ကြပါ။ ကမ်းကုန်ရွာအဖို့ တစ္ဆေရယ်သံမှာ ရိုးနေလို့လား။ ကြောက်လို့ပဲ မလှုပ်ဝံ့ကြတာလား။

ကျွန်တော်က တောင်ကုန်းကြီးဆီသို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်အိုကြီးကတောင်ကုန်းပေါ်ဝယ်ထီးထီးကြီးရှိနေ၏။ ကောင်းကင် မှကြယ်ရောင်များနောက်ခံဖြင့် အိမ်အိုကြီးသည် မကောင်းဆိုးဝါးကြီးတစ်ကောင် မတ်တပ်ရပ်နေသလို ထင်းကနဲရှိနေသည်။

“ဝူး... ဝါး... ဟားဟား...”

နောက်တစ်ခါထွက်ပေါ်လာသောတစ္ဆေရယ်သံ။

အိမ်ကြီးဆီသို့စိုက်ကြည့်နေသောကျွန်တော်သည် အိမ်ကြီးဆီမှ ရွေ့လျားနေသော မီးအလင်းရောင်တစ်ခုကို မြင်နေရသည်။ မီးရောင်က အိမ်ကြီးထဲတွင် ပေါ်လိုက်ပျောက်လိုက်ဖြစ်နေသည်။

အိမ်ကြီးထဲမှထွက်ပေါ်လာသောရယ်သံပိုင်ရှင်တစ္ဆေကြီးသည် ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲမှတစ္ဆေကြီးပင်ဖြစ်လေမည်လား။ တစ္ဆေကြီး သည် ယခုထိတိုင် အိမ်ကြီးထဲမှာ ရှိနေသေးတာလား။ ကျွန်တော်မက်ခဲ့တဲ့ အိမ်မက်တွေကရော အိမ်ကြီးထဲကတစ္ဆေကြီးက အိမ်မက် မက်အောင် ဖန်တီးပေးနေတာလား။

ထိုအိမ်ကြီးသည် ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲကအိမ်ကြီးဟုတ်မဟုတ်ကို သေချာအောင်သွားကြည့်မှဖြစ်ပေတော့မည်။

ကျွန်တော်တစ်သက်လုံးမက်ခဲ့သောအိမ်မက်များသည် ကမ်းကုန်ရွာနှင့် အဘယ်ကြောင့်ပတ်သက်နေရသနည်း။ အိမ်မက်ထဲတွင် ပါဝင်သူများကိုလည်း အပြင်လောက၌မျက်မြင်တွေ့နေရလေပြီ။ **အရူးကြီးဖိုးထင်နှင့် ဒေါ်ယဉ်ကျေး။**

မမက်တာကြာပြီဖြစ်သောအိမ်မက်ကိုလည်း ကမ်းကုန်ရွာရောက်မှပြန်မက်ရပြန်ပြီ။ ကျွန်တော့်စိတ်အစွဲအလန်းကြောင့်လား။ တစ္ဆေကြီးကပင် ကျွန်တော့်ကို သူ့အနားရောက်အောင်ခေါ်ယူနေတာလား။

ကျွန်တော်က အိမ်ကြီးဆီငေးမောရင်း အတွေးထဲ၌မျောနေမိလေသည်။

တစ္ဆေရယ်သံက ထွက်ပေါ်မလာပါလေတော့။

အူနေသောခွေးများလည်း တိတ်ဆိတ်သွားကြပြီ။

ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံသည်သာ စည်းချက်ညီစွာထွက်ပေါ်နေတော့သည်။

တိတ်ဆိတ်သော အကာလည သန်းကောင်ယံဝယ် ပန်းပဲထုသံက ကမ်းကုန်ရွာကလေးကို ဖုံးလွှမ်းလျက်ရှိလေသည်။

(၈)

နောက်တစ်နေ့မနက်တွင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ထွက်ခဲ့ကြလေသည်။

ဘွားဘွားက ရန်ကုန်အိမ်ကိုဖုန်းဆက်ရန်နှင့် ဖုန်းမရပါက မြို့သွားသည်လျှင်ကြုံတစ်ယောက်ယောက်ကိုမှာလိုက်ရန် အိမ်မှထွက် ခင် ပြောလိုက်၏။

ကျွန်တော်တို့သုံးယောက် လှိုင်းတို့ဆိုင်သို့ ထွက်လာခဲ့ကြသည်။

အိမ်မှအထွက်တွင် ကိုမိုးကြိုးကပြောသည်။

“ညက တစ္ဆေကြီးရယ်သံကြားရသေးတယ်၊ ဝသုန်... မင်းကော ကြားရသလား”

“ရယ်သံကြီးကြားရပါတယ်ကိုမိုးကြိုး၊ အဲဒါ... တစ္ဆေရယ်သံလား”

“ဟုတ်တာပေါ့၊ မင်းစိတ်ဝင်စားတဲ့အိမ်ကြီးက တစ္ဆေရယ်သံလေ”

“ကျွန်တော်တော့ ဒီအိမ်ကြီးကို တဖြည်းဖြည်းပိုစိတ်ဝင်စားလာပြီဗျာ၊ ဒါနဲ့... တစ္ဆေအသံကို ဒါလောက်ကြီးကြားနေရတာ တောင် တစ်ရွာလုံး တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ကြဘူးနော်”

“တို့ရွာအတွက် ဒါရိုးနေပြီကွ၊ လှုပ်တော့ရော ဘာအကြောင်းထူးမှာမို့လဲ”

“တော်တော်တော့ထူးဆန်းတာပဲ၊ ဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ လူမနေဘူးဆိုရင် တစ္ဆေပျောက်သွားအောင် အိမ်ကိုဖျက်မပစ်ကြဘူးလား”

“ဖျက်ပစ်ရင် အဲဒီတစ္ဆေ ရွာထဲရောက်လာမှ ပိုဆိုးသွားမှာပေါ့၊ တို့ငယ်ငယ်တုံးက ကျောင်းထိုင်ဘုန်းကြီး... အခုဘုန်းကြီး မဟုတ်ဘူးနော်၊ အရင်က ဘုန်းကြီးပြောတာ၊ ဘုန်းကြီးက အဲဒီအိမ်ထဲမှာ ပရိတ်ရွတ်တာတွေ၊ ကမ္မဝါဖတ်တာတွေလုပ်သေးတယ်ကွ၊ တစ္ဆေက မကျွတ်ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ... ဒီအတိုင်းထားလိုက်တာတဲ့၊ လူကြီးတွေက ပြောတာပဲ”

အိမ်ကြီးအပေါ်စိတ်ဝင်စားမှုက ကျွန်တော့်အတွက် ပိုတိုးလာလေပြီ။ အိမ်ကြီးထဲကတစ္ဆေနှင့် ကျွန်တော့်အိမ်မက် ဘယ်လို ဆက်စပ်မှုရှိသလဲ သိချင်မိသည်။

လှိုင်းတို့လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကိုရောက်တော့ လှိုင်းက ကျွန်တော့်ကိုဆီးပြောသည်။

“ညက ဆယ်နာရီကျော်မှ ရန်ကုန်ကိုဖုန်းခေါ်လို့ရတယ် ကိုဝသုန်၊ ကိုဝသုန်မှာတာတွေ ကိုဝသုန်အမေကိုပြောလိုက်ပါပြီ”

“ဟုတ်လား၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်လှိုင်း၊ ဖုန်းလိုင်းပွင့်သွားရင် ကျွန်တော်ပြောချင်သေးတယ်”

“အိမ်ထဲမှာသွားပြောလေ၊ အိမ်ထဲမှာမေမေရှိတယ်ကိုဝသုန်၊ နံပါတ်၁၀၀ကိုနှိပ်ပြီး နံပါတ်ပြောထားရမှာနော်၊ ခဏတော့ စောင့်ရတယ်”

ကျွန်တော်က ကိုမိုးကြိုးတို့ကို ဆိုင်ထဲမှာထားခဲ့ပြီး အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာခဲ့လိုက်သည်။

အိမ်ထဲတွင် ဒေါ်ယဉ်ကျေးကိုတွေ့ရသည်။ တစ်ယောက်တည်း မဟုတ်ပါ။ ဘီးတပ်ကုလားထိုင်ပေါ်တွင် ထိုင်နေသည့် ယောကျ်ားကြီးတစ်ယောက်ကို လက်ဖက်ရည်များ ဖွန်းနှင့်ခပ်တိုက်နေခြင်းဖြစ်သည်။ ကြည့်ရသည်မှာ ထိုလူကြီးသည် လေဖြတ်နေပုံရ ပေသည်။

ဘီးတပ်ကုလားထိုင်က အပေါက်ကိုကျောပေးထားပြီး ဒေါ်ယဉ်ကျေးက အပေါက်ဝဖက်မျက်နှာလှည့်ကာ မျက်နှာချင်းဆိုင်၍ လက်ဖက်ရည်ကို ဖွန်းနှင့်ခပ်တိုက်နေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်ဝင်သွားတော့ ဒေါ်ယဉ်ကျေးက ကျွန်တော့်ကိုမော့ ကြည့်လိုက်သည်။

“ဟော- မောင်ဝသုန်ပါလား”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီကျေး၊ ဖုန်းဆက်ချင်လို့ပါ”

“ဆက်လေ... ဖုန်းလိုင်းတွေပြန်ပွင့်နေပြီ၊ ၁၀၀ကိုနှိပ်ရတယ်နော်၊ ကိုယ့်ဟာကိုယ်သာနှိပ်ပေတော့ မောင်ဝသုန်ရေ၊ အန်တီ မင်းတို့ ဦးလေးကို လက်ဖက်ရည်တိုက်နေလို့”

ကျွန်တော်က ဖုန်းခွက်ကိုမကာ နံပါတ်၁၀၀ကိုနှိပ်လိုက်သည်။

တယ်လီဖုန်းအိပ်ချိန်းကို ဖုန်းဝင်သွား၏။

ကျွန်တော်က ရန်ကုန်ဖုန်းနံပါတ်ကိုပြောပြလိုက်သည်။ အိတ်ချိန်းရုံးက ခဏစောင့်ပါ။ ရန်ကုန်နှင့်ဆက်သွယ်လို့ရလျှင် ပြန် ခေါ်ပေးမည်ဟုပြောသည့်အတွက် ကျွန်တော်က တယ်လီဖုန်းစားပွဲဘေးမှခုံတွင် ဝင်ထိုင်နေလိုက်သည်။

ဒေါ်ယဉ်ကျေး လူနာကိုလက်ဖက်ရည်တိုက်နေပုံကို ကျွန်တော်က ငေးကြည့်နေမိ၏။ ကျွန်တော်ကြည့်နေမှန်းသိ၍ ဒေါ်ယဉ် ကျေးက ကျွန်တော့်ဖက်လှည့်ကာ ပြောလိုက်သည်။

“လှိုင်းတို့အဖေလေကွယ်၊ လေဖြတ်သွားတာလေးနှစ်ရှိပြီ၊ လမ်းလည်းမလျှောက်နိုင်၊ စကားလည်းပြောမရတော့ဘူး၊ အန်တီပဲ ပြုစုပေးနေရတာပေါ့၊ ဆိုင်ကိစ္စကို သမီးနဲ့လွှဲထားလို့ရလို့ တော်သေးတယ်မောင်ဝသုန်ရယ်”

“ဪ... ဖြစ်ရလေအန်တီရယ်”

ကျွန်တော့်ကို အရေးတယူပြောပြနေ၍ ကျွန်တော်က ဒေါ်ယဉ်ကျေးရှိရာ ထသွားလိုက်သည်။

တစ်ဖက်လှည့်ထိုင်နေသော လူနာအဘိုးကြီးကို ကြည့်လိုက်မိသည်။

“ဟင်...”

တွေ့ရပြန်ပါပြီ တစ်ယောက်။ လှိုင်းတို့အဖေ လူနာအဘိုးကြီးမှာလည်း ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲက ဇာတ်ကောင်တစ်ကောင် ပါလား။ သူ့ကို ဒေါ်ယဉ်ကျေး၏ခင်ပွန်းအဖြစ်တွေ့လိုက်ရသည့်အတွက် ကျွန်တော် မအံ့ဩတော့ချေ။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... သူ သည် ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲတွင် ဒေါ်ယဉ်ကျေးနှင့်အတူ အိမ်ကြီးထဲမှအရပ်များကိုခိုးယူရန် လာရောက်သော ယောကျ်ားနှစ်ယောက်ထဲမှ တစ်ယောက်ဖြစ်နေသောကြောင့်ပင်။ ဪ... သူ့ခိုးသုံးယောက်ထဲက နှစ်ယောက်ဟာ လင်မယားပါလား။

သည်တစ်ခါတော့ ကျွန်တော်သည် ကုန်ကြွေးပျက်လောက်အောင် အံ့ဩခြင်းမဖြစ်တော့ပါ။

လေဖြတ်နေသောလူနာကြီးက ကျွန်တော့်ကို ခက်ခဲစွာမော်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကိုဝေလ၊ သူက ရွာထိပ်က ဒေါ်မင်းဇံရဲ့မြေးလေ၊ မောင်ဝသုန်တဲ့”

ဒေါ်ယဉ်ကျေး ပြောပြလိုက်သည်ကို လူနာအဘိုးကြီးက နားလည်ပုံရပေ၏။ သူ့နှုတ်မှ ဝူးဝူးဝါးဝါးစကားများထွက်လာ၏။

“ဪ... အန်တီက ဒီရွာသူမဟုတ်ပေမယ့် ကိုဝေလက ဒီရွာသားလေ၊ မောင်ဝသုန်အမေကို သူသိပုံရတယ်၊ ဒေါ်မင်းဇံ မြေးလို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ သူ့အသိအမှတ်ပြုပုံ၊ ဟုတ်လား ကိုဝေလ၊ ရှင် ဒေါ်မင်းဇံသမီးကို သိမှာပေါ့၊ သူက ရန်ကုန်ရောက်နေတဲ့ ဒေါ်မင်းဇံ သမီးကမ္ဘေးတဲ့ သူငယ်လေးပေါ့”

ဒေါ်ယဉ်ကျေးက သေချာရှင်းပြသည်ကို နားလည်ဟန်ဖြင့် ခေါင်းကိုဖြည်းညှင်းစွာညိတ်ပြနေ၏။

“ဟုတ်ပါတယ်ဦး၊ ကျွန်တော့်အမေက ဒီရွာသူ ဒေါ်နီလာခိုင် ပါ၊ ဦးကလည်း ဒီရွာသားဆိုရင် မေမေကိုသိမှာပေါ့နော်”

ဦးဝေလနှုတ်ခမ်းက ပြုံးယောင်ယောင်ဖြစ်သွားပြီး ခေါင်းကို နှစ်ကြိမ်သုံးကြိမ် ဆတ်ကနဲ ဆတ်ကနဲညိတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ကျွန်တော်က ရှင်ပြုဖို့ရွာကိုရောက်လာတာပါဦး၊ မေမေလည်း နောက်တစ်ပတ်လောက်ဆို လိုက်လာပါလိမ့်မယ်၊ မေမေ ရောက်မှ ဦးနဲ့တွေ့ရအောင် လာပါဦးမယ်”

လူနာကြီးဦးဝေလသည် သူ့စိမ်းတစ်ယောက်က ရင်းရင်းနှီးနှီးနှုတ်ဆက်စကားပြောနေ၍ ကြောနပ်ဝမ်းမြောက်ဟန်များပေါ်နေ ပေသည်။

ထိုစဉ်... တယ်လီဖုန်းခေါင်းလောင်းသံမြည်လာ၍ ကျွန်တော်က ဖုန်းကိုသွားကိုင်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်မှမေမေနှင့် ဆက်သွယ်လို့ရပါပြီ။

ကျွန်တော်က မေမေကို ဒီကအကြောင်းများကိုပြောပြလိုက်၏။ တကယ်တော့... ကျွန်တော်ရေးပေးတဲ့စာကို လှိုင်းဖတ်ပြ၍ အကြောင်းစုံကိုမေမေသိပြီးဖြစ်ပါသည်။ မေမေစိတ်ကြေနှပ်အောင် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ထပ်ဆက်ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ဖုန်းကို ဦးဝေလအိမ်မှဆက်နေခြင်းဖြစ်ကြောင်းပြောပြလိုက်သည်။

“ဦးဝေလဆိုတဲ့ဦးလေးကို မေမေသိသလား၊ မေမေတို့အရွယ်လောက်ပဲ၊ ကမ်းကုန်ရွာဇာတိဆိုတော့ မေမေသိမှာပေါ့၊ သား အခုဖုန်း ဆက်နေတာ ဦးဝေလအိမ်ကပါမေမေ”

“ကိုဝေလကို မေမေသိတာပေါ့၊ မေမေတို့ကျောင်းနေဖက်တွေပဲ”

“ဦးလေးဦးဝေလက အခု လေဖြတ်နေတယ်မေမေ”

“အို... ဟုတ်လား၊ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ၊ မေမေက နှုတ်ဆက်တယ်၊ မေးတယ်လို့ ပြောပြလိုက်ပါသားရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

“သားဖေဖေ မနက်ဖန်ပြန်ရောက်လိမ့်မယ်သား၊ သားအဘွားကိုလည်း မေမေတို့ ရှေ့အပတ်ထဲအရောက်လာခဲ့မယ်လို့ ပြောပြလိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါမေမေ”

မေမေနှင့်ဖုံးဆက်အပြီးတွင် မေမေက ဦးဝေလကိုနှုတ်ဆက်သည့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်ပြီး အိမ်ထဲမှ ကျွန်တော်ပြန်ထွက် ခဲ့လေသည်။

+ + + + +

ဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် သင်္ကန်းတောင်းများကိုရွတ်ဖတ်နေရသော်လည်း ကျွန်တော်စိတ်မပါ။

ကျွန်တော့်စိတ်က တောင်ကုန်းပေါ်မှအိမ်ကြီးဆီသို့သာ ရောက်နေလေသည်။

ကျွန်တော့်အတွက်လည်း အိမ်ကြီးကိုစိတ်ဝင်စားစရာအဖြစ်တွေက တစ်နေ့တစ်ခြား တိုးတိုးလာသည် မဟုတ်ပါလား။

ရွာရောက်ရောက်ချင်းနေ့မှာပင် အိပ်မက်ထဲက လူနှစ်ယောက်နှင့်ဆုံရသည်။ ဦးဖိုးထင်နှင့်ဒေါ်ယဉ်ကျေး။ ယနေ့တစ်ဖန်... ဒေါ်ယဉ်ကျေးပါဝင်သည့်အိပ်မက်ထဲက လူတစ်ယောက်ကို ဒေါ်ယဉ်ကျေး၏ခင်ပွန်း ဦးဝေလအဖြစ်တွေ့ရပြန်လေပြီ။

အိပ်မက်နှင့် ကျွန်တော်။ ကျွန်တော်နှင့် ထိုအိမ်ကြီး။ ထိုအိမ်ကြီးနှင့် အိပ်မက်ထဲကလူများ။ အိပ်မက်ထဲကလူများနှင့် ကျွန်တော်- အပြန်ပြန်အလှန်လှန် ဘယ်လိုပတ်သက်နေပါလိမ့်။ အကြောင်းတစ်စုံတစ်ခုရှိလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော့်ရင်ထဲက သိနေသည်။ သို့သော်... ဘာအကြောင်းဆိုတာလည်း ဂဗနဏမဝေခွဲနိုင်ပါ။

အိမ်ကြီးထဲကိုသွားကြည့်လျှင်ဖြင့် တစ်စုံတစ်ရာသောအဖြေကိုရလိမ့်မည်ဟု ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ ယုံကြည်နေမိပါသည်။

+ + + + +

နေ့လည်ခင်းအချိန်တွင် ကျွန်တော်တို့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှ ပြန်လာခဲ့ကြသည်။

အပြန်လမ်းတွင် ကျွန်တော်က အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကိုပြောလိုက်၏။

“ကျွန်တော်တော့ တောင်ကုန်းပေါ်ကအိမ်ကြီးကို သွားချင်စိတ် တားမရတော့ဘူးအစ်ကိုတို့၊ အစ်ကိုတို့ ကျွန်တော့်ကိုလိုက်ပို့ မလား၊ လိုက်မပို့ရင်လည်း ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း သွားတော့မယ်”

“ဟ- ဝသုန်၊ မင်းဟာက ဘာဖြစ်တာလဲကွ၊ ဒီအိမ်ကြီး တစ္ဆေခြောက်ပါတယ်ဆိုတာ မင်းမကြောက်ဖူးလား”

“အေးလေကွာ၊ ညက တစ္ဆေရယ်သံကြီးကို မင်းကိုယ်တိုင် နားနဲ့ဆတ်ဆတ်ကြားရပြီမဟုတ်လားကွ”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ အဲဒီလို တစ္ဆေခြောက်တယ်ဆိုလို့ကို ကျွန်တော် သွားကြည့်ချင်တာပါ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးပဲဗျာ့... စိတ်ကို တို့မလိုက်ရဲဘူးလား၊ နေ့ခင်းကြီးတော့ တစ္ဆေက ခြောက်မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်ကိုတို့မလိုက်ရင်နေ၊ ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော် သွားပါရစေ”

ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းက တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

“က- ဝသုန်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းသွားမှာကိုတော့ ငါတို့ ဘယ်လွှတ်ရဲမတုံးကွ၊ မတော်တဆတစ်ခုခုဖြစ်သွားရင် ငါတို့ကို အဘွားက သတ်မှာ၊ အဲဒီတော့ ဖြစ်ခြင်းဖြစ် အတူတူဖြစ်ပေစေတော့၊ ငါတို့ လိုက်ပို့မယ်”

“ဒီလိုမှပေါ့အစ်ကိုတို့ရ၊ ဘာကြောက်စရာရှိလို့လဲ၊ ကျွန်တော်တို့မှာ ဘုန်းကြီးပေးထားတဲ့သိမ်ဝင်ပုတီးတွေရှိတယ်လေ၊ သိမ်ဝင် ပုတီးပါရင် တစ္ဆေခြောက်ရဲပါဘူးဗျ”

ကျွန်တော်က စိတ်ပုတီးကို လည်ပင်းတွင်စွပ်ချရင်း ပြောလိုက်သည်။

“အေး-ဟုတ်တယ်ဟေ့၊ သိမ်ဝင်ပုတီးနဲ့ပဲ အားတင်းရတော့မှာပဲ”

“ဒါဖြင့်... ဝသုန်စွပ်သလို လည်ပင်းမှာစွပ်ကွာ”

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်လည်ပင်းတွင် သိမ်ဝင်ပုတီးများစွပ်ရက်သားဖြစ်သွားကြတော့သည်။

“လာဗျာ၊ သွားကြမယ်၊ သိမ်ဝင်ပုတီးပါရင် ဘယ်တစ္ဆေခြောက်ရဲမှာလဲ”

ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်ကြီးဆီသို့ချီတက်ခဲ့ကြလေတော့သည်။

တကယ်တော့... ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော့်အစ်ကိုနှစ်ယောက်ကို စိတ်ဓာတ်စစ်ဆင်ရေးလုပ်၍ ခေါ်ဆောင်လာခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ပါ သည်။ သိမ်ဝင်ပုတီးသည် တစ္ဆေကို တကယ်နိုင်မနိုင် ကျွန်တော်မသိပါ။

(၉)

တောင်ကုန်းအခြေသို့ရောက်သည်တွင် ကိုမိုးကြိုးက ဦးသာဦးကိုဝင်ခေါ်ဖို့အကြံပြုသေးသည်။

“ဒီအချိန်ဆို ဦးသာဦးကြီး အိပ်နေတာမဟုတ်လား၊ အိပ်ပါစေ၊ မနိုးပါနဲ့တော့အစ်ကိုရ၊ တစ္ဆေတကယ်တွေ့ရင်လည်း ဗလကြီးတာနဲ့မဆိုပါဘူး၊ တစ္ဆေဆိုတာကိုယ်ယောင်ဖျောက်နိုင်တယ်မဟုတ်လား၊ ဗလဘယ်လောက်ကြီးကြီး တစ္ဆေကိုယ်ယောင်ဖျောက် သွားရင် ဘာတတ်နိုင်မှာလဲ”

ကျွန်တော်က သူတို့ကြောက်နေမည်စိုး၍ ရယ်စရာစကားပေါ့များပြောနေခြင်းဖြစ်သည်။

သို့ဖြင့်... ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်သည် တစ္ဆေခြောက်သောအိမ်ကြီးရှိသည့် ပင်လယ်ကမ်းစပ်တောင်ကုန်းပေါ်သို့ တက်ခဲ့ကြလေ၏။

ခြံနွယ်များကိုဖြတ်သန်းကာ၊ ကျော်လွှားကာ တက်လာခဲ့ကြသည်တွင် အိမ်ကြီးရှိရာ ကုန်းမြင့်ပေါ်သို့ရောက်သွားလေ တော့သည်။

အိမ်ကြီးကား ပင်လယ်ပြင်ကိုမျက်နှာစာပြု၍ဆောက်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကုန်းမြင့်ပေါ်ရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲမှ ရဲတိုက်သဖွယ်အိမ်ကြီးမှာ ဤအိမ်ကြီးဖြစ်ကြောင်း ချက်ချင်းသိလိုက်ပါပြီ။

အိမ်ပြင်ပခြံဝင်းရှုခင်းများကပင် ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲက မြင်ကွင်းများဖြစ်နေသည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် ဆာလောင်မွတ်သိပ် စွာဖြင့် လျှောက်သွားနေသောနေရာများမှာ ယခုခြံဝင်းထဲတွင်မြင်နေရသောရှုခင်းများဖြစ်နေသည်။ ပြီးတော့... ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်း လာသောတစ္ဆေကြီးအနေဖြင့် မြင်ခဲ့ရသောအိမ်ကြီးမှာလည်း ဤအိမ်ကြီးပင်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်... အိမ်ကြီးရှေ့ဖက် မြေကွက်လပ်သည် ကျွန်တော် အိမ်မက်ထဲတွင်မြင်ခဲ့ရသလို ကျယ်ကျယ်ပြန့်ပြန့်မရှိတော့ပါ။ ကမ်းပါးပြိုကျသွားသောကြောင့် အိမ်နှင့်ချောက်ကမ်းပါးအစပ်မှာ လေးငါးပေခန့်ပင်ကွာပါတော့သည်။ နောက်ထပ်တစ်ခါ မြေပြိုပါက အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံး ပင်လယ်ထဲသို့ ကျဆင်းသွားပေတော့မည်။

“အိမ်ထဲကိုဝင်ကြည့်ရအောင်”

အိမ်ထဲသို့ ကျွန်တော်ကဦးဆောင်ကာဝင်လိုက်သည်။ ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းက ဘုရားစာများကို နှုတ်မှတိုးတိုးရွတ်ဆိုရင်း နောက်မှ ပါလာကြသည်။

အိမ်အဝတခါးကြီးမှာ ကျိုးပျက်လျက်ရှိပါသည်။

အိမ်ထဲသို့ဝင်လိုက်သည်နှင့် အတွင်းပိုင်းမြင်ကွင်းများကို အိမ်မက်ထဲကအတိုင်းမြင်တွေ့လိုက်ရပါသည်။ ပင့်ကူမျှင်များ၊ ဖုံမှန် သဲမှန်များထုတက်ကာ အချို့နေရာများတွင် ခြံတောင်ပိုများစွဲနေသည်မှအပ... အိမ်အတွင်းမြင်ကွင်းသည် အိမ်မက်ထဲကအတိုင်းဖြစ်နေ သည်။ ကျွန်တော့်အိမ်မက်များသည် ဤအိမ်ကြီး ယခုလောက်မပျက်စီးခင်က ဖြစ်ခဲ့သောအဖြစ်များကိုပြသသောအိမ်မက်များဖြစ်ကြောင်း သေချာလှပါသည်။

အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးသည် လူမနေသည်မှာနှစ်ရှည်ကြာ၍ ထိုင်းမှိုင်းကာ အောက်သိုးသိုးအနံ့ကြီး နံ့စော်လျက်ရှိပေသည်။

အပေါ်ထပ်သို့ တက်သောလှေကားကြီးမှာ ညှပ်ခန်းအလည်တည့်တည့်မှနေ၍ အပေါ်ထပ်ဆီသို့တဖြောင့်တည်း တက်သွား လေသည်။ အိမ်မက်ထဲတွင် အကြိမ်ကြိမ်မြင်တွေ့ခဲ့ရသောလှေကားကြီး။

ကျွန်တော်က ရင်းနှီးပြီးဖြစ်သောလှေကားကြီးမှ အပေါ်ထပ်သို့ တက်လာလိုက်သည်။

လှေကားပျဉ်ခင်းများမှာ ကျွန်းသားများဖြစ်၍ မာကျောတောင့်တင်းဆဲဖြစ်သော်လည်း... သေချာကြည့်လျှင် လှေကားထစ်များ၌ ခြေတစ်ဖဝါးစာ နိမ့်ကျကျွံဝင်နေသည်ကို မြင်နိုင်ပါသည်။ ကျွန်တော်က သေချာငုံကြည့်လိုက်ရာ လှေကားထစ်တိုင်းတွင် အပေါ်မှ အလေးဖြင့် ဖိနှိပ်ထား၍ ကျွံဝင်နေသော အနာအဆာများကို မြင်လိုက်ရသည်။

လှေကားထစ်သစ်သားများ ကျွံဝင်နိမ့်ဆင်းနေခြင်းမှာ အခြားကြောင့်မဟုတ်။ ဘီလူးရုပ်ကြီးအသက်ဝင်ကာ သူခိုးများကို ပြေးလိုက်စဉ်က လှေကားအတိုင်းဆင်းသက်လာရာတွင်... ကြေးရုပ်ဘီလူးကြီး၏ အလေးအဏ်ကိုမခံနိုင်ပဲ ကျွံဝင်ခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ကျွန်တော့် အိမ်မက်များအမှန်ဖြစ်ကြောင်း သက်သေပင်ဖြစ်တော့သည်။

ကျွန်တော်တို့သည် အပေါ်ထပ်လှေကားထိပ်သို့ရောက်လာပါပြီ။ ထိုစဉ်မှာပင်... ကျယ်လောင်သောငြိုးငြူသံကြီးတစ်ခုကိုကြား လိုက်ရသည်။ လူနာငြိုးသလို အဆက်မပြတ်သံရှည်ဆွဲ၍ငြိုးငြူလိုက်သောအသံကြီးမှာ ကြက်သီးထဖွယ်ကောင်းလှပေတော့၏။

“ဝသုန်... ဝသုန်... အသံကြီးကြားလား”

“မကြောက်ပါနဲ့အစ်ကိုရ၊ ခိုငြိုးသံပါ”

“ဟုတ်ပါ့မလားကွာ၊ တို့ပြန်ကြရအောင်ပါ”

ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်ပေါ်တွင်တွေ့သောသစ်သားစတစ်ခုကိုကောက်ကာ အပေါ်မျက်နှာကျက်ဆီသို့ လှမ်းပေါက်လိုက်သည်။ ငြိုးသံကြီးရပ်သွားပြီး မျက်နှာကျက်အပေါက်မှခိုများပျံထွက်သွားလေသည်။

“တွေ့တယ်မဟုတ်လား၊ ခိုတွေငြိုးတဲ့အသံပါ ကိုမိုးကြိုးရ”

ကိုမိုးကြိုးနှင့် ကိုမုန်တိုင်းထံမှ သက်ပြင်းချသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွန်တော်သည် လှေကားထိပ်မှအပေါ်ထပ်အတိုင်းလျှောက်လာရာ အခန်းတစ်ခုရှေ့သို့ရောက်သွားလေသည်။ ထိုအခန်းကို ကျွန်တော် သေချာမှတ်မိပါသည်။ ကျွန်တော်၏တစ်ခုသောအိပ်မက်ထဲက အခန်း။

အခန်းထဲတွင် သေတ္တာထဲငုံ့၍ပစ္စည်းရှာနေသောလူတစ်ယောက်။ ထိုလူကို ကျွန်တော်က နီရဲရှည်လျားသောလျှာကြီးထုတ်ပြီး ခြောက်လှန့်လိုက်ရာ ထိုလူသည် မေ့လဲသွားလေသည်။ ယခုတော့... ထိုလူမှာ ဦးဖိုးထင်ဆိုတာကို ကျွန်တော်သိပြီးပေပြီ။

အခန်းတစ်ခန်းက အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပင်... ပိတ်လျှက်ရှိသည်။

ကျွန်တော်က အိပ်မက်ထဲကအတိုင်းပင်... အခန်းတစ်ခန်းကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

အခန်းထဲမှ မည်းမည်းအရာများပြေးထွက်လာကာ ကျွန်တော်တို့ကိုတွန်းတိုက်ပြီး ထွက်ပြေးသွားကြလေသည်။

“အမလေးဗျာ”

“ဟာ- လုပ်... လုပ်ကြပါဦး”

ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းက အော်လိုက်ကြသည်။

“လင်းဆွဲတွေပါအစ်ကိုတို့ရ၊ အလင်းရောင်ဝင်လာလို့ လန့်ပြီးပြေးသွားတာ”

လင်းဆွဲများက အိမ်ထဲတွင် တချို့ဝဲယုံနေသေးသည်။ တချို့အကောင်များက အပေါက်အပြဲများကြားမှ အပြင်ကိုပျံထွက် သွားကြ၏။

“သွားကြပါစို့ဝသုန်ရာ၊ မင်းဟာ ဘာမှလည်း အဓိပ္ပါယ်မရှိပဲနဲ့”

ကိုမုန်တိုင်းက အသံတုန်တုန်ဖြင့်ပြောလိုက်သည်။

“သွားပါမယ်အစ်ကို၊ ပြီးပါပြီ၊ ဒီအခန်းထဲကိုကြည့်ပြီးရင် တော်ပါပြီ”

ကျွန်တော်က အခန်းထဲသို့ဝင်လိုက်သည်။

အခန်းထဲတွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ သေတ္တာတစ်လုံးရှိနေသည်။ အိပ်မက်ထဲမှာတွေ့ရတဲ့အတိုင်း နေရာမပျက်တွေ့ရခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ထိုသေတ္တာထဲကို ခေါင်းဝင်မတတ်ငုံ့ကာ ဦးဖိုးထင်က တစ်စုံတစ်ခုကိုရှာဖွေနေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က သေတ္တာထဲကိုငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။ သေတ္တာထဲတွင် ဘာမှရှိမနေတော့ပါ။ ဟာလာဟင်းလင်း။

ကျွန်တော်တို့ ထိုအခန်းထဲမှပြန်ထွက်လာကြသည်။

အခြားအခန်းများကို ကြည့်ချင်စိတ်မရှိတော့ပါ။ ကျွန်တော့် အိပ်မက်များထဲမှ မြင်ကွင်းများမှာ ဤအခန်း၊ လှေကားကြီးနှင့် လှေကားထိပ်မှ အရုပ်ကြီးများသာဖြစ်ပါသည်။

လှေကားထိပ်ကိုပြန်ရောက်ခဲ့ပြီ။ အိပ်မက်ထဲတွင် လှေကားထိပ် ကြမ်းပြင်ပေါ်၌ လူအရွယ် သစ်သားပန်းပုရုပ်များ၊ ကြေးသွန်း ရုပ်ကြီးများကိုတွေ့ခဲ့ရသည်။ မင်းသားမင်းသမီးပုံထုလုပ်ထားသောသစ်သား ပန်းပုရုပ်များ၊ ကိန္နရီကိန္နရာအရုပ်များ၊ နတ်ဗြဟ္မာအရုပ်များ၊ ပြီးတော့... ကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီး။

ဘီလူးရုပ်ကြီးကတော့ ကျွန်တော့်အိပ်မက်အရ ပင်လယ်ထဲသို့နှစ်ဝင်ကာ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ပြီ။ ကျန်တဲ့အရုပ်တွေဘယ်ရောက် သွားသလဲ။ အရုပ်များတစ်ရုပ်မှရှိမနေတော့ပါ။

ဦးဝေလ၊ ဒေါ်ယဉ်ကျေးတို့လူစုပင် နောက်တစ်ကြိမ်လာရောက် ခိုးယူသွားခြင်းလား။ အခြားသောမသမာသူများ ယူငင်သွား ခြင်းလား။ မသိနိုင်ပါပေ။

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ဤအိမ်ကြီးကို ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲကအိမ်ကြီးဟုတ်မဟုတ် သိလိုစိတ်ကတော့ ပြည့်ဝသွားပေပြီ။

ဤအိမ်ကြီးသည် ကျွန်တော်အိပ်မက်အခါခါမြင်မက်ခဲ့သော ရဲတိုက်လိုအိမ်ကြီး အမှန်ပင်ဖြစ်ပါတော့သည်။

ဤအိမ်ကြီးကို အိပ်မက်ထဲတွင် ဘာလို့အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ မြင်မက်ရသလဲ။ ဤအိမ်ကြီးနှင့်ကျွန်တော် ဘယ်လိုဆက်စပ်မှု ရှိသလဲ။ ဤအိမ်ကြီးထဲကတစ္ဆေကြီးကပင် ကျွန်တော့်ကိုအိပ်မက်ပေးနေတာလား။

ထိုတစ္ဆေကြီးသည် ညကအော်ဟစ်ရယ်မောခဲ့သောတစ္ဆေကြီးပင်လား။

အိပ်မက်ဘာကြောင့်မြင်မက်ရတယ်ဆိုတဲ့ပဟေဠိရဲ့အဖြေကိုတော့ ကျွန်တော်မသိရသေးပါပေ။

“ကဲ- ဝသုန်၊ ကြေနပ်ပြီမို့လား၊ ပြန်ကြပါစို့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကြေနပ်ပါပြီအစ်ကို၊ အစ်ကိုတို့လည်း တစ္ဆေတကယ် မရှိဘူးဆိုတာ ယုံပြီမဟုတ်လား၊ တကယ်တော့... ဒီအိမ်ထဲမှာ တစ္ဆေ မရှိတော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘာလို့မရှိရမှာလဲကွ၊ ညညကြားရတဲ့ ရယ်သံကြီးက...”

ကိုမိုးကြီးက ဆက်မပြောရဲတော့ပဲ အသံတိုးဝင်သွားသည်။ အိမ်ကြီးထဲကို စိတ်မလုံလဲစွာဖြင့် ဟိုဟိုဒီဒီလှမ်းကြည့်လိုက်သေးသည်။

“တစ္ဆေရှိရှိ မရှိရှိကွာ၊ ကြောက်စရာကောင်းတာကတော့ ကောင်းတာပဲ၊ ပြန်ကြပါစို့ကွာ”

ကိုမုန်တိုင်းကပြောလိုက်လေသည်။

(၁၀)

ထိုညတွင် ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက်ကို ဦးကြီးက ရွာထဲထွက်ခွင့်မပေးတော့ပါ။

“မင်းတို့ သင်္ကန်းဝတ်ခါနီးမှာ အသွားအလာဆင်ခြင်ကြ၊ မနေ့ကလည်း အရက်ဆိုင်ကိုရောက်တယ်ဆို၊ မင်းတို့ဟာမင်းတို့သောက်တဲ့အပြင် ဝသုန်ကိုပါ အရက်သောက်တတ်အောင် သင်ပေးနေကြတယ်၊ ကမ်းကုန်ရောက်လာမှ ငါ့တူပျက်စီးတယ်ဖြစ်နေပါမယ်ကွာ၊ ဒီညတော့ ဘယ်မှမထွက်ကြနဲ့တော့၊ ဦးဇင်းကြီးပေးတဲ့သင်္ကန်းတောင်းကို ရအောင် ပြန်နွှေးနေကြလေ”

ဦးကြီးဦးကျောက်စိမ်းက အိမ်ရှေ့တခါးပိတ်ကာ ညကိုးနာရီအထိထိုင်စောင့်နေသည့်အတွက် ကိုမိုးကြီးတို့ညီအစ်ကို အပြင်ထွက်ခွင့် မသာတော့ပေ။ မျက်နှာအပျက်ပျက်နှင့် ထမင်းစားချိန်မှာ စားလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်လည်း ထမင်းစားပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော့်အတွက် ပေးထားသောအခန်းထဲတွင် ဝင်အိပ်နေလိုက်သည်။

အပေါ်ထပ်ဘုရားခန်းထဲမှာ ဘွားဘွားဘုရားရှိခိုးနေသံကို ကြားနေရသည်။

ခဏနေတော့ ဦးကြီးအပေါ်ထပ်တက်သွားသံကြားလိုက်ရ၏။

အတန်ကြာတိတ်ဆိတ်နေပြီးနောက် ကိုမုန်တိုင်းတို့အခန်းဖက်မှပြတင်းပေါက်ဖွင့်သံကိုကြားလိုက်ရသည်။ ပြတင်းပေါက်မှ လူနှစ်ယောက် ခုန်ချလိုက်သည်အသံများ။

ခဏနေတော့ ကျွန်တော့်အခန်းပြတင်းပေါက်ကို အပြင်မှခေါက်သံကြားလိုက်ရသည်။

ကုတင်ပေါ်မှဆင်းကာ ပြတင်းတခါးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ ကိုမိုးကြီးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းတို့နှစ်ယောက်။ ကျွန်တော့်ကို ပါးစပ်တွင် လက်ညှိုးကပ်ကာ အမူအရာပြရင်း...

“ဝသုန်၊ ငါတို့တော့ ရွာထဲထွက်ဦးမယ်၊ နည်းနည်းသွားလုပ်လိုက်ဦးမယ်၊ မင်းလိုက်ဦးမလား”

ကိုမိုးကြီးက လေသံတိုးတိုးဖြင့်ပြောသည်။

“မလိုက်တော့ဘူးဗျာ၊ အစ်ကိုတို့ပဲသွားတော့”

“ငါတို့ထွက်သွားတာ အပေါ်ထပ်က မသိစေနဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်တော်လည်း အိပ်လိုက်တော့မယ်”

အိပ်တော့မည်ဟုစိတ်ကူးသော်လည်း တော်တော်နှင့်အိပ်မပျော်သေးပါ။ အိမ်ကြီးအကြောင်းကသာ ခေါင်းထဲရောက်လာသည်။ အိမ်ကြီးမှာ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲကနှင့်မတူ အပြောင်းအလဲများရှိနေပေပြီ။ အထူးခြားဆုံးအပြောင်းအလဲကတော့ အိမ်ရှေ့မှ ပေတစ်ရာကျော်ကျယ်ဝန်းမည့်မြေသားများပြိုကျနေခြင်းပင်။ အိမ်ကြီးမှာ ကမ်းပါးအစွန်သို့ရောက်ကာ နောက်တစ်ကြိမ်မြေပြိုလျှင် ပင်လယ်ထဲသို့ ထိုးကျသွားနိုင်သည်အနေအထားဖြစ်နေပြီ။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသော သစ်သားပန်းပုရုပ်များနှင့်ကြေးသွန်းအရုပ်များကိုလည်း မတွေ့ရတော့ပါ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်မက်ထဲတွင် လူသားလေးယောက်ကို မြင်မက်ခဲ့သည်။ ထိုလေးယောက်ထဲမှ သုံးယောက်ကို ဤရွာထဲမှာပင် ကျွန်တော်တွေ့နေရပါပြီ။ ဦးဖိုးထင်ကို အရူးကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် တွေ့ရသည်။ ဒေါ်ယဉ်ကျေးနှင့်ဦးဝေလကို လင်မယားအဖြစ်တွေ့ရသည်။ သူတို့အားလုံးသည် ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲက အသက်အရွယ်များမဟုတ်ကြ။ အိုမင်းရင့်ရော်နေကြပေပြီ။ သည်လိုဆိုလျှင်... ကျွန်တော်မက်သော အိမ်မက်များမှာ တစ်ချိန်က အမှန်တကယ်ဖြစ်ခဲ့သောအဖြစ်များကို မြင်မက်ခြင်းလို့ပင် ယူဆရပေတော့မည်။

အိမ်မက်ထဲမှလူလေးယောက်တွင် နှုတ်ခမ်းမွေးကော့ကျွန်းနှင့်လူတစ်ယောက်ကိုသာ ကျွန်တော်မတွေ့ရသေးပါ။ ထိုလူကြီးဘယ်ရောက်နေသလဲ။ ဒေါ်ယဉ်ကျေးကိုဖွင့်မေးလို့လည်း သင့်တော်မည်မဟုတ်ပါ။ တစ်ချိန်က... အိမ်ကြီးထဲကို သူတို့ ပစ္စည်းခိုးရန်ဝင်ရောက်ခဲ့ဖူးကြောင်းကို စွတ်စွဲကျမည်။ ဒီအကြောင်းကို ကျွန်တော်ဘယ်လိုသိသလဲဟု မေးခွန်းတွေထွက်လာလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်ကကော... ဒီအိမ်မက်တွေကို ဘာလို့ တစ်သက်လုံး အထပ်ထပ်မက်နေရပါသနည်း။ အိမ်မက်ထဲမှရုပ်ဆိုးဆိုးအကောင်ကြီးကို အိမ်မက်မက်တိုင်း ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်သဖွယ်ခံစားခဲ့ရသည်။ ဒီရွာရောက်မှ ထိုရုပ်ဆိုးကြီးမှာ တစ္ဆေတစ်ကောင်ဖြစ်ကြောင်း သိရသည်။ ကျွန်တော်သည် ထိုတစ္ဆေကြီးပင် ဖြစ်နေသလား။

သည်လိုလည်း မဖြစ်နိုင်ပြန်ပေ။ ကျွန်တော်သာ ထိုတစ္ဆေကြီးဖြစ်ခဲ့ပါက ယခုအချိန်တွင် အိမ်ကြီးပေါ်၌ တစ္ဆေကြီးဆက်ရှိနေတော့မည်မဟုတ်ပါ။ ကျွန်တော်က ဝသုန်ဆိုသည် လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်နေပြီမဟုတ်လား။

တစ္ဆေကြီးဆက်ရှိနေပုံကိုထောက်၍ ကျွန်တော်သည် ထိုတစ္ဆေကြီးမဖြစ်နိုင်။ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်လျှင် ထိုတစ္ဆေကြီးသည် ကျွတ်လွတ်လို၍ ကျွန်တော့်အိမ်မက်ပေးနေခြင်းပဲ ဖြစ်နိုင်သည်။

တစ္ဆေကြီးဟာ တစ္ဆေဘဝကကျွတ်လွတ်ချင်လို့များ သူ့အတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို အိမ်မက်ပေးတိုက်တွန်းနေတာလား။

ကျွန်တော်သည် အိမ်ကြီးထဲမှတစ္ဆေအကြောင်းတွေးကာ အတွေးများရှုပ်ထွေးနေတော့၏။
ဘယ်အချိန်အိပ်ပျော်သွားမှန်းပင် မသိလိုက်တော့ပါ။

+ + + + +

ဘယ်အချိန်က အိပ်ပျော်သွားမှန်းပင်မသိလိုက်။
ကျယ်လောင်နက်နဲသောရယ်သံကြီး နားထဲဝင်လာမှပင် ကျွန်တော်အိပ်ရာမှလန့်နိုးသွားခဲ့သည်။

“ဝူး... ဝါး... ဟားဟားဟား...”

တစ္ဆေရယ်သံကြီးပါလား။
နာရီကိုကြည့်လိုက်တော့ ည၁၂နာရီတိတိ။
ကျွန်တော်အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ ပြတင်းတခါးကိုဖွင့်ကာ အိမ်ကြီးဆီမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ္ဆေရယ်သံကိုမကြားရတော့။

အိမ်ကြီးဆီမှ ရွေ့လျားနေသောမီးရောင်တစ်ခုကိုမူမြင်နေရသည်။
ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံကသာ ညသန်းကောင်တွင် တစ်ရွာလုံးကိုလွှမ်းမိုးနေလေ၏။
ခဏနေတော့ ရယ်သံကြီး တစ်ဖန်ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

“ဝူး... ဝါး... ဟားဟားဟား...”

တစ္ဆေရယ်သံနှင့် ပန်းပဲထုသံက ရော၍ထွက်ပေါ်လာလေသည်။ ရယ်သံဆုံးသည်နှင့် ပန်းပဲထုသံတစ်ခုသာ ကျန်ရစ်တော့သည်။
ခွေးများက ဝိုင်းအူလိုက်ကြသည်။
ထို့နောက်... အသံများတိတ်ဆိတ်သွားတော့သည်။

ကျွန်တော်က ခဏကြာကြာစောင့်ကြည့်နေသော်လည်း တစ္ဆေရယ်သံကြီးကိုမကြားရတော့ပါ။ အိမ်ကြီးဆီမှ မီးရောင်တစ်ခုဟိုသည် ရွေ့လျားနေသည်ကိုတော့ မြင်နေရဆဲ။
ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံသည်သာ စည်းချက်မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေတော့၏။
ပင်လယ်ပြင်မှလှိုင်းရိုက်သံများက ခပ်သဲ့သဲ့ပျံ့လွင့်လာလေသည်။

ကျွန်တော်က ပြတင်းတခါးကိုပြန်ပိတ်ပြီး အခန်းနံရံကို နားနှင့်ကပ်၍ တစ်ဖက်ခန်းမှအသံကို နားထောင်ကြည့်လိုက်၏။
ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းတို့ဟောကနေသံကိုကြားလိုက်ရလေသည်။

(၁၁)

နောက်တစ်နေ့မနက် ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တော့ ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များအားလုံးကိုသိနေသည် ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးကို မေးကြည့်ရန်ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

ဦးဇင်းကြီးဆီမှာ စာပြန်ပြီးသည်နှင့် ကျွန်တော်က ကပ္ပိယကြီးကိုလိုက်ရှာရန် ဦးဇင်းကြီးဆီမှာ ကျောင်းထဲခဏပတ်ကြည့်ပါ ရစေဟု ခွင့်တောင်းလိုက်သည်။ ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းကတော့ သင်္ကန်းတောင်းကို ကျက်နေရဆဲဖြစ်ပါသည်။

ဘုန်းကြီးကျောင်းဝင်းထဲမှာ ကပ္ပိယကြီးကို ကျွန်တော်တွေ့လိုက်ရသည်။ သို့သော်... အရူးကြီးဦးဖိုးထင်နှင့်စကားပြောနေ သည့်အတွက် ဦးဖိုးထင်ကျွန်တော့်ကိုမမြင်အောင် သစ်ပင်တစ်ပင်ကိုကွယ်ရင်း ရပ်စောင့်နေရ၏။

ဦးဖိုးထင်ကြီးထွက်သွားမှ ကပ္ပိယကြီးဆီသို့ ကျွန်တော်လာခဲ့လေသည်။

“အဘ၊ ကျွန်တော် အဘကို မေးစရာလေးနည်းနည်းရှိလို့ပါ”

“မောင်ဝသုန်ပါလား၊ ဘာများလဲကွဲ့၊ ထိုင်လေ”

ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးက ကျွန်တော့်ကို သစ်ပင်ကိုပိုင်းပတ်၍ရိုက်ထားသောသစ်သားခုံလေးအား ညွှန်ပြရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဒီလိုပါအဘ၊ တောင်ကုန်းပေါ်က အိမ်ကြီးနဲ့ပတ်သက်ပြီး သိချင်လို့ပါ”

“ဘာလို့သိချင်တာလဲငါ့မြေး”

“အိမ်ကြီးက တစ္ဆေရယ်သံကြီးကို ကျွန်တော်ကြားကြားနေရလို့ပါ။ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲက တစ္ဆေဟာ ဘယ်သူလဲ၊ အိမ်ကြီးရဲ့ ရာဇဝင်ဟာ ဘယ်လိုလဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

“ငါ့မြေးက ဘာလို့သိချင်တာလဲ၊ ငါ့မြေးစိတ်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေလို့လဲမောင်ဝသုန်”

“ဟုတ်ကဲ့၊ ဒီအိမ်ကြီးနဲ့ကျွန်တော်ဟာ တစ်နည်းတစ်ဖုံ ဆက်စပ်မှုရှိတယ်လို့ထင်လို့ပါ”

“အလို... ဘုရား... ဘုရား... ဒီလိုမေးပုံထောက်တော့ မောင်ဝသုန်ဟာ အရင်ဘဝက ကိုကြီးတိုင်းကျော်များလားကွယ်”

“ဗျာ- အဘ”

“မင်းရုပ်ရည်က ကိုတိုင်းကျော်ငယ်စဉ်ကရုပ်ရည်နဲ့တူနေတယ်လေ၊ ဒါကို အဘအသိဆုံးပေါ့၊ ခုလိုမေးလိုက်တော့ မင်းဟာ ကိုတိုင်းကျော်ဝင်စားသူများဖြစ်နေမလားလို့ပါ။ အဲဒီအိမ်ကြီးဟာ တစ်ချိန်က ကိုတိုင်းကျော်ခေါ် ပင်လယ်စားပြကြီး ဗိုလ်ကမ်းကုန်ရဲ့ အိမ်ပဲကွဲ့”

“ကျွန်တော်သိချင်တာက လက်ရှိ အဲဒီအိမ်ထဲမှာခြောက်နေတဲ့တစ္ဆေကြီးဟာ ဘယ်သူရဲ့တစ္ဆေလဲဆိုတာ သိချင်တာပါအဘ”

“ဘယ်သူတစ္ဆေဖြစ်ရမှာလဲကွဲ့၊ သူ့အိမ်မှခြောက်တာ အိမ်ရှင်ရဲ့တစ္ဆေပဲပေါ့၊ ကိုကြီးတိုင်းကျော်တစ္ဆေ ဗိုလ်ကမ်းကုန်တစ္ဆေလေ”

“ဗိုလ်ကမ်းကုန်တစ္ဆေကို အဘမြင်ဖူးသလားဟင်”

“ကြံကြံဖန်ဖန်ကွယ်၊ တစ္ဆေကို အဘဘယ်မြင်ဖူးပါ့မလဲ”

“ကျွန်တော်တော့ မြင်ဖူးတယ်အဘ”

“ဘာ-”

“ကျွန်တော်စဉ်းစားလို့မရတဲ့ ပဟေဠိရဲ့အဖြေကို အဘဖြေရှင်းပေးနိုင်မယ်ထင်လို့ အဘကို ကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံတွေ ပြောပြပါရစေ၊ ဒီလိုပါအဘ...”

ကျွန်တော်က ဦးမြသီးအား ကျွန်တော်မက်ခဲ့သည့်အိပ်မက်လေးခုအကြောင်းကို ပြောပြလိုက်ပါသည်။

နံပါတ်၁အိပ်မက်ထဲမှာ... တစ္ဆေကြီး ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်းကျော်လွှားရင်း အိမ်ကြီးဆီရောက်လာပုံ။

နံပါတ်၂အိပ်မက်ထဲမှာ... အိမ်ကြီးအပေါ်ထပ်ကသေတ္တာထဲမှာ ပစ္စည်းတွေငုံ့ရှာနေတဲ့လူတစ်ယောက်ကို တစ္ဆေကြီးက ခြောက်လွတ်ပုံ၊ (အခြောက်ခံရသည်လူကို ယခု ဦးဖိုးထင်အဖြစ်ပြန်တွေ့နေရကြောင်းလည်း ပြောပြလိုက်သည်။)

နံပါတ်၃အိပ်မက်ထဲမှာ... အိမ်ကြီးထဲက အရုပ်တွေကိုခိုးဖို့လာသည်လူသုံးယောက်ကို ဘီလူးရုပ်ကြီးထဲဝင်စီးကာ ခြောက်လွတ်လိုက်ပုံ၊ ဘီလူးရုပ်ကြီးပင်လယ်ထဲနစ်မြုပ်သွားပုံ၊ (အိပ်မက်ထဲကလူများမှာ ဦးဝေလနှင့်ဒေါ်ယဉ်ကျေးတို့လင်မယားဖြစ်ကြောင်းကိုတော့ ပြောမပြတော့ပါ။ ကျွန်တော့်အိပ်မက်မှာ သက်သေပြလို့ရတဲ့အရာလည်းမဟုတ်။ ဒေါ်ယဉ်ကျေးတို့ကို သိက္ခာချရာကျမည်စိုး၍ မပြောတော့ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။)

နံပါတ်၄အိပ်မက်ထဲမှာ... ဆာလောင်မွတ်သိပ်နေသောတစ္ဆေကြီးသည် ခြံဝင်းအနံ့လျှောက်သွားရင်းမှ ရေအိုင်ထဲတွင် ကိုယ့်အရိပ်ကိုယ်ပြန်မြင်ရပုံ။

“ကျွန်တော်ဟာ အဲဒီအိပ်မက်လေးခုကို ငယ်ငယ်ကတည်းက တစ်ခုပြီးတစ်ခု အပြန်ပြန်အလှန်လှန်မက်ခဲ့တာပါ အဘ၊ အိပ်မက်ထဲမှာ တစ္ဆေကြီးဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေတယ်၊ အိပ်မက်ကို ဘေးကမြင်ရသလို မက်တာမဟုတ်ပဲ တစ္ဆေနေရာမှာ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်နေပြီး မက်နေတာပါပဲအဘ”

ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးက ကျွန်တော်ပြောပြသမျှကို ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် နားထောင်နေလေသည်။

“ဆန်းလှချည်လားကွယ်ရုံ၊ မောင်ဝသုန်ရဲ့အိပ်မက်တွေဟာ အမှန်ဖြစ်တဲ့အဖြစ်တွေကို မြင်ယောင်ပြီးမက်တာ သေချာတယ်ကွဲ့၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တစ္ဆေအခြောက်ခံရပြီးရှူးသွားတဲ့ ကိုဖိုးထင်က သက်သေရှိနေတယ်လေ၊ မှတ်မိသေးတယ်၊ အဲဒီနေ့က...”

ကိုဖိုးထင်သည် မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ဗိုလ်ကမ်းကုန်ရဲတိုက်ကြီးရှိရာတောင်ကုန်းပေါ်မှပြေးဆင်းလာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း...

“တစ္ဆေ တစ္ဆေ ငါ့ကိုတစ္ဆေခြောက်တယ်၊ ငါ့ကို တိုင်းကျော်တစ္ဆေခြောက်တယ်၊ အမလေး... ကြောက်လှချည်ရဲ့”

နှုတ်မှမပြတ်အော်ဟစ်ရင်း ဆောက်တည်ရာမဲ့ပြေးလွှားနေသည့် ကိုဖိုးထင်ကို ရွာသားများက ဝိုင်းပြီး ဖမ်းဆွဲချုပ်နှောင်ရသည်။ အကျိုးအကြောင်းကိုမေးကြည့်တော့ ကိုဖိုးထင်ပြန်ပြောသည်များက မရေမရာ၊ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ။

“တစ္ဆေကြီး၊ တစ္ဆေကြီး၊ တိုင်းကျော်တစ္ဆေကြီး၊ ငါ့ကို လျှာနီနီ ကြီးထုတ်ပြတယ်၊ သူ့လက်ကြီးကလည်း ရွက်သင်္ဘောတစ်စီးစာလောက်တောင် ရှည်လို့ဗျ၊ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ တိုင်းကျော်တစ္ဆေဖြစ်နေပြီ၊ အမလေးဗျာ...”

“အဲဒီကတည်းက ကိုဖိုးထင်ဟာ သွက်သွက်လည်အောင်ရှူးသွားတာပဲကွယ်၊ သူပြန်ပြောတဲ့စကားတွေကို ရွာသားတွေက မယုံကြည်ပေမယ့်... တစ္ဆေအခြောက်ခံရတယ်ဆိုတာတော့ ယုံကြည်တယ်၊ အခု မောင်ဝသုန်ပြောသလိုဆိုရင် ကိုဖိုးထင်တစ္ဆေအခြောက်ခံရပုံက မောင်ဝသုန် အိပ်မက်ထဲကနဲ့ တစ်ထေရာတည်းဖြစ်နေတာပဲ”

“ဟုတ်တယ်နော်အဘ၊ ကျွန်တော်ဘာဖြစ်လို့ ဒီအိပ်မက်တွေ မက်ရတာလို့ထင်သလဲဟင် အဘ”

“ရှင်းပါတယ်ကွယ်၊ မင်းဟာ အရင်ဘဝက ကိုတိုင်းကျော်ဖြစ်ခဲ့လို့ပေါ့၊ အခုဘဝမှာလည်း မင်းဟာ ကိုတိုင်းကျော်နဲ့ ရုပ်ချင်းတူနေတယ်လေ၊ အဘတောင် မင်းကိုတွေ့စက ကိုတိုင်းကျော်လို့ ယောင်ခေါ်မိသေးတာပဲ၊ ကိုဖိုးထင်ကလည်း မင်းကိုမြင်တာနဲ့ ကြောက်နေသေးတယ်မဟုတ်လား”

“ကျွန်တော်ဟာ ဦးတိုင်းကျော်ဝင်စားသူ၊ ဟုတ်လားအဘ၊ မဖြစ်နိုင်ပါဘူးအဘရယ်၊ တကယ်သာ ဦးတိုင်းကျော်ဝင်စားရင် ဦးတိုင်းကျော်ရဲ့လူ့ဘဝတစ်စိတ်တစ်ဒေသကို ကျွန်တော်မှတ်မိရမှာပေါ့၊ မနေ့က တောင်ကုန်းပေါ်ကအိမ်ကြီးကိုကျွန်တော်ရောက်ပြီးပြီ”

“ဟင်- မင်း... အဲဒီအိမ်ထဲကိုသွားတယ်”

“အိပ်မက်တွေကြောင့် သိချင်လွန်းလို့သွားကြည့်မိတာပါအဘ၊ ကိုမိုးကြိုးနဲ့ကိုမုန်တိုင်းလည်း ပါပါတယ်၊ အိမ်ထဲကို ရောက်ပေမယ့် ဦးတိုင်းကျော်နဲ့ပတ်သက်တာဆိုလို့ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ်ခုမှပေါ်မလာပါဘူးအဘရယ်၊ ပြီးတော့... အဘစဉ်းစား ကြည့်လေ၊ အိမ်ကြီးပေါ်မှာ ခြောက်နေတဲ့တစ္ဆေကြီးဟာ ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေလို့ အဘပြောတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း...”

“ကျွန်တော်သာ အရင်ဘဝက ဦးတိုင်းကျော်ဖြစ်ခဲ့ရင်... အခု ကျွန်တော်လူပြန်ဖြစ်နေပြီပဲအဘရဲ့၊ ဦးတိုင်းကျော်ကဖြစ်တဲ့ တစ္ဆေကြီးဟာလည်း ပျောက်သွားရမှာပေါ့၊ ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေဟာ ခုအချိန်အထိ ခြောက်နေတုံးပဲမဟုတ်လား၊ ကျွန်တော်ဒီရွာရောက်မှ တစ္ဆေရယ်သံကြီးကို နှစ်ညဆက်တိုက်ကြားရတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဦးတိုင်းကျော် ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“အင်း... ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ၊ ဒါဖြင့်... မောင်ဝသုန်ကရော မင်းမက်တဲ့အိပ်မက်တွေကို ဘာဖြစ်လို့မက်တယ်လို့ ထင်သလဲ”

“ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေကြီးဟာ ကျွတ်လွတ်ချင်လို့ ကျွန်တော့်ကိုအိပ်မက်ပေးပြီးဆက်သွယ်တယ်လို့ ထင်ပါတယ်အဘ၊ သူ့ကို ကျွတ်လွတ်အောင်လုပ်ပေးဖို့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ကတစ်ဆင့် အသိပေးနေတာလို့ထင်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့်... ဓားပြဗိုလ်ကြီးဗိုလ် ကမ်းကုန်ဆိုတဲ့ ဦးတိုင်းကျော်ဟာ ဘယ်လိုလူမျိုးလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘယ်လိုပဋ္ဌာန်းဆက်ရှိလို့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်တွေပေးနေရတာ လဲဆိုတာ သိချင်လို့ပါ၊ ဦးတိုင်းကျော်အကြောင်း ကျွန်တော့်ကိုပြောပြပါလားအဘ”

“အင်း... ဒီလိုဆိုတော့လည်း ပြောပြရတာပေါ့ကွယ်၊ ကိုကြီးတိုင်းကျော်ဟာ အဘရဲ့ ဆရာလည်း ဆရာ၊ ကျေးဇူးရှင်လည်း ကျေးဇူးရှင်တစ်ယောက်ပါ၊ သူ့အဖြစ်ကတော့ ဒီလိုကွဲ့”

အပိုင်း (၄)

(၁)

အချိန်ကာလကား ၁၉၃၄ခုနှစ်၊ မြန်မာနိုင်ငံအား အင်္ဂလိပ်နယ်ချဲ့များ အုပ်ချုပ်မင်းလုပ်နေသည့်အချိန်ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် မောင်မြသီး၏အသက်မှာ ၁၅နှစ်သာရှိပါသေးသည်။ မောင်မြသီးသည် ကိုတိုင်းကျော်၏ငါးဖမ်းရွက်လှေတွင် လှေထိုးသားအဖြစ်လိုက်ပါနေသည့်အချိန်ဖြစ်ပါသည်။

ကိုတိုင်းကျော်မှာ အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်အရွယ် အိမ်ထောင်သည်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ဇနီးသည် မမျိုးဖြူမှာ အမည်နှင့် လိုက်အောင် အသားဖြူလှပေသည်။ နဂိုက ရိုးရိုးတန်းတန်း အသားဖြူဆွတ်နေသည်ထင်ရာမှ အိမ်ထောင်ကျပြီးနောက်ပိုင်းတွင် တရှောင်ရှောင် နာမကျန်းဖြစ်နေရာ ခင်ပွန်းသည်နှင့် လင်မယားဘာသာဘာဝနေထိုင်လို့မရအောင်ဖြစ်လာတော့မှပင် ဆရာဝန်နှင့် စမ်းသပ်စစ်ဆေးကြည့်ရာ သွေးအားနည်းရောဂါဟု သိရလေတော့သည်။

ကိုတိုင်းကျော်သည် ငါးဖမ်းလှေကလည်း အလုပ်မဖြစ်၊ ဇနီးသည်ကလည်း နာမကျန်းနှင့် စိတ်ဓာတ်အကျကြီးကျနေရလေ၏။ ငါးဖမ်းလှေအလုပ်မဖြစ်သည်မှာ ငါးဖမ်းမရလို့မဟုတ်။ အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်က ဖမ်းရသမျှငါးများကို စစ်တပ်ရိက္ခာဆိုကာ မကြာခဏ သိမ်းယူသောကြောင့်ဖြစ်သည်။ ကိုတိုင်းကျော်မှာ ငါးဖမ်းလှေပိုင်သော်လည်း စီးပွားမဖြစ်ရုံမက တပည့်လက်သားများကိုပင် ဝလင် အောင် မကျွေးနိုင်တော့ပေ။

အစစအဆင်မပြေသမျှ ကိုတိုင်းကျော်၏ဒေါသများက အုပ်ချုပ်သူအစိုးရအပေါ်ပုံကျလေတော့သည်။

နယ်ချဲ့အစိုးရကလည်း မြန်မာလူထုအပေါ်တွင် အမျိုးမျိုးညှင်းပန်းနှိပ်စက်လျက်ရှိလေသည်။ အခွန်အတုပများအဆမတန် ကောက်ခံသည်။ တိုင်းရင်းသားလုပ်ငန်းရှင်များကို အမျိုးမျိုးဖိနှိပ်ချုပ်ချယ်သည်။

ကမ်းကုန်ရွာလို ပင်လယ်ကမ်းစပ်က ဇနပုဒ်ကလေးတွင် ဒေသခံလူထုသည် ဖွတ်ကျောပြာစု မွဲပြာကျနေရုံမက အသိပညာ ဗဟုသုတလည်း ချို့တဲ့ကာ လူမွေးလူတောင်မပြောင်ဖြစ်နေရလေ၏။ ဒါတွေကို အရပ်ရပ်ကိုလှည့်လည်နေသော ကိုတိုင်းကျော်က သဘောပေါက်သည်။ ရွာသားလူထုကသာ ဂုတ်သွေးစုပ်ခံနေရလို့ခံနေရမှန်း မသိကြခြင်းဖြစ်သည်။

အရင်းစစ်လိုက်လျှင် ကိုယ့်မြေကိုယ်ရေပေါ်မှာလာပြီး ကြီးစိုးချယ်လှယ်နေသည် ကိုလိုနီနယ်ချဲ့တို့လုပ်ရပ်ကြောင့် တိုင်းရင်းသား တို့ လူမွေးလူတောင်မပြောင်ရခြင်းဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားနေပေ၏။

“မြသီးရေ... ဒီလိုနေလို့မဖြစ်တော့ဘူး။ တို့ဘဝက ဒီအတိုင်းနေလို့တော့ဘာမှထူးလာမှာမဟုတ်တော့ဘူး။ စွန့်မှဖြစ်တော့ မဟေ့”

ကိုတိုင်းကျော်က အစစအဆင်မပြေသမျှ ဘဝဆိုးထဲက ရုန်းကန်ထွက်ဖို့အကြံအစည်များကို တပည့်ဖြစ်သူမြသီးနှင့်တိုင်ပင် တော့သည်။

“ကိုကြီးတိုင်းကျော်က ဘယ်လိုလုပ်ချင်တာလဲကိုကြီး၊ နယ်ချဲ့အစိုးရကို ပုန်ကန်မှာလား”

ကိုတိုင်းကျော်က မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“နယ်ချဲ့ကိုပုန်ကန်လို့ ခါချဉ်ကောင်မာန်ကြီး တောင်ကြီးဖြူမယ်ကြံ ခါးကမသန်ဆိုတာမျိုး ဖြစ်နေမှာပေါ့ကွာ၊ တို့အင်အားနဲ့ နယ်ချဲ့က ဘယ်ဖြူလိမ့်မတုန်း၊ အေး... ဒါပေမယ့်... ငါ့အကြံကလည်း သူတို့ကို ပုန်ကန်တဲ့သဘောမျိုးပါပဲ။ သူတို့အစိုးရအာဏာစက်ကို မထိမဲ့မြင်ပြုပြီး ကိုယ်စီးပွားဖြစ်အောင် ကြံဆောင်ဖို့ပေါ့ကွာ”

“ဘယ်လိုများလဲကိုကြီးတိုင်းကျော်”

“ငါတို့မှာ ဘယ်လိုပဲ ရိုးရိုးသားသား ကြီးကြီးစားစား လုပ်ကိုင်စားသောက်စားသောက် အဖက်ဖက်ကဖိနှိပ်ဟန့်တားထားတော့ ဝမ်းဝ ခါးလှတယ်လို့ကို မရှိဘူးမဟုတ်လား၊ ဒီတော့လည်း ကိုယ်ကျိုးအတွက် ကမ္ဘာမီးလောင် သားကောင်ချနင်းရတော့မှာပဲမြသီးရေ၊ ငါလုပ်မယ့် အကြံအစည်က ဒီလိုကွ...”

+ + + + +

သူတို့သည်ပထမဦးဆုံးအနေဖြင့် အင်္ဂလိပ်စစ်တပ်အတွက် ရိက္ခာသယ်လာသော ရွက်လှေတစ်စင်းကို ကြားမှဝင်၍ ဓားပြ တိုက်လိုက်သည်။ ပစ္စည်းတင်လှေဖြစ်၍ လက်နက်ကိုင်အစောင့်အရှောက်မပါ။ လှေပေါ်ပါသူတွေကလည်း မြန်မာလူမျိုးတွေချည်း။ ဓားပြတိုက်မည်ဟုထင်သည့်ရွက်လှေကြီးက ကိုတိုင်းကျော်တို့ရွက်လှေချဉ်းကပ်လာသည်ကို အန္တရာယ်ပြုမည်ထင်သဖြင့် အကပ်ခံ ခဲ့သည်။

ကိုတိုင်းကျော်လူများက ရွက်လှေနှစ်ခုအကပ်တွင် ဓားလှံလက်နက်များဖြင့် တစ်ဖက်လှေပေါ်ခုန်ကျော်တက်ကာ ပစ္စည်းများကို လုယက်ယူခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပထမဆုံးအခေါက်သည် အောင်မြင်ခဲ့လေ၏။ မြန်မာလူမျိုး အချင်းချင်း ရိုက်နှက်ထိုးခုတ်ရခြင်းလည်း မရှိခဲ့။ လှေပေါ်ပါ ရိက္ခာအားလုံးကို သိမ်းယူနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုအဖြစ်ကို အင်္ဂလိပ်တပ်အတွက်ရိက္ခာများအား ကြားဖြတ်လုယူခွင့်ရလိုက်သည်အောင်ပွဲအဖြစ် ကိုတိုင်းကျော်က ဂုဏ်ယူ ခဲ့သည်။

နောင်အခါတွင်... ကြုံရည်ဖန်ရည်ရှိသောကိုတိုင်းကျော်က မည်သည့်နည်းဖြင့် ရအောင်ရှာဖွေလာသည်မသိ။ သူတို့အဖွဲ့တွင် လုပ်သေ့နတ်များရလာခဲ့သည်။

ကိုတိုင်းကျော်က မိမိတို့လှေမှာ ပင်လယ်အတွင်း ဓားပြတိုက်သည်အလုပ်ကိုသာလုပ်တော့မည်ဖြစ်၍ သတ္တိမရှိ ကြောက် တတ်သူများ ထွက်လိုကထွက်နိုင်ကြောင်း ပြောင်ဖွင့်ပြောလိုက်သည်။ ငါးဖမ်းလှေပေါ်တွင် နဂိုကတည်းကလိုက်ပါနေသူများမှာ ဘယ်သူ မှမထွက်ကြချေ။ အစကတည်းက ကိုတိုင်းကျော်ကိုအားကိုးအားထားပြုနေသူများမို့ ကိုတိုင်းကျော်နှင့် ဆိုးတူကောင်းဖက်လုပ်ကိုင် စားမည်ဆိုကာ အားလုံး ပင်လယ်ဓားပြဘဝရောက်ကုန်ကြတော့၏။

ကိုတိုင်းကျော်အပါဝင် ငါးဖမ်းလှေတွင်လိုက်ပါသူ ၁၂ယောက်ရှိသည်။ အားလုံးက ကိုတိုင်းကျော်ကို နဂိုကတည်းကပင် လေးစားကြသည်။ ချစ်ကြောက်ရိုသေကြသည်။ အားလုံးပင် ကမ်းကုန်ရွာမှလူများ ဖြစ်ကြပါ၏။

ပင်လယ်စားပြုဖြစ်မှ ဝမ်းဝအူစိုဖြစ်လာကာ မိသားစုများလည်း လူမွေးလူတောင်ပြောင်လာ၍ ပင်လယ်စားပြုအဖြစ်ကို ကြေကြေ နှပ်နှပ်ကြီးခံယူလိုက်ကြလေသည်။

တိုက်တိုင်းလည်း အောင်ခဲ့သည်။ ပစ္စည်းများလည်း စိုစိုပိုပိုရခဲ့သည်။ ကိုတိုင်းကျော်က ရသမျှကို နှစ်ပုံခွဲ၍ တစ်ပုံကို သူယူသည်။ ကျန်တစ်ပုံကို တပည့်တပန်းများအား အချိုးကျခွဲပေးသည်။ အားလုံးကကြေနှပ်ကြပါသည်။ ကိုတိုင်းကျော် သတ္တိနှင့် လုပ်ရည်ကိုင်ရည်ကြောင့် ဒီလိုရလာခြင်းမဟုတ်ပါလား။ ငါးဖမ်းနေရုံဖြင့် ဆင်းရဲတဲ့ဘဝကတက်မည်မဟုတ်။

+ + + + +

သင်္ဘောတစ်စင်းကို စားပြတိုက်တော့မည်ဆိုလျှင် သင်္ဘောချင်းယှဉ်၍ကပ်လိုက်ကာ သေနတ်ကိုင်ထားသော ခေါင်းဆောင် ကိုတိုင်းကျော်က တစ်ဖက်သင်္ဘောပေါ်သို့ ဦးစွာခုန်ကူးသွားလိုက်သည်။

“ကမ်းကုန်ရွာသား တိုင်းကျော်ကွ၊ ကမ်းကုန်အောင်မိုက်တဲ့ကောင်၊ မိုက်လို့ ရုပ်မဖျက်ပဲ စားပြတိုက်စားနေတာ၊ အားလုံး ငြိမ်ကြာ၊ မင်းတို့ပါတာ အကုန်ထုတ်”

အောင်မြင်သောအသံနက်ကြီးဖြင့် အော်ငေါက်လိုက်သည်နှင့် အားလုံးဖိန့်ဖိန့်တုန်အောင် ကြောက်လန့်သွားရသည်ချည်း ဖြစ်သည်။

သူ့စကားအတိုင်း ဘယ်တော့မှလည်း ရုပ်မဖျက်။ ပင်လယ်စားပြုဆိုသူများ မျက်နှာကိုပဝါစည်းခြင်း၊ မျက်လုံးတစ်ဖက်ကို သားရေခွံအုပ်ခြင်းတို့ဖြင့် ရုပ်ဖျက်ကြ၊ ရုပ်ပြောင်းရုပ်လွဲလုပ်ကြသော်လည်း ကိုတိုင်းကျော်က ပင်ကိုယ်ရုပ်ရည်အတိုင်းသာ ပြောင် စားပြတိုက်၍ သူ့သတ္တိကိုပြတတ်သည်။

ခိုးဆိုးလုယက်တိုက်ခိုက်နေသော်လည်း ကိုတိုင်းကျော်ရုပ်ရည်က လူဆိုးသူဆိုးရုပ်မျိုးမဟုတ်။ အရပ်ကြီးကလည်း ခြောက်ပေ နီးပါး မြင့်မားကာ အချိုးအစားကျကျနှင့်ကြည့်ကောင်းလှသည်။ မျက်နှာကလည်း မျက်လုံးမျက်ခုံးထင်းထင်းရှင်းရှင်း၊ နှာတံပေါ်ပေါ်၊ နှုတ်ခမ်းထူထူက တင်းတင်းစေ့စေ့ မြင်သူတိုင်း လေးစားကြောက်ရွံ့ရလောက်သည့် ရုပ်ရည်မျိုးဖြစ်သည်။

သည်လိုနှင့် ကိုတိုင်းကျော်သည် ပင်လယ်စားပြုပိုလ်ကမ်းကုန်ဟူ၍နာမည်ကျော်ကြားလာတော့သည်။ သူ့ကိုယ်တိုင် ကမ်းကုန် ရွာသားဟုကြွေးကြော်လေ့ရှိသည်ကို သံယောင်လိုက်ကာ စားပြတိုက်ခံရသောသင်္ဘောများက **“မိုက်ကမ်းကုန်”** ဟုဘွဲ့ပေးလိုက်ခြင်း ပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

ပင်လယ်စားပြုလုပ်သက် သုံးနှစ်အကြာတွင် စက်တပ်သင်္ဘောကြီးတစ်စင်းကိုပိုင်ဆိုင်လာခဲ့သည်။ နယ်ပယ်ကိုလည်း ချဲ့ထွင် လာခဲ့ရာ ဘင်္ဂလားပင်လယ်အော်တစ်လျှောက်လုံး သူတို့မရောက်သည့်နေရာမရှိ၊ ပင်လယ်ပြင်နေရာအနှံ့တွင်သွားလာနေသည့် သင်္ဘော များ၊ ရွက်လှေများကို လိုက်လံစားပြတိုက်ခဲ့သည်။

စားပြတိုက်ရင်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသောကိုတိုင်းကျော်သည် ငါးနှစ်အကြာတွင် ကမ်းကုန်ရွာ၏အမြင့်ဆုံးတောင်ကုန်း ပေါ်တွင် ပင်လယ်ပြင်ကိုမျက်နှာပြု၍ နှစ်ထပ်တိုက်အိမ်ကြီးတစ်လုံးကိုဆောက်လုပ်ခဲ့သည်။ အစေအပါး၊ အချွေအရံများဖြင့် သိုက်သိုက် ဝန်းဝန်းနေထိုင်ခဲ့သည်။

+ + + + +

စားပြတိုက်ခြင်းဖြင့် ချမ်းသာကြွယ်ဝလာသော်လည်း ဇနီးသည် မမျိုင်းဖြူ၏ရောဂါကိုတော့ ကုစားနိုင်ခြင်းမရှိခဲ့ပါပေ။ မမျိုင်းဖြူသည် ကိုတိုင်းကျော်စားပြလုပ်နေသည်ကိုသိကာ တားမြစ်ရှာပါသည်။

“ဆင်းရဲတဲ့ဒဏ် ကျွန်မခံနိုင်ပါတယ်ကိုတိုင်းကျော်၊ ကျွန်မတို့မှာ ကလေးလည်းမရှိပါဘူး၊ ဒီမကောင်းမှုအလုပ်တွေကို ရပ် တန်းက ရပ်ပါတော့တော်”

“မဖြစ်တော့ဘူးမမျိုင်းဖြူ၊ ငါ့နာမည်ဟာ အတော်ကိုထွက်နေပြီ၊ ငါကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်ကိုင်စားလို့မရတော့ဘူး၊ ငါကောင်းကောင်းနေရင်လည်း အင်္ဂလိပ်အစိုးရယုံကြည်တော့မှာမဟုတ်ဘူး၊ ငါ့ကိုဖမ်းမှာပဲ”

“ကိုတိုင်းကျော်ရယ်”

“ငါ ဒါတွေလုပ်နေတာ အင်္ဂလိပ်အစိုးရရဲ့ညပဒေကိုချိုးဖောက်ပြီး နယ်ချဲ့တွေကို တစ်နည်းတစ်ဖုံဖျက်ရယ်ပြုနေတာပါမမျိုင်းဖြူ၊ ကိုယ့်အတွက်လည်း စီးပွားဖြစ်စေ၊ ကိုလိုနီအစိုးရကိုလည်း ဆန့်ကျင်ပုန်ကန်ရာကျရောမဟုတ်လား၊ ပြီးတော့... ငါတိုက်တာခိုက်တာ

ကိုယ့်မြန်မာအချင်းချင်းကို ရှောင်ပါတယ်။ တစ်ဖက်နိုင်ငံက ခိုးဝင်လာတဲ့ လှေသမားတွေ၊ သင်္ဘောတွေ၊ တိုင်းတစ်ပါးသားတွေ ပါလာတဲ့သင်္ဘောတွေကို တိုက်ခိုက်လုယက်တာပါမမျှင်းဖြူ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဓားပြလုပ်နေပြီဆိုကတည်းက မကောင်းမှ၊ ဒုစရိုက်ပါပဲကိုတိုင်းကျော်ရယ်”

+ + + + +

ကိုတိုင်းကျော်ပြောစကားမှန်ပါသည်။ နောက်ပိုင်းတွင် သူတို့သည် မြန်မာတိုင်းရင်းသားများ၏ငါးဖမ်းသင်္ဘောများ၊ စက်လှေကလေး မော်တော်လေးတစ်စီးတစ်လေပိုင်ပြီး ကမ်းရိုးတန်းမှာ သွားလာလုပ်ကိုင်စားနေသည့် မြန်မာ့ရေယာဉ်များကို ဓားပြတိုက်ခြင်း မပြု၊ ရှောင်ခဲ့သည်။

သူတို့အဓိကထား ဓားပြတိုက်သည်က တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ခိုးဝင်လာပြီး မြန်မာ့ရေပိုင်နက်တွင် ငါးခိုးဖမ်းသည့်သင်္ဘောများဖြစ်သည်။ ထို့အပြင် တစ်နိုင်ငံနှင့်တစ်နိုင်ငံ မှောင်ခိုခိုးထုတ်သည့်သင်္ဘောများကိုလည်း အလွတ်မပေးခဲ့ပေ။

မြန်မာ့မြေပေါ်မှကျောက်မျက်ရတနာများ၊ ရှေးဟောင်းအဖိုးတန်ပစ္စည်းများကို နည်းအမျိုးမျိုးဖြင့် နိုင်ငံပြင်ပသို့ခိုးထုတ်လေ့ရှိရာ ပင်လယ်ပြင်မှတစ်ဆင့် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့ခိုးထုတ်သည့်နည်းသည်လည်း နည်းလမ်းတစ်ခုဖြစ်ခဲ့လေသည်။

ကိုတိုင်းကျော်က ထိုသင်္ဘောများကိုဓားပြတိုက်ခြင်းဖြင့် နိုင်ငံပိုင်ပစ္စည်းများ ပြည်ပမရောက်အောင်ကာကွယ်ခဲ့သည်။

တစ်ကြိမ်တွင် သူတို့သည် ရှေးဟောင်းပစ္စည်းများခိုးထုတ်လာသည့်သင်္ဘောတစ်စီးကို တိုက်မိရာ ရှေးဟောင်းပစ္စည်းအများအပြားရခဲ့လေ၏။ မြန်မာ့ပန်းပုလက်ရာ သစ်သားပန်းပုရုပ်များ၊ ကြေးသွန်းရုပ်ကြီးများဖြစ်သည်။ ဘုရားဆင်းတုတော်များလည်း ပါဝင်ပါသည်။

ကိုတိုင်းကျော်က ဘုရားဆင်းတုများကိုတော့ ရွာဦးဘုန်းကြီးကျောင်းတွင် ရေစက်ချလှူလိုက်သည်။ ထိုအလှူနှင့်တစ်ပါတည်း သိမ်တစ်ခုကိုပါ အသစ်ဆောက်လုပ်လှူဒါန်းခဲ့ပါသည်။

ကျန်သော မင်းသားမင်းသမီးရုပ်၊ ကိန္နရီကိန္နရာရုပ်နှင့်ဘီလူးရုပ်များကိုတော့ အိမ်မှာပင် အလှအပအဖြစ်ထားခဲ့သည်။

ယင်းသို့ဖြင့်... ပင်လယ်ဓားပြကြီးဗိုလ်ကမ်းကုန်အဖြစ် အသက်မွေးလာခဲ့ရာ ဆယ်နှစ်ဆယ်မိုးကြာမြင့်ချိန်သို့ရောက်လာခဲ့ပေပြီ။ ဆယ်နှစ်ရှိချိန်တွင်...

+ + + + +

ကိုဖိုးထင်သည် ကိုတိုင်းကျော်ပင်လယ်ဓားပြလုပ်သက် ဆယ်နှစ်ရှိချိန်ကျမှ လာရောက်ပူးပေါင်းသော တပည့်တပန်းတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

ကိုဖိုးထင်အသက်မှာ ကိုမြသီးနှင့်ရွယ်တူလောက်ပင်ဖြစ်သည်။ ကိုတိုင်းကျော်ထက် ဆယ်နှစ်ငယ်သည်။ သူတို့တွေ့ဆုံချိန်တွင် ကိုတိုင်းကျော်အသက်က သုံးဆယ်ငါးနှစ်၊ ကိုဖိုးထင်အသက်က နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်သာရှိသေးသည်။ ထိုအချိန်၌ ကိုမြသီးသည်လည်း အသက်နှစ်ဆယ်ငါးနှစ်ပြည့်ခဲ့ပေပြီ။

ကိုဖိုးထင်သည်လည်း ကမ်းကုန်ရွာသားပင်ဖြစ်၏။ သူသည် တစ်ဖက်နိုင်ငံသို့သွားရောက်ကာ ငါးဖမ်းသင်္ဘောတွင် အလုပ်လုပ်ဖူးသည်။ တွက်ခြေမကိုက်၍ရွာပြန်ရောက်လာသည်မှာမကြာသေး။

ရွာတွင် ကိုတိုင်းကျော်တစ်ယောက် ဗိုလ်ကမ်းကုန်အဖြစ်နှင့် ပင်လယ်ဓားပြလုပ်ပြီးကောင်းစားနေသည်ကိုကြားသည့်အခါ ကိုတိုင်းကျော်နှင့်လာရောက်ပူးပေါင်းပြီး တပည့်ခံခြင်းဖြစ်သည်။

သဘောကောင်းသောကိုတိုင်းကျော်က ကိုယ့်ရွာသားမို့ အလွန်နောက်ကျမှရောက်လာသော်လည်း ကိုဖိုးထင်ကို လက်ခံလိုက်လေသည်။ တကယ်တော့ ကိုတိုင်းကျော်တွင် ကိုမြသီးလိုအနီးကပ်တပည့်အပါအဝင် သစ္စာရှိသောတပည့်ဆယ်ယောက်တိတိ ရှိပြီးဖြစ်ပါသည်။ နောက်ထပ် လူသစ်မွေးစရာမလိုတော့ပါ။ နောက်ငါးနှစ်ပြည့်လျှင်... ပင်လယ်ဓားပြဘဝကို ကျောခိုင်းပြီး တစ်ဖွဲ့လုံး ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားကြပြီးလည်းဖြစ်သည်။

သို့သော်... ကိုဖိုးထင်က အောက်ကျို့ခံလာရောက်ကာ တောင်းပန်သဖြင့် တပည့်အဖြစ်လက်ခံလိုက်လေသည်။ တကယ်တော့ လူသစ်မွေးစရာမလိုတော့ပါ။

ကိုဖိုးထင်ကိုလက်ခံလိုက်ခြင်းက နောင်အခါတွင် ကိုယ်မွေးတဲ့မျောက်က ကိုယ်ပြန်ချောက်သည်အဖြစ်မျိုး ရောက်ရမည်ကို ကိုတိုင်းကျော်ရော တပည့်များကပါ မသိခဲ့ကြပါချေ။

+ + + + +

ကိုမြသီးနှင့်တကွ အဖွဲ့သားဆယ်ယောက်လုံးမှာ ကိုတိုင်းကျော်၏အမိန့်ကို နာခံခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။ ကိုတိုင်းကျော် စီစဉ်သမျှအတိုင်း တသွေမတိမ်းလုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်ချည်းဖြစ်သည်။

သူတို့အဖွဲ့ထဲသို့ ကိုဖိုးထင်ရောက်လာသည်တွင်...

“တိုက်လို့ရသမျှပစ္စည်းတွေကို ကိုတိုင်းကျော်က တစ်ဝက်ယူတယ်ဆိုတော့ မလွန်လွန်းဘူးလား၊ ကျန်တဲ့တစ်ဝက်ကိုမှ ဆယ်တစ်ယောက်ခွဲယူရတယ်ဆိုတာတော့ မတရားရာကျလွန်းပါတယ်ဗျာ၊ အခုဆို ကျုပ်ပါလာတော့ တစ်ဝက်ကို ၁၂ပုံပုံရတော့မယ်၊ စွန့်စားရတာချင်း အတူတူ တပည့်တပန်းတွေရတာက သိပ်နည်းတာပေါ့၊ သူက ခေါင်းဆောင်အနေနဲ့ ပိုယူချင်ရင် ရသမျှ ၁၅ပုံပုံပြီး သုံးပုံလောက်ယူရင်တော်ရောပေါ့ဗျာ၊ ခင်ဗျားတို့ကလည်း သူလုပ်သမျှ ငြိမ်ခံနေကြတာ အံပါတယ်”

ကိုတိုင်းကျော်ကွယ်ရာတွင် ကိုတိုင်းကျော်တပည့်များကိုသွေးထိုးစကားဆိုခဲ့သည်။

ကိုတိုင်းကျော်အပေါ်လေးစားရင်းစွဲရှိပြီး၊ တိုက်ခိုက်ရာတွင် ကိုတိုင်းကျော်ခေါင်းဆောင်အဖြစ်ဦးဆောင်နေ၍သာ အဆင်ပြေ ချောမောနေကြောင်းကိုသိသည့်တပည့်တပန်းများက ကိုဖိုးထင်စကားကို နားမဝင်ခဲ့ချေ။ သို့သော်... လူဆိုသည်ကား လူအမျိုးမျိုး စိတ်အထွေထွေရှိကြလေရာ မူရင်းတပည့်များထဲမှ သုံးလေးယောက်မှာ ကိုဖိုးထင်သွေးထိုးစကားကိုနားယောင်ကြလေသည်။ ရပိုင်ခွင့်ကို ပိုမိုတောင်းဆိုဖို့အထိ ကြံရွယ်လာကြသည်။ သို့သော် သူတို့ကိုတိုင်းကျော်ကိုကြောက်သည်။ မပြောရဲ မတောင်းဆိုရဲကြပေ။

ထိုအခါ... ကိုတိုင်းကျော်၏ငယ်မွေးတပည့်ကိုမြသီးကို အကူအညီတောင်းကြတော့သည်။ ကိုမြသီးက ကိုဖိုးထင်စကားကို နားမယောင်ရန်နားချပြီး ထိုအကြောင်းကို ဆရာဖြစ်သူကိုတိုင်းကျော်အား တိုင်ကြားလိုက်လေသည်။

“နေပစေ၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး ငါ့ကိုပြန်ပြောတာ ဘယ်သူမှမသိစေနဲ့၊ ဖိုးထင်လုပ်ရပ်တွေစောင့်ကြည့်၊ သူ့ဖက်ပါ တဲ့လူတွေကိုလည်း သတိထားစောင့်ကြည့်၊ ငါလည်း အကဲခတ်မယ်၊ ဖိုးထင်က နောက်မှရောက်လာပေမယ့် တစ်ဖက်နယ်စပ်က သင်္ဘောအကျော်အဖြတ်တွေကို သူကကျွမ်းကျင်နေတော့ သူပဲလမ်းပြလုပ်ခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ဒီတော့... သူက တခြားလူတွေထက် ခေါင်းတစ်လုံးပိုမြင့်ချင်တယ်ထင်ပါ ရဲ့၊ လောလောဆယ်တော့ ဘာသိဘာသာနေလိုက်ကွာ”

မှန်သည်။ ကိုဖိုးထင်က တစ်ဖက်နိုင်ငံငါးဖမ်းသင်္ဘောများမှာ အလုပ်လုပ်ဖူး၍ တစ်ဖက်နယ်စပ်က လမ်းကြောများ ကိုသိနေသည်။ ပင်လယ်ပြင်အခြေအနေများကို ကျွမ်းပြီးဖြစ်သည်။ ဖိုးထင်လမ်းပြလုပ် လက်ထောက်ချ၍ သင်္ဘောအတော်များများကို တိုက်ခိုက်လုယူနိုင်ခဲ့သည်။

ကိုဖိုးထင်သဘောကိုသိသွားသောကိုတိုင်းကျော်က သည်အတိုင်းမထားပါ။ ဖိုးထင်ကိုတစ်ယောက်တည်းခေါ်၍ သူနှင့်ညှိနှိုင်း ခဲ့သည်။ ဖိုးထင်လက်ထောက်ချ လမ်းပြလုပ်၍တိုက်ရလာသောပစ္စည်းများထဲမှ အချို့အဝက်ကို သီးခြားထပ်မံ၍ပေးလိုက်သည်။ အများ နည်းတူ ဝေစုရသည်က သပ်သပ်။ သူ့အတွက်သီးသန့်ထပ်ပေးခြင်းဖြစ်၏။ သည်လို သီးခြားချီးမြှင့်သည်ကို ဘယ်သူမှမပြောရန်လည်း ပိတ်လိုက်သည်။

ကိုတိုင်းကျော်က ဖိုးထင်ကြောနပ်စေရန် တတ်နိုင်သမျှလိုက်လျောလိုက်သော်လည်း ဖိုးထင်ကကြောနပ်မှုမရှိခဲ့ချေ။ ကိုတိုင်းကျော် လက်သိပ်ထိုးပေးလိုက်သည်များကို ရယူကာ သူ့စကားနားယောင်သူများကိုတော့ ဆက်ပြီးသွေးခွဲစကားတွေပြောနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

ဖိုးထင်ဖြစ်လိုသည်က ခေါင်းဆောင်လုပ်လိုခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုတိုင်းကျော်က သူ့ကို ဒုတိယခေါင်းဆောင်အဆင့်လောက်မှာ ထားစေချင်သည်။ ရပိုင်ခွင့်ကိုလည်း အခေါက်တိုင်း သူများထက်ပိုယူချင်သည်။

အဖွဲ့အတွင်းမှာ ဖိုးထင်ရောက်လာမှ သွေးကွဲကာ ခေါင်းဆောင်ကိုမကြောနပ်သူ၊ တော်လှန်လိုသူတွေရှိလာပြီး ညီညွတ်မှု ပြိုကွဲလာခဲ့ရလေသည်။

ထိုအခြေအနေမှာပင် တစ်ဖက်နယ်စပ်မှ ပစ္စည်းအများအပြားပါသောသင်္ဘောတစ်စင်းကို ဖိုးထင်လမ်းပြမှုဖြင့်တိုက်ယူလို့ရခဲ့ လေသည်။ ထိုအခေါက်သည်ကား... ပင်လယ်ဓားပြကြီးမိုလ်ကမ်းကုန်အဖွဲ့အတွက် ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသောအခေါက်ပင် ဖြစ်လေတော့ သည်။

+ + + + +

တစ်ဖက်နိုင်ငံမှ ကုန်တင်မီးသင်္ဘောကြီးကို ဓားပြတက်တိုက်ရာ ကံကောင်းထောက်မစွာ ပစ္စည်းအများအပြားရလိုက်လေသည်။
ပိုးထည်များ၊ ဟင်းခတ်အမွှေးအကြိုင်များ၊ အထည်အလိပ်များ၊ ကြေးထည်ပစ္စည်းများ... အများအပြားရလိုက်သည်။
တန်ဖိုးအကြီးဆုံးရလိုက်သည်ကတော့ သင်္ဘောပေါ်တွင်ပါလာသော ကုန်သည်သူဌေးကြီးဆီမှ စိန်ထည်ပစ္စည်းများဖြစ်ပါသည်။ လက်
တစ်ဆုပ်စာ ကတ္တီပါအိတ်ရှုံ့လေးဖြင့် ထည့်ထားသော စိန်ထည်ပစ္စည်းများသည် ထိုခေတ်တန်ဖိုးအရပင် သိန်းရာချီတန်ပါသည်။

ဗိုလ်ကမ်းကုန်က ပစ္စည်းများအားလုံးကို မိမိပိုင်သင်္ဘောပေါ်သို့ပြောင်းတင်စေကာ စိန်ထည်ပစ္စည်းများပါသောအိတ်ကိုတော့
သူ့ကိုယ်ထဲတွင် လုံခြုံအောင်သိမ်းဆည်းထားလိုက်သည်။

သင်္ဘောကို မြန်မာနိုင်ငံဖက်သို့ဦးလှည့်မောင်းနှင်ကာ ပြန်လာခဲ့ကြလေသည်။

ကံဆိုးမိုးမှောင်ကျသည်ကား... လမ်းခရီးတွင် ပြင်းထန်သော မုန်တိုင်းတစ်ခုနှင့်ကြုံရခြင်းပင် ဖြစ်ပါ၏။

+ + + + +

အပြန်လမ်းတွင် မုန်တိုင်းနှင့်ကြုံရချိန်၌ ကမ်းမမြင်လမ်းမမြင် ပင်လယ်ပြင်ထဲ၌ရောက်ရှိနေချိန်ဖြစ်ပါ၏။

သူတို့သည် နှစ်ရက်နှင့်နှစ်ညလုံးမုန်တိုင်းဒဏ်ခံလိုက်ရကာ သင်္ဘောမှာလည်း ကျောက်ဆောင်နှင့်တိုက်မိပြီး နစ်မြုပ်သွားခဲ့
လေသည်။ ပါလာသောအသက်ကယ်လှေသုံးစီးပေါ်တွင် ရသမျှပစ္စည်းပစ္စယများ အစားအသောက်များကို မျှ၍တင်ကာ လူအုပ်စုသုံးစုခွဲ၍
လှေသုံးစီးဖြင့် သင်္ဘောကိုစွန့်ခွာခဲ့ရသည်။

လူ၁၂ယောက်ရှိရာ လှေတစ်စီးကိုလေးယောက်နှုန်းဖြင့် မဲချ၍ တက်စေခဲ့သည်။

ကိုတိုင်းကျော်ကိုယ်တိုင်ပါလာသောလှေပေါ်၌ ကိုတိုင်းကျော်၊ ကိုမြသီး၊ မောင်ထွေးဆိုသောလူငယ်လေးတစ်ယောက်နှင့် ကို
ဖိုးထင်တို့ ပါလာခဲ့ပါသည်။

အသက်ကယ်လှေကလေးသည် မုန်တိုင်းကြား၌ ကမ်းမမြင် လမ်းမမြင်ပင်လယ်ပြင်ထဲတွင် မျောချင်ရာမျောပါနေခဲ့သည်။ အ
သက်ကယ်လှေတစ်စီးနှင့်တစ်စီး ကြီးများဖြင့် ဆက်သွယ်ချည်နှောင်ထားသော်လည်း လှိုင်းလေကြားတွင် ဘယ်အချိန်ကပြတ်တောက်
သွားမှန်းမသိနိုင်။ ကျန်သောလှေနှစ်စီးနှင့် ပါသွားသောလူများကို ဘယ်သောအခါမျှ ပြန်လည်မတွေ့ရတော့ပါ။

ကိုတိုင်းကျော်တို့လှေသည် နှစ်ရက်နှင့်နှစ်ညလုံး ပင်လယ်ထဲမျောပါနေခဲ့ရာ မုန်တိုင်းငြိမ်သက်သွားချိန်တွင် ကျွန်းငယ်လေး
တစ်ကျွန်း၏ကမ်းစပ်သို့ရောက်သွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်းပေါ်ရောက်ရှိသွားချိန်တွင် လေးယောက်လုံး သတိလစ် မေ့မျောသွားခဲ့လေပြီ။

+ + + + +

သူတို့သတိရလာချိန်တွင် ကျွန်းပေါ်ရှိဒေသခံတိုင်းရင်းသားများက သူတို့ကို ကယ်ဆယ်ပြုစုထားသည်ကို သိရလေသည်။

ဒေသခံတိုင်းရင်းသားများဆိုသော်လည်း လူများများစားစားမဟုတ်ပါ။ အိမ်ထောင်စုသုံးစုတွင် လူဦးရေ ၁၆ယောက်သာရှိသည်။
လူကြီးရယောက်နှင့် ကျန်ငယ်များသာ ဖြစ်လေ၏။

သူတို့သည် ထိုကျွန်းကလေးပေါ်၌ခြောက်လကြာနေထိုင်ခဲ့ရလေသည်။ ကယ်ဆယ်မည့်သင်္ဘောမတွေ့သဖြင့် စောင့်မျှော်နေကြရ
ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ခြောက်လအတွင်းကြုံရသောအဖြစ်များကတော့ စုံလင်လှပေသည်။

ကျွန်းကလေးမှာ သုံးမိုင်ပတ်လည်ခန့်ကျယ်ဝန်းပြီး လူဟူ၍ သူတို့ကိုကယ်ဆယ်သော မိသားစုသုံးစုသာ စုစည်းနေထိုင်ကြ
ခြင်းဖြစ်သည်။

မိသားစုကသုံးစု၊ တဲအိမ်လေးက သုံးလုံး။ တစ်အိမ်တွင် အိမ်ထောင်ဦးစီးလင်မယားတစ်စုံတွဲစီရှိသည်။

သူတို့သတိရလာချိန်တွင် သူတို့လေးယောက်ကို အိမ်သုံးအိမ်တွင်ခွဲ၍ပြုစုထားသည်ကိုတွေ့ရ၏။ ကိုတိုင်းကျော်နှင့်ကိုမြသီးက
တစ်အိမ်၊ မောင်ထွေးနှင့်ကိုဖိုးထင်ကို တစ်အိမ်စီတွင် ထားရှိကြ၏။

ကိုတိုင်းကျော်နှင့်ကိုမြသီးရောက်နေသောအိမ်တွင် အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးအဘွားကြီးလင်မယားနှင့် သူတို့၏သမီးပျိုလေးတို့ရှိကြ
သည်။ ထိုအချက်သည်ပင် နောင်တွင် ကိုတိုင်းကျော်အပေါ် ကိုဖိုးထင်မကြေနှပ်သောအချက်တစ်ခုဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

ကိုဖိုးထင်ကိုခေါ်ထားသည်အိမ်မှာတော့ အိမ်ရှင်လင်မယားနှင့် ကလေးငယ်ငါးယောက်ရှိနေသည်။ မောင်ထွေးရောက်နေသော အိမ်တွင် အိမ်ရှင်လင်မယားနှင့် ကလေးလေးယောက်ရှိလေသည်။

ကျွန်းသူကျွန်းသားများမှာ ဆလုံလူမျိုးများဖြစ်ကြသည်။ အစပိုင်းတွင် သူတို့စကားကိုလည်း ကိုယ်ကနားမလည်၊ ကိုယ့်စကားကိုလည်း သူတို့နားမလည်နှင့်အတော်ဒုက္ခရောက်ခဲ့ကြလေ၏။

ကိုတိုင်းကျော်က ကယ်ဆယ်ထားသူများကိုကျေးဇူးဆပ်သည်အနေဖြင့် လှေပေါ်တွင်ပါလာသည်လက်ကျန်ပစ္စည်းများအားလုံးကို ပေးလိုက်လေသည်။ ကျွန်းသားများမှာရိုးသားသူများဖြစ်၍ ပစ္စည်းများကိုလည်း မသုံးစွဲတတ်ပေ။ ရယူလိုစိတ်လည်း မရှိကြ။ သူတို့ကိုသာ စေတနာဖြင့် ကယ်တင်ထားကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်းပေါ်တွင်သောင်တင်နေသည့်ခြောက်လအတွင်း ကျွန်းသားများ၏ ငါးဖမ်း၊ တောလိုက်အလုပ်များကို ကူလုပ်ပေးခဲ့ကြပါသည်။

ကိုတိုင်းကျော်၏လူမှုရေးနားလည်မှု၊ အလိုက်တလျှောပေါင်းသင်းဆက်ဆံတတ်မှုများကြောင့် ဒေသခံကျွန်းသားများ၏ခင်မင်ရင်းနှီးမှုကို ရရှိခဲ့သည်။ ကျွန်းသားများက ကိုတိုင်းကျော်ကို အထင်ကြီးလေးစားကြသည်။ ကိုတိုင်းကျော်က အချိန်တိုတိုအတွင်း သူတို့စကားကို နားလည်တတ်ကျွမ်းခဲ့ရာ ကိုတိုင်းကျော်သည် ကျွန်းသားများနှင့်သူတို့ ကြားတွင် ကြားခံဆက်သွယ်ပေးသူဖြစ်ခဲ့ရလေ၏။

ကိုတိုင်းကျော်နှင့်ကိုမြသီးတည်းခိုနေသည့်အိမ်မှ အိမ်ရှင်အဘိုးကြီးအဘွားကြီးမှာ အသက်ကြီးကြလေပြီ။ သူတို့သမီးလေးက ၁၆နှစ်အရွယ် အပျိုဖြန်းကလေး။ နာမည်က နူးနူး ဟုခေါ်သည်။

ဖိုမသဘာဝအတိုင်း ကိုတိုင်းကျော်နှင့်နူးနူးတို့ နီးကပ်စွာအတူ နေထိုင်ခဲ့ကြရာမှ သံယောဇဉ်ငြိတွယ်ခဲ့ကြတော့သည်။

ဖိုးထင်သည် ကျွန်းပေါ်ရောက်စကပင် နူးနူးကို တိမ်းညွတ်ခဲ့သည်။ နူးနူးကိုပိုးပန်းခဲ့သည်။ ဖိုးထင်က အသက်လေးဆယ် နီးပါးအရွယ် အိမ်ထောင်သည်ကိုတိုင်းကျော်ကို သူ့ပြိုင်ဖက်ဖြစ်လာလိမ့်မည်ဟုမမျှော်လင့်ခဲ့ပေ။

နူးနူးကိုယ်တိုင်က ကိုတိုင်းကျော်အပေါ်တွင်သာ စိတ်တိမ်းညွတ်ပြီး ချစ်ရည်မျှနေသည့်အခါ ကိုဖိုးထင်၏ဒေါသများက အထွဋ်အထိပ်သို့ရောက်ခဲ့ရလေတော့၏။

အချစ်ရေးနှင့်ပတ်သက်ပြီး မကြေနပ်မှုမတိုင်မီကပင် ကိုဖိုးထင်မှာ ကိုတိုင်းကျော်ကို မကြေနပ်သည့်အခြားအချက်များက ရှိနေခဲ့ပြီး ဖြစ်ပါသည်။

+ + + + +

ကျွန်းပေါ်ရောက်ပြီးမကြာမီမှာ ကိုဖိုးထင်က နောက်ဆုံးတိုက်ရခဲ့သည့်ပစ္စည်းများကို ဝေစုခွဲပေးဖို့ ကိုတိုင်းကျော်ကို တောင်းဆိုသည်။

“ငါတို့တိုက်ရသမျှပစ္စည်းတွေ သင်ဘောနစ်တဲ့အထဲပါသွားတာ မင်းအသိပဲဖိုးထင်”

“ဒါပေမယ့်... ကုန်သည်ကြီးဆီကရလိုက်တဲ့စိန်ထုတ်ကတော့ ခင်ဗျားကိုယ်နဲ့မကွာရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်တော်သိပါတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိတာမှန်တယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဒါကို ငါဝေစုခွဲပေးနိုင်သေးဘူးကွ၊ ဝေစုခွဲပေးလို့ရော ဒီကျွန်းပေါ်မှာ မင်းဘယ်လို သွားပြီး သုံးစွဲမှာလဲဖိုးထင်၊ လောမကြီးပါနဲ့၊ ငါတို့မှာ ရှေ့ရေးအတွက် ရင်းနှီးဖို့လိုသေးတယ်၊ ခုဆို... ငါတို့သင်္ဘောဟာ မှန်တိုင်းထဲမှာပျက်စီးသွားပြီ၊ ငါတို့လုပ်ကိုင်စားဖို့ သင်္ဘောတစ်စီးထပ်လိုတယ်လေ၊ သင်္ဘောတစ်စင်းရဖို့ ဒီစိန်တွေနဲ့ရင်းနှီးရမှာကွ”

“ဒါတွေက နောက်မှပါ၊ ခင်ဗျားခေါင်းဆောင်ပဲ၊ သင်္ဘောရဖို့တာဝန်က ခင်ဗျားတာဝန်ပေါ့၊ ကျွန်တော်ကတော့ လောလောဆယ် စိန်တွေကို ကျုပ်တို့ကျန်တဲ့လေးယောက် ဝေပုံကျလိုချင်တယ်”

“ဘာကွ၊ မင်းစကားက... ရာရာစစ ဖိုးထင်ရာ၊ ဝေပုံကျ၊ ဟုတ်လား၊ မင်းကို သူများထက် ငါပိုပေးခဲ့တယ်၊ နောက်ဆုံးမှရောက်လာပေမယ့် မင်းကိုပိုပေးခဲ့တယ်၊ ဝေပုံကျဆိုတဲ့စကားတော့မပြောနဲ့”

“ဒါကတော့ ကျုပ်လမ်းပြတဲ့အခေါက်တွေအတွက်သာ သူများထက်ပိုရတာပါဗျာ၊ ကျုပ်နဲ့ခင်ဗျားတပည့်ငှားတွေနဲ့ တူမှမတူပဲ၊ အခု တောင်းရတာကလည်း နောက်ဆိုရင် ကျုပ် ခင်ဗျားနဲ့မလိုက်တော့ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် စိန်တွေကို ခွဲပေးပါ၊ ပေးတဲ့နေရာမှာလည်း အခုအသက်ရှင်ကျန်တဲ့လူလေးယောက် ဝေပုံကျလိုချင်တယ်”

“ဟေ့-ဟေ့- မင်းဟာမင်း နောက်ပိုင်း ငါနဲ့လိုက်လိုက်-မလိုက်လိုက်၊ ဒါတွေငါနားမလည်ဘူး၊ ငါကတော့ ငါ့ထုံးစံ အတိုင်းခွဲပေးမှာပဲ၊ ဒီအခေါက်မှာ မင်းလမ်းပြတဲ့အတွက် မင်းကို ပိုပေးမှာလည်း အမှန်ပဲ၊ ဒါပေမယ့်... မင်းပြောသလို ဒီပစ္စည်းဟာ တို့လေးယောက်တည်း ခွဲဖို့မဟုတ်ဘူးကွ၊ ကျန်တဲ့ငါ့တပည့်တွေဟာ သေသလားရှင်သလား မသိသေးဘူး၊ ငါတို့လို တစ်နေရာရာမှာ သောင်တင်နေတာလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အေး- သေပြီဆိုရင်လည်း သူတို့ရဲ့ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစုကို သူတို့ရသင့်တဲ့အချိုးကျဝေစုကို ငါက ပေးမှာကွ၊ လေးယောက်ထဲတော့ မခွဲနိုင်ဘူး”

“မလိုပါဘူးဗျာ၊ သေတဲ့လူအတွက် ဘာမှပေးစရာမလိုဘူး၊ သေပြီပဲ၊ သေရင်ဘာဆိုင်တော့သလဲ”

“ဖိုးထင်၊ ဖိုးထင်၊ မင်းဟာအတ္တသမားပဲ၊ ငါ့တပည့်တွေဟာ ငါနဲ့အနှစ်နှစ်အလလက လက်တွဲလုပ်လာခဲ့ကြတာ၊ သူတို့ မရှိရင်လည်း သူတို့ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစုတွေကိုကြည့်ဖို့တာဝန် ငါ့မှာရှိတယ်ကွ၊ ဒါတွေကို ငါ့ထုံးစံအတိုင်း မြို့ပြန်ရောက်ရင်ခွဲပေးမယ်၊ သေလို့ပြန်မတွေ့တဲ့လူအတွက်ဝေစုကိုလည်း ကျန်ရစ်တဲ့မိသားစုကိုပေးမယ်ကွ၊ အေး- ခွဲတဲ့နေရာမှာလည်း နောက်ထပ်သင်္ဘောတစ်စီး ဝယ်ဖို့ငွေကိုချန်ပြီးမှ ခွဲပေးမှာကွ၊ ငါ့အစီအစဉ်က ဒါပဲ”

ကိုတိုင်းကျော်က ပြတ်သားစွာပြောလိုက်သည်အခါ ဖိုးထင် မကြေမနပ်ဖြစ်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုကိစ္စမကြေနပ်ရသည်ကြားထဲ သူ့ကြံရွယ်ထားသည့် နူးနူး၏အချစ်ကို ကိုတိုင်းကျော်က ရလိုက်သည်အခါ ပို၍မကြေမနပ်ဖြစ် ခဲ့ရလေတော့သည်။

ဖိုးထင်၏မကြေနပ်မှုများမှပေါက်ဖွားလာသော အကြိတ်အခဲက ကိုတိုင်းကျော်အသက်ကိုရန်ရှာသည်အထိ ကြီးထွားလာခဲ့ပါ တော့သည်။

+ + + + +

ကျွန်းပေါ်ရောက်ပြီး သုံးလကြာချိန်တွင်... ကိုတိုင်းကျော်က နူးနူး၏မိဘများကိုခွင့်ပန်ကာ... နူးနူးနှင့် တရားဝင်အကြင်လင် မယားအဖြစ်ပေါင်းဖော်လိုက်လေသည်။

ဖိုးထင်က ကိုတိုင်းကျော်မှာ မြို့ပေါ်တွင်မိန်းမရှိကြောင်း ကုန်းချောစကားဆိုသေးသော်လည်း ရိုးသားသော အဘိုးကြီး အဘွားကြီးများက ကိုတိုင်းကျော်ကိုသာအထင်ကြီး၍ ဖိုးထင်စကားကို နားမဝင်ခဲ့ပါ။ ဖိုးထင်အဖို့ ကြိတ်မနိုင်ခဲ့မရဖြစ်ခဲ့ရပြန်လေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် ကျွန်းကလေးပေါ်၌ ကျွန်းသားများ၏လုပ်ငန်းများကို ကူလုပ်ရင်း ကယ်မည်ရေယာဉ်တစ်စီးစီးကိုမျှော်လင့်ကာ နေထိုင်ခဲ့ကြလေသည်။ ကျွန်းပေါ်၌ သူတို့ဒုက္ခသည်များရှိကြောင်းသိစေရန် မီးပုံများမပြတ်ဖိုထားခြင်း၊ အဝတ်ဖြူများကို မြင့်မားသော ဝါးလုံးဖျားများတွင်ချည်၍ထောင်ထားခြင်းများ ပြုလုပ်ထားခဲ့ကြသည်။

ယင်းသို့ဖြင့်... နောက်ထပ်သုံးလကြာသွားသည်။

ထိုအချိန်၌ နူးနူးတွင် ကိုယ်ဝန်ရှိလာခဲ့လေပြီ။

ကိုတိုင်းကျော်မှာ ဇနီးသည်မပျိုင်းဖြူနှင့် ကလေးလိုချင်ရက်မရခဲ့သူဖြစ်ရာ... နူးနူးတွင်ကိုယ်ဝန်ရှိလာချိန်၌ အလွန်အမင်း ဝမ်းသာနေခဲ့ရှာလေသည်။

ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ပြီး ခြောက်လအကြာ၊ နူးနူးကိုယ်ဝန်သုံးလရှိချိန်၌ သူတို့ကိုကယ်တင်မည့်သင်္ဘောတစ်စင်း ရောက်ရှိလာ လေသည်။

သင်္ဘောက သူတို့လွှင့်တင်ထားသောအလံဖြူတိုင်ကိုတွေ့ကာ ရေလည်တွင်ကျောက်ချ၍ ကမ်းစပ်သို့လှေဖြင့်ကူးလာကာ မေး မြန်းခဲ့သည်။

ကိုတိုင်းကျော်က ငါးဖမ်းလှေ မှန်တိုင်းမိရာမှ ဤကျွန်းကို ရောက်နေသောဒုက္ခသည်များအဖြစ်သာ ပြောပြလိုက်သည်။ ပင်လယ်ဓားပြများဖြစ်ကြောင်းကိုလျှို့ဝှက်ထားခဲ့သည်။

သင်္ဘောမှာ မြန်မာကမ်းရိုးတန်းသင်္ဘောဖြစ်၍ မြန်မာတိုင်းရင်းသားများဖြစ်သောသူတို့ကို ကယ်တင်သွားရန်နှင့်လိုရာ ပို့ဆောင်ပေးရန် သဘောတူညီလိုက်လေသည်။

သူတို့အတွက်တော့ ကယ်တင်သူတွေ့ပြီ။

ကိုတိုင်းကျော်သည် နူးနူးကိုသံယောဇဉ်ရှိသော်လည်း ကြုံတောင့်ကြုံခဲ ကယ်ဆယ်ရန်ပေါ်လာသောသင်္ဘောနှင့် မလိုက်ပါလို မဖြစ်၍ နူးနူးကိုခွဲထားခဲ့ရတော့မည်ဖြစ်သည်။

အချိန်လည်းသိပ်မရ။

နူးနူးမိဘများကို အကျိုးအကြောင်းပြောပြကာ၊ ပြန်လာမည်ဖြစ်ကြောင်း ကတိအထပ်ထပ်ပေး၍ ကျွန်းပေါ်မှခွဲခွာခဲ့ရလေသည်။

လက်ပြကျန်ရစ်ခဲ့သောကျွန်းသူကျွန်းသားများအလည်မှာ မျက်ရည်စက်လက်နှင့် ကိုယ်ဝန်ဆောင်နူးနူးကား လက်ပင်မပြနိုင်ရှာ။ ချစ်လင်ကိုငေးမောရင်း ကျန်ခဲ့ရှာလေသည်။

သူတို့ခြောက်လတာနားခိုခဲ့သောကျွန်းကလေးမှာလည်း... တဖြည်းဖြည်းဝေးကွာကာ အစက်အပြောက်ကလေးအဖြစ်သာမြင် ရရာမှ မျက်စိအောက်မှပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

ကိုတိုင်းကျော်ကတော့ ပင်လယ်ထဲမှ မထင်မရှားကျွန်းကလေး၏တည်နေရာကို သင်္ဘောမာလိန်မှူးထံမှ မြေပုံများတောင်း ယူကာ မှတ်သားထားခဲ့ပါသည်။

+ + + + +

ကမ်းကုန်ရွာကိုပြန်ရောက်တော့ ကျန်ရစ်သောသူတို့အဖွဲ့သားများအားလုံး မည်သူမျှပြန်ရောက်မလာကြောင်း သိရလေသည်။ ကိုတိုင်းကျော်တို့လေးယောက်ကိုပင် သေစာရင်းသွင်းကာ ဆွမ်းသွပ်အမျှဝေခြင်းများပြုလုပ်ပြီးကြလေပြီ။

သူတို့လေးယောက်သာလျှင် သေရွာပြန်များအဖြစ် ရွာကိုပြန်ရောက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ကိုတိုင်းကျော်က ပါလာသောစိန်ထည်များထဲမှ သေဆုံးသူများ၏ကျန်ရစ်သူဇနီးများနှင့် မိဘညီညီမများကို သင့်လျော်သလို ခွဲပေးလိုက်သည်။ ကိုဖိုးထင်၊ ကိုမြသီးနှင့်မောင်ညိုတို့လည်း ရသင့်ရထိုက်သည်များရကြပါသည်။

သို့သော်... ဖိုးထင်က မကြေနှပ်၊ လုံးဝမကြေနှပ်။ သူ့အတွက် ဝေစုနည်းသည်အတွက် မကြေနှပ်သည်အပြင် သေသူများ အတွက်ပါ ဝေစုခွဲပေးသည်အတွက် မကြေနှပ်ချေ။ တောက်တခေါက်ခေါက်ဖြစ်နေခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ဖိုးထင်ကို ရွာမှာမတွေ့ရတော့ချေ။ ဘယ်ကို ထွက်သွားသည်မသိ၊ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့လေသည်။

+ + + + +

ကိုတိုင်းကျော်က ကျွန်းကလေးတစ်ကျွန်းတွင်သောင်တင်နေစဉ် ကယ်တင်ထားသောမိသားစုထဲမှ မိန်းကလေးနှင့်အိမ်ထောင် ကျခဲ့ကြောင်းကို ဇနီးသည်မမျိုင်းဖြူအားဖွင့်ပြောပြလိုက်သည်။

“ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါမမျိုင်းဖြူ။ နူးနူးဆိုတဲ့မိန်းကလေးမှာ ငါနဲ့ရတဲ့ကိုယ်ဝန်ကျန်ခဲ့တယ်၊ ငါ နူးနူးတို့ရွာကိုပြန်သွားဖို့တာဝန်ရှိတယ်”

“ကိုတိုင်းကျော်ရယ်၊ မိန်းကလေးကို တပါတည်း ဘာလို့မခေါ်ခဲ့တာလဲရှင်”

“နင့်သဘောကိုမသိရသေးလို့ပါမမျိုင်းဖြူ။ နင့်ဆီက ခွင့်ပြုချက်ရမှ ငါသွားခေါ်မှာပါ”

“ကျွန်မဒါလောက်သဘောထားမသေးသိမ်ပါဘူးကိုတိုင်းကျော်၊ ကျွန်မက ရှင့်ကို အိမ်ထောင်ရေးသူလည်းမပေးနိုင်၊ ကလေး လည်း မွေးမပေးနိုင်ပါဘူး။ နူးနူးဆိုတဲ့မိန်းကလေးမှာ ကိုယ်ဝန်ရှိနေပြီဆိုတော့ ရှင့်အတွက်ကောင်းတာပေါ့၊ ရှင့်ကို ပင်လယ်စားပြုမလုပ်ပဲ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်ပဲလုပ်စားဖို့အကြံပေးချင်တယ်၊ နူးနူးကိုသွားခေါ်ပါ၊ ရွာမှာပဲပျော်ပျော်ပါးပါးနေကြပါ၊ ရှင်ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေ တာမြင်ရရင် ကျွန်မ သေပျော်ပါပြီ၊ ကျွန်မက သေလူပါကိုတိုင်းကျော်ရယ်”

“မမျိုင်းဖြူ... စိတ်ထားမြင်မြတ်လှချည်လားကွယ်”

“ရှင်ပြန်လာတာ ခြောက်လရှိပြီ၊ ကောင်မလေးက ကိုယ်ဝန်သုံးလနဲ့ကျန်ခဲ့တာဆို၊ ခုဆို မွေးလောက်ဖွားလောက်ရောပေါ့၊ အဲဒီကျွန်းလေးက သွားလို့လာလို့ရောလွယ်လို့လား ကိုတိုင်းကျော်ရယ်”

“ဒီလိုပဲ သင်္ဘောကြုံနဲ့လိုက်ရမှာပေါ့၊ ဟိုကိုရောက်အောင်တော့ ငွေနည်းနည်းပါးပါးပိုပေးပြီး ပို့ခိုင်းရမှာပဲမမျိုင်းဖြူ”

“ဒါဖြင့်... ရာသီဥတုသာယာတဲ့ရက် ရွေးပြီးသွားချေလေ၊ မိန်းကလေးရဲ့မိဘများပါလိုက်ချင်တယ်ဆိုလည်း ခေါ်ခဲ့ပါရှင်၊ သူတို့ခမျာ ဆင်းရဲကြရှာတယ်ဆို”

“ဪ... မမျိုင်းဖြူ၊ မမျိုင်းဖြူ၊ မင်းကို ဒါလောက်ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မယ်လို့ ငါမထင်ခဲ့ဘူးကွယ်”

“ရှင်ကို သားနဲ့မယားနဲ့ ခြေငြိမ်ငြိမ်မြင်ချင်လွန်းလို့ပါတော်၊ ကျွန်မအသေဖြောင့်ချင်လို့ပါ ကိုတိုင်းကျော်ရဲ့၊ ရှင်ကလေးကိုလည်း ကျွန်မကလေးအမှတ်နဲ့ မသေခင်ချီသွားချင်သေးလို့ပါ။ သွားသာခေါ်ပါတော့ကိုတိုင်းကျော်ရယ်”

+ + + + +

ကိုတိုင်းကျော်၏ သင်္ဘောတစ်စင်းဝယ်ကာ နောက်တစ်ကြိမ် ပင်လယ်စားပြုအဖြစ်အသက်မွေးဖွဲ့အစီအစဉ်ကတော့ ပျက်သွားခဲ့လေပြီ။

မချိုင်းဖြူတားမြစ်လို့တစ်ခုတည်းမဟုတ်။

တပည့်တပန်းများလည်း မရှိကြတော့။ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်သည်အလုပ်မှာ သစ္စာရှိသောတပည့်ရှိဖို့ အရေးအကြီးဆုံးမဟုတ်ပါလား။ ကိုတိုင်းကျော်နားမှာ တပည့်ဆိုလို့ ကိုမြသီးနှင့်မောင်ညိုတို့ပဲရှိတော့သည်။

ဒါ့အပြင်... ပင်လယ်စားပြုလုပ်ငန်းကိုစွန့်လွှတ်ဖို့ အဓိကအကျဆုံးအကြောင်းကတော့ မြန်မာနိုင်ငံလွတ်လပ်ရေးရလိုက်ခြင်းပဲ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုတိုင်းကျော်တို့ ကျွန်းကလေးတွင်သောင်တင်ပြီး လူ့အဖွဲ့အစည်းနှင့်အဆက်အသွယ်ပြတ်တောက်နေချိန်တွင် မြန်မာနိုင်ငံကြီး သူ့ကျွန်အဖြစ်မှလွတ်မြောက်ကာ လွတ်လပ်ရေးရခဲ့ပြီးလေပြီ။ လွတ်လပ်ရေးကြေညာလိုက်သည်ကို လာကယ်သောသင်္ဘောပေါ်ရောက်မှ ကိုတိုင်းကျော်တို့သိရခြင်းဖြစ်သည်။

လွတ်လပ်ရေးရပြီဖြစ်၍ အုပ်ချုပ်မှုယန္တရားများတစ်မျိုးတစ်ဖုံပြောင်းလဲသွားသည်။ အစိုးရ၏အာဏာစက်မှာ တောကြီးအုံကြား အထိရောက်လာခဲ့ပါပြီ။ ယခင်ကလို... တောအခေါင်အဖျားမှာဆိုပြီး နေချင်သလိုနေလို့မရတော့။ လုပ်ချင်သလိုလုပ်လို့မရတော့။ တရား ဥပဒေ၏လက်တံက ရှည်လျားလာခဲ့လေပြီ။

ကိုတိုင်းကျော်ကလည်း စုမိဆောင်းမိပြီးစည်းစိမ်ဥစ္စာကိုပင် အရင်းအနှီးပြုကာ ကောင်းရောင်းကောင်းဝယ်လုပ်စားဖို့ ဆုံးဖြတ် လိုက်ပါပြီ။

မချိုင်းဖြူအကြံပေးသည်အတိုင်း နူးနူးတို့မိသားစုကိုသွားခေါ်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်ကအိမ်ကြီးတွင် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နေထိုင်ကြ တော့မည်ဆိုသော ဆုံးဖြတ်ချက်ဖြင့်...

ရာသီဥတုသာယာသော သီတင်းကျွတ်လတွင် နူးနူးရှိရာ ကျွန်းကလေးဆီသို့ တစ်ယောက်တည်းထွက်ခွာသွားခဲ့လေတော့သည်။

+ + + + +

ကိုတိုင်းကျော် နူးနူးကိုခေါ်ဖို့ထွက်သွားလိုက်သည်မှာ တစ်လလည်းပြန်မလာ၊ နှစ်လလည်းပြန်မလာ။ ခြောက်လကြာချိန် အထိလည်း ပြန်ရောက်မလာခဲ့ချေ။

နူးနူးတို့ကျွန်းကလေးဆီမှ ရောက်ပါလေစ။ လမ်းမှာများ ဒုက္ခကြုံနေသလား။ မချိုင်းဖြူမှာ အမျိုးမျိုးတွေးပူရင်း ဗျာများရ လေပြီ။ လူကြုံမေးလို့ စာပေးလို့ရတဲ့နေရာမျိုးလည်း မဟုတ်။

ဒီကြားထဲ မချိုင်းဖြူ၏ရောဂါမှာ တစ်နေ့တခြားသည်းလာခဲ့လေပြီ။ သေကောင်းပေါင်းလဲဖြစ်လာပြီ။ မသေခင်မှာ ချစ်လင် မျက်နှာကိုမြင်သွားချင်သည်။ ကိုတိုင်းကျော်မွေးသည်ကလေးကို တွေ့သွားချင်သည်။

မျှော်လင့်လို့မပေါ်မလာတဲ့အဆုံး ကိုမြသီးကိုပင် လိုက်ခိုင်းရပါတော့၏။

“နင်တို့နေခဲ့တဲ့ကျွန်းကလေးကို နင်မှတ်မိလားမြသီး၊ ကိုတိုင်းကျော်ကတော့ ငါ့ကိုမေ့ပြီး ပြန်မလာတာမျိုး မဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ငါလည်း အားလုံးကိုခွင့်လွှတ်ပြီး နူးနူးတို့တစ်မိသားစုလုံးတောင် ခေါ်လာခိုင်းထားတာပဲ။ သူ ဒုက္ခများဖြစ်နေပလားဟဲ့၊ ငါလည်း သိပ် ကြာကြာမနေရတော့ဘူးမြသီးရယ်၊ ငါ့ကိုယ်ငါသိတယ်၊ နူးနူးတို့ကျွန်းကလေးအထိ နင်လိုက်သွားပါတော့၊ အကျိုးအကြောင်းလေး ငါမသေခင်သိသွားပါရစေဟယ်”

ဆရာကတော်မချိုင်းဖြူက တောင်းပန်သောကြောင့် ကိုမြသီးမှာ နူးနူးတို့ကျွန်းကလေးဆီသို့ထွက်ခဲ့ရလေသည်။

သင်္ဘောကြုံဖြင့်လိုက်ခဲ့ပြီး... မှတ်မိသမျှလမ်းကြောင်းကိုပြသကာ... နူးနူးတို့ကျွန်းရောက်အောင် ငွေပိုပေး၍ လှည့်ပို့ခိုင်းရ ပါသည်။

နူးနူးတို့ကျွန်းကလေးဆီသို့ ချောချောမောမော ရောက်သွားပါ၏။

သို့သော်...

+ + + + +

နူးနူးတို့ကျွန်းကလေးဆီအရောက်တွင်...

ကိုတိုင်းကျော်ကိုမြှုပ်နှံထားရာမြေပုံဘေးတွင် ကလေးကိုပိုက်လျက်ငိုကြွေးနေသောနူးနူးကိုသာတွေ့ရပါတော့၏။

အကျိုးအကြောင်းကိုမေးကြည့်တော့...

ကိုတိုင်းကျော်ရောက်လာသည်။ ကိုတိုင်းကျော်ရောက်လာပြီး မကြာမီမှာပင် နူးနူးကလေးကိုမီးဖွားခဲ့သည်။ မိခင်ရော ကလေးပါ ကျန်းကျန်းမာမာ။ မိသားတစ်စုပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်နှင့်ရှိနေခဲ့ကြ၏။

ကိုတိုင်းကျော်က ကလေးလ၊ရင့်လာချိန်တွင် မြို့အရပ်ကိုလိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်သောကြောင့် အဘိုးကြီးအဘွားကြီးပါ လိုက်ဖို့ အဆင်သင့်ပြင်ထားပြီးပါပြီ။

ကလေးနှစ်လအရွယ်အရောက်တွင်...

မမျှော်လင့်ပဲ ကျွန်းပေါ်သို့ ဖိုးထင်ရောက်လာလေသည်။

ဖိုးထိန်က ကိုတိုင်းကျော်နှင့်စာရင်းရှင်းရန်လာရောက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။ ဖိုးထင်အထင်က ကျန်သောစိန်ထည်များ ကိုတိုင်း ကျော်နှင့် ပါသွားသည်ဟုထင်နေသည်။ ဝေစုတစ်ဝက်ပေးရန်တောင်းဆိုသည်။ ဖိုးထင်နှင့်ကိုတိုင်းကျော်စကားများကြသည်။

ဖိုးထင်က ယခင်နေခဲ့သည့်မိသားစုအိမ်မှာနေကာ စိန်များကိုပေးရန် နေ့စဉ်တောင်းဆိုနေခဲ့သည်။

နောက်ဆုံးတွင်... ဖိုးထင်နှင့်ကိုတိုင်းကျော်တို့ တစ်ယောက်တစ်ပြန် လက်သီးနှင့်ထိုး၊ နှစ်ပမ်းထလုံးကြသည်အထိ ရန်ပွဲက ပြင်းထန်လာခဲ့လေ၏။

တစ်နေ့...

ဖိုးထင်တွင် ဘယ်ကပါလာသည် မသိပါ။ ဝှက်ယူလာသော ခြောက်လုံးပြူးတစ်လက်ဖြင့် ကိုတိုင်းကျော်ကို အဝေးမှပစ်ခတ် လုပ်ကြံလိုက်လေသည်။

ကိုတိုင်းကျော်ကိုသတ်ပြီးသည်နှင့် ဖိုးထင် ကျွန်းပေါ်မှထွက်ပြေးသွားခဲ့သည်ဟုဆိုသည်။

ယောကျ်ားမပီသစွာချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံသွားသော ဖိုးထင်အကြံပက်စက်ပုံကို ကျွန်းသားများ မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ကြသည်။ နူးနူး ကိုလည်းသနားကြသည်။ သူတို့ကျွေးမွေးစောင့်ရှောက်ထားသော ကျေးဇူးတရားကိုမှမထောက် လုပ်သွားရက်သောဖိုးထင်ကို သူ့အိမ်ရှင် ကိုယ်တိုင်က မခံနိုင်ဖြစ်ပြီး ကျွန်းအနှံ့လိုက်ရှာကြပါသေး၏။ ဖိုးထင်ကိုရှာမတွေ့ခဲ့ချေ။

ထိုအဖြစ်များမှာ သုံးလပင်ကြာခဲ့ပါပြီ။ ယခုလောက်ရှိ ဖိုးထင်လည်း တစ်နေရာကိုလွတ်မြောက်ထွက်ပြေးသွားလောက်ပါပြီ။

နူးနူးကား အိမ်နှင့်မနီးမဝေးတစ်နေရာတွင်မြှုပ်နှံထားသော ကိုတိုင်းကျော်မြေပုံဘေးတွင် ကလေးကိုပိုက်လျက် နေ့ရှိသရွေ့ ငိုကျွေးပူဆွေးနေရပေတော့သည်။

ရောက်ရောက်ချင်းကြားလိုက်ရသောအဖြစ်များကြောင့် မြသီးလည်းရင်ဆို့သွားရလေတော့သည်။ ဆရာ့အဖြစ်ဆိုးအတွက် မေး ကြောကြီးများထောင်ထလာအောင် အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်မိသည်။

“ဖိုးထင်ဆိုတဲ့ကောင်ကို အသက်သေတဲ့အထိ ကျွန်တော့်လက်နဲ့သတ်ပြီး လက်စားချေပါ့မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော်ကတိပေး ပါတယ် ကိုကြီးတိုင်းကျော်”

ကိုတိုင်းကျော်မြေပုံကိုကန်တော့ရင်း မြသီးက လေးနက်စွာ ပြောကြားလိုက်လေတော့သည်။

ကိုမြသီးသည် မကောင်းသောသတင်းကိုရင်ဝယ်ပိုက်ရင်း နူးနူးတို့ကျွန်းကလေးဆီမှ ကမ်းကုန်ရွာသို့ပြန်လာခဲ့လေသည်။

+ + + + +

ကမ်းကုန်ကိုပြန်အရောက်တွင် ကြားလိုက်ရသောသတင်းများက ကျွန်းကလေးဆီတွင် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့်အဖြစ်ဆိုးများထက်ပင် ပို၍ဆိုးနေပါတော့သည်။

တောင်ကုန်းအိမ်ကြီးတွင် ကစဉ်ကလျားဖြင့် ပူဆွေးဒုက္ခရောက်နေသော အိမ်ဖော်များကိုသာ တွေ့ရတော့သည်။

အကြောင်းကား ဖိုးထင်သည် မြသီးထွက်သွားပြီး နောက်တစ်ရက်မှာ တောင်ကုန်းအိမ်ကြီးဆီသို့ရောက်လာကာ တစ်အိမ်လုံးကို ဓားပြတိုက်ခဲ့သည်။ မချိုင်းဖြူထံမှ စိန်များကိုတောင်းခံခဲ့သည်။

တကယ်တော့ နောက်ဆုံးတိုက်ရာပါစိန်များအကြောင်းကို မချိုင်းဖြူတကယ်မသိရှာပါ။

ဖိုးထင်ကား တစ်အိမ်လုံးရှိရှိသမျှမွှေနှောက်ပြီး ပစ္စည်းများကိုယူသွားရုံမက ရောဂါသည် မချိုင်းဖြူကိုပင် သေနတ်ဖြင့်ပစ်သတ်သွားခဲ့လေသည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ တောင်ကုန်းအိမ်ကြီးတွင် လူမနေရဲတော့ပြီ။

အိမ်ပတ်ဝန်းကျင်မှာ အခြောက်အလှန့်တွေလည်းရှိလာသည်။ ခြောက်လှန့်သူကို ကိုတိုင်းကျော်ဟုပင် အားလုံးက ယူဆကြလေ၏။ ညအချိန်များတွင် တစ်အိမ်လုံးအနှံ့လျှောက်သွားနေသောလူမည်းမည်းကြီးကို မကြာခဏတွေ့မြင်ရသောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

လူမည်းမည်းကြီး၏ရယ်သံများ၊ အော်သံများကိုလည်း ကြားရတတ်ပြန်သည်။

သည်လိုနှင့် အိမ်ရှင်သခင်မရှိတော့သည့်အိမ်ကြီးတွင် သုံးစွဲထုခွဲစရာပစ္စည်းပစ္စယလည်း မကျန်ရစ်တော့သည်မို့ အစေအပါးများ အားလုံးလည်း စွန့်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

အိမ်ကြီးကား လူအရွယ်အစားရှိသည့် ပန်းပုရုပ်များ၊ ကြေးသွန်းရုပ်များဖြင့် သုဿန်တစ်ပြင်ပမာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှစ၍ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တောင်ကုန်းပေါ်မှအိမ်ကြီးကို သရဲခြောက်သောအိမ်ကြီးအဖြစ် လူသိများကျော်ကြားလာလေတော့သည်။

ကိုမြသီးသည်လည်း သတိသံဝေဂရကာ ရွာဦးဘုန်းတော်ကြီးကျောင်းတွင်ခိုလှုံ၍ ဆိုးမိုက်ခဲ့သည်များအတွက် ကောင်းမှုကုသိုလ်ပြုကာ ကပ္ပိယကြီးဘဝဖြင့် နေထိုင်ခဲ့လေတော့သည်။

လူဆိုးလူမိုက်တို့၏နိဂုံးကာ မလှပပါချေတကား။

+ + + + +

ပင်လယ်ဓားပြတို့၏အမိုက်ဇာတ်ကို အဆုံးသတ်ခဲ့ပြီဟုပင် ကိုမြသီးက မှတ်ယူပါ၏။

သို့သော်... ထိုသို့မဟုတ်ပေ။

ဇာတ်လမ်းကား အဆုံးမသတ်သေး။ ဘေးမှပွဲကြည့်ပရိသတ်တို့အတွက် သတိသံဝေဂရဖွယ်အဖြစ်တစ်ခုက နောက်ဆက်တွဲအဖြစ် ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့ပါသေးသည်။

ထိုအဖြစ်များဖြစ်ပျက်ပြီး သုံးနှစ်ခန့်ကြာချိန်...

တစ်နေ့သ၌...

ကိုဖိုးထင်သည် မနက်ဝေလီဝေလင်းအချိန်တွင် ဗိုလ်ကမ်းကုန်ရဲတိုက်ကြီးရှိရာတောင်ကုန်းပေါ်မှပြေးဆင်းလာသည်။ ပါးစပ်မှလည်း...

“တစ္ဆေ၊ တစ္ဆေ၊ ငါ့ကိုတစ္ဆေခြောက်တယ်၊ ငါ့ကို တိုင်းကျော်တစ္ဆေခြောက်တယ်၊ အမလေး... ကြောက်လှချည်ရဲ့။”

နှုတ်မှမပြတ်အော်ဟစ်ရင်း ဆောက်တည်ရာမဲ့ပြေးလွှားနေသည့် ကိုဖိုးထင်ကို ရွာသားများက ဝိုင်းပြီး ဖမ်းဆွဲချုပ်နှောင်ရသည်။ အကျိုးအကြောင်းကိုမေးကြည့်တော့ ကိုဖိုးထင်ပြန်ပြောသည်များက မရေမရာ၊ ကပေါက်တိကပေါက်ချာ။

“တစ္ဆေကြီး၊ တစ္ဆေကြီး၊ တိုင်းကျော်တစ္ဆေကြီး၊ ငါ့ကို လျှာနီနီကြီးထုတ်ပြတယ်၊ သူ့လက်ကြီးကလည်း ရွက်သင်္ဘောတစ်စီးစာလောက်တောင် ရှည်လို့ဗျ၊ ကြောက်တယ်၊ ကြောက်တယ်၊ တိုင်းကျော်တစ္ဆေဖြစ်နေပြီ၊ အမလေးဗျာ...”

ကိုဖိုးထင်သည် ရွာကိုဘယ်အချိန်ကပြန်ရောက်နေပြီ၊ တောင်ကုန်းအိမ်ကြီးထဲတွင် ပစ္စည်းများကို ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရှာဖွေနေသည်မသိရပေ။

ထိုအချိန်မှစ၍ သွက်သွက်လည်အောင်ရူးသွပ်သွားပြီဖြစ်ရာ ကိုဖိုးထင်ကိုမေးလို့လည်း မရတော့ပေ။

ခန့်မှန်းရသည်က... ကိုဖိုးထင်သည် ကိုတိုင်းကျော်နှင့်မချိုင်းဖြူတို့ကို သတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီးနောက် ရသမျှပစ္စည်းများကိုယူကာ တစ်နေရာတွင် ရှောင်တိမ်းနေပုံရသည်။ ကမ်းကုန်ရွာကို တိတ်တဆိတ်ပြန်ရောက်နေပုံရသည်။ တစ်ကိုယ်တည်းကြိတ်ပြီး တောင်ကုန်းအိမ်ကြီးထဲမှာ စိန်တွေ တွေ့လိုတွေ့ငြားလိုက်ရှာနေပုံရပါသည်။

ထိုအခိုက်မှာ... ကိုတိုင်းကျော်တစ္ဆေခြောက်လှန့်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

တစ္ဆေခြောက်သည်ဆိုသည်မှာလည်း အမှန်ဖြစ်ပုံရသည်။ အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... ကြောက်လန့်လွန်း၍ ရူးသွပ်လို့ပင်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

ကိုမြသီးအဖို့လည်း ဆရာနှင့်ဆရာကတော်အတွက် ဖိုးထင်ကို တွေ့ရာသင်္ချိုင်းစားမဆိုင် လက်စားချေဖို့အစီအစဉ်ကို စွန့်လွှတ်ပစ်လိုက်ပါတော့သည်။ ရွာဦးကျောင်းဆရာတော်ဘုရားကြီးဆိုဆုံးမ၍ ခွင့်လွှတ်သည်ခံခြင်းတရားဖြင့် ကြည်မြင်တတ်ခဲ့ပါပြီ။ ပြုသူအသစ်ဖြစ်သူအဟောင်းမဟုတ်ပါလား။

ဆရာနှင့်ဆရာကတော်ကို နောင်နောင်သောဘဝများတွင် ဤသို့သော ညစ်နွမ်းသည်ဘဝဆိုးမှကင်းဝေးပါစေကြောင်းသာ မေတ္တာပို့ဆုတောင်းပါတော့သည်။

လူမဆန်အောင်ရက်စက်ယုတ်မာခဲ့သည် ဖိုးထင်ကိုပင်... လူမှန်းမသိအောင်ရူးသွပ်သွားချိန်၌ ရွာဦးကျောင်းမှဆွမ်းကျွန်ဟင်းကျွန်များခေါ်ယူကျွေးမွေးခြင်းဖြင့် မိမိ၏သည်းခံခွင့်လွှတ်မှုကို ပြသနိုင်ခဲ့ပါပြီ။

လောဘ၊ ဒေါသ၊ မောဟမီးများ လောင်မြိုက်မှုကြောင့် ရင်နာကြေကွဲဖွယ်ကြုံခဲ့ရသော ဇာတ်လမ်းဆိုးကြီးကိုလည်း အမှန်တကယ် တစ်ခန်းရပ်ဇာတ်သိမ်းပြီဟု မှတ်ယူလိုက်ပါလေတော့သည်။

+ + + + +

“ကိုကြီးတိုင်းကျော်ရဲ့အဖြစ်အပျက်ကတော့ အဲဒါပဲငါ့မြေး”

ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးက သူပြောပြသောဇာတ်ကြောင်းကို နီဂုံးချုပ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ကျွန်တော်ရှေ့မလှမ်းမကမ်းမှမြင်နေရသော သိမ်ကျောင်းကြီးထိပ်မှ ကဗျည်းစာတန်းကိုငေးကြည့်နေမိသည်။

“ဦးတိုင်းကျော်၊ ဒေါ်ချိုင်းဖြူကောင်းမှု” ဟု ရေးထိုးထားပါသည်။

“ဘဲနဲ့လဲငါ့မြေးဝသုန်၊ အဘပြောပြတာတွေကြားလိုက်တော့ရော၊ ကိုတိုင်းကျော်ဆိုတဲ့အရင်ဘဝကို မင်းသတိရလာသလားကွဲ့”

“မရပါဘူးအဘရယ်၊ အဘပြောသမျှတွေဟာ အားလုံး ကျွန်တော့်အတွက် အကြောင်းအရာအသစ်တွေချည်းပါပဲ၊ ဘဝထင်သလို ကျွန်တော်ဟာ ဦးတိုင်းကျော်ဝင်စားတဲ့သူမဟုတ်နိုင်ပါဘူးအဘ”

“အင်း ဒါပေမယ့် မင်းဟာ ကိုကြီးတိုင်းကျော်နဲ့တစ်နည်းနည်းတော့ ပတ်သက်ရလိမ့်မယ်လို့ အဘထင်တယ်ကွယ်”

“ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေဟာ ကျွတ်လွတ်ချင်လို့ ကျွန်တော့်ကို အိပ်မက်ပေးပြီး အကူအညီတောင်းတာပဲဖြစ်မှာပါအဘ၊ ကျွန်တော်ကမ်းကုန်ကိုရောက်လာတဲ့နှစ်ညလုံးလည်း အိမ်ကြီးဆီက တစ္ဆေအော်သံကို ကြားရတယ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်ဒီရွာရောက်နေတယ်ဆိုတာ ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေက အသိပေးနေတာထင်ပါရဲ့အဘရယ်”

“ဟုတ်တယ်ကွဲ့၊ တစ္ဆေအော်သံကို မကြားရတာကြာပြီ၊ ကြားရရင်လည်း တစ်ခါတစ်လေပဲ၊ အခုလို နှစ်ရက်ဆက်တိုက် ကြားရတာမျိုးတော့ မရှိပါဘူး”

“ဟုတ်ပါပြီအဘရယ်၊ ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေဟာ ကျွန်တော် ဒီရွာရောက်နေမှန်းသိလို့ သူ့ကိုကူညီဖို့ အသိပေးနေတာဖြစ်မှာပါ၊ ကျွန်တော် ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေကို သွားတွေမယ်အဘ”

“ဘာကွဲ့”

“ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေက ကျွန်တော့်ကို တစ်သက်လုံး အိပ်မက်ပေးလာတာပဲ၊ သူ့ကျွန်တော့်ကိုတော့ ခြောက်လှန့်မယ် မထင်ပါဘူး၊ ကျွန်တော်ကလည်း မကြောက်ဘူးအဘ၊ ဒီည တစ္ဆေရယ်သံကြားရရင် ကျွန်တော် အိမ်ကြီးဆီသွားပြီး တစ္ဆေနဲ့သွားတွေ့ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီ အဘရာ”

အပိုင်း (၅)

(၁)

တောင်ကုန်းအိမ်ကြီးဆီသို့ သွားရောက်ရန် ကျွန်တော် တကယ်ဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ပါသည်။

အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ယောက်တည်းပင်သွားရောက်ရန် ဆုံးဖြတ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ကိုမိုးကြိုးတို့ကိုတိုင်ပင်လျှင် ဖျက်ကြမှာ သေချာနေ၍ မပြောတော့ပါ။

ညပိုင်းတွင် သူတို့ညီအစ်ကိုရွာထဲထွက်သွားရာ၌ ကျွန်တော် လိုက်မသွားခဲ့ပေ။

ထမင်းစားသောက်ပြီး ခပ်စောစောပင် အိပ်ရာထဲအဝင်ပြလိုက်သည်။

ညကိုးနာရီလောက်တွင် ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းပြန်လာသံကို ကြားရ၏။ ထမင်းစားကြပြီး ခဏအကြာတွင် သူတို့အခန်းဖက်မှ ဟောက်သံကိုကြားရလေသည်။

တစ်ရွာလုံးလည်း တိတ်ဆိတ်သွားပေပြီ။

ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံက အိပ်မောကျနေသောရွာကလေးတွင် ဟိန်းထွက်လာလေသည်။ ယခုအချိန်တွင်... တစ်ရွာလုံး၌ မအိပ် စက်သေးသူဆို၍ ကျွန်တော်နှင့်ဦးသာဦးတို့ပဲရှိလိမ့်မည်ထင်သည်။

ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေရယ်သံကြားပါက အိမ်ကြီးဆီသို့ တစ်ယောက်တည်း တိတ်တဆိတ်ထသွားရန် ရည်ရွယ်ထားပါသည်။

အကယ်၍ ည၁၂နာရီကျော်သည်အထိ တစ္ဆေရယ်သံကို မကြားရပါက ကျွန်တော်ဘာသာသွားရောက်မည်ဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က ပြတင်းတခါးကို အသံမမြည်အောင် တိတ်တဆိတ်ဖွင့်ကာ အိမ်ကြီးဆီသို့မျှော်ကြည့်လိုက်သည်။

လမိုက်ညဖြစ်၍ ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးပိန်းပိတ်အောင်မှောင်နေ၏။ အိမ်ကြီး၏မြင်ကွင်းကို ကြယ်ရောင်မှိန်မှိန်အောက်တွင် ဝိုးတဝါးသာမြင်ရသည်။

အမှောင်ထုထဲတွင် ပင်လယ်ပြင်ဆီမှလိုင်းရိုက်သံ၊ ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံများကိုသာ ပျင်းရိစဖွယ်ကြားနေရသည်။ လိုင်းရိုက် သံကလည်း စည်းချက်ညီညီရိုက်ခတ်နေသလို၊ ပန်းပဲထုသံကလည်း အချိန်ညီညီခြား၍ထွက်ပေါ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်ကိုမပိတ်ပဲ ဖွင့်ထားကာ ကုတင်ပေါ်တွင်လဲလျောင်းနေလိုက်သည်။ အိပ်ပျော်သွားမည်စိုး၍ ပြတင်း တခါးကိုမပိတ်ပဲထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကုတင်ပေါ်တွင်လှဲရင်း တစ္ဆေရယ်သံပေါ်ထွက်လာမည့်အချိန်ကို စောင့်စားနေခဲ့လေသည်။

တိတ်ဆိတ်သောည။ သံစဉ်မှန်မှန်ထွက်ပေါ်နေသော လိုင်းရိုက်သံနှင့်ပန်းပဲထုသံ။ မျက်လုံးကိုမှိတ်ရင်း အသံများကို နားထောင် နေရာမှ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားလေသည်။

“ဝူး... ဝါး... ဟားဟား...”

တစ္ဆေရယ်သံကြားလိုက်ရသည်တွင် ကျွန်တော်ဆတ်ကနဲလန့်နိုးသွားလေသည်။
အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။

“ဝူး... ဝါး... ဟားဟား...”

တစ္ဆေရယ်သံကြီးက နောက်တစ်ကြိမ်ထွက်ပေါ်လာပြန်၏။
ကျွန်တော်က ကုတင်ပေါ်မှလူးလဲထကာ လက်ပတ်နာရီကို ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်သည်။
ည ၂နာရီ။

ဟင်...။ ကျွန်တော်သည် ကိုယ့်ကိုကိုယ် နိုးနိုးကြားကြားအိပ်နေသည်ဟုထင်မိသော်လည်း တကယ်တမ်းကျ အတော်ကြာကြာ
အိပ်ပျော်သွားတာပါလား။ တစ္ဆေကြီးရယ်သံသာမကြားလျှင် ကျွန်တော် နိုးချင်မှတောင်နိုးမည်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်... တစ္ဆေရယ်သံအကြားမှာ လန့်နိုးလိုက်လို့ တော်ပါသေး၏။

တစ္ဆေသံနှင့်အတူ ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံကလည်း ဆီးကြိုနေလေသည်။ ပန်းပဲသံတတိန်တိန်က တိတ်ဆိတ်သောညတွင်
ထုချက်ညီညီ ပေါ်ထွက်နေပေ၏။

ကျွန်တော်က ပြတင်းပေါက်မှရပ်လျှက် အိမ်ကြီးဆီမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ မီးရောင်လက်လက်တစ်ခုက အိမ်ကြီးဆီတွင်
ရွေ့လျားနေသည်ကို တွေ့ရပေ၏။

အဲဒါ... ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေကြီးလား။

ကျွန်တော်၏အိပ်မက်ထဲတွင်တော့ တစ္ဆေကြီးသည် အမှောင်ထုထဲတွင် ရှင်းရှင်းလင်းလင်းမြင်နိုင်လေသည်။ တစ္ဆေကြီးတွင်
ညအမှောင်၌အရာရာကိုမြင်နိုင်သောမျက်လုံးရှိပြီးဖြစ်၍ အခြားအလင်းရောင် အကူအညီကို မလိုအပ်ပါပေ။ ယခုမြင်နေရသောမီးသည်
တစ္ဆေကြီး၏မီးမဟုတ်တန်ရာ။

သို့ဆိုလျှင်... တစ္ဆေမဟုတ်သောအခြားတစ်ယောက်ယောက်သည် အိမ်ကြီးထဲသို့ရောက်နေလေသလား။ တစ္ဆေကြီးအော်ရယ်
နေသည့်အသံထွက်ပေါ်နေတုန်းမှာ ဘယ်သူက အိမ်ကြီးထဲအထိ အရောက်သွားခဲ့မှာလဲ။ အိမ်ကြီးထဲမှာလည်း ခိုးဝှက်စရာပစ္စည်း
တစ်ခုမှမရှိတော့ပါ။

ကျွန်တော်က စိတ်ကူးထဲမှာတွေးနေမိခြင်းသာဖြစ်ပြီး... လူကတော့ အိမ်ကြီးဆီသွားရန် အလျင်အမြန်ပြင်ဆင်နေလေသည်။

သိပ်များများစားစားပြင်ဆင်ရန်မလိုပါ။ သွားလာလှုပ်ရှားရာတွင်လွယ်ကူရန် ဂျင်းဘောင်းဘီပွပွကို ကျွန်တော်ဝတ်ဆင်ထားပြီး
ဖြစ်သည်။ အိတ်ကပ်များစွာပါသော ဂျာကင်အင်္ကျီကြီးကိုလည်း ဝတ်ထားပြီးဖြစ်သည်။

ဂျာကင်အင်္ကျီဘယ်ဖက်အိတ်ထဲ၌ ဓာတ်မီးကိုထည့်လိုက်သည်။ ညာဖက်အိတ်ထဲ၌ မောင်းချခေးကိုထည့်လိုက်သည်။ လိုလို
မယ်မယ် ယူဆောင်သွားမည့် အသွားခြောက်လက်မရှိ မောင်းချခေးလေးဖြစ်ပါသည်။

ထို့နောက်... ကျွန်တော်သည် ပြတင်းပေါက်မှလွှားကနဲခုန်ချကာ ဆင်းလိုက်သည်။

ပြတင်းပေါက်ကို နေသားတကျဖြစ်အောင် အပြင်မှပြန်စေပိတ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော်က ခြေကိုဖွနင်းရင်း အိမ်ဝင်းထဲမှ တိတ်တဆိတ်ထွက်ခဲ့လေ၏။

လမ်းတလျှောက်လုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံကိုသာ စည်းချက်ညီညီကြားနေရ၏။ တတိန်တိန်နှင့် သံကိုသံချင်းထိခတ်သည်အသံက တိတ်ဆိတ်နေ
သောညတွင် ထင်ရှားစွာပေါ်ထွက်နေလေသည်။

လမ်းတွင် ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်သောခွေးများက စူးကနဲ ထိုးဟောင်လိုက်ကြလေ၏။

လမ်းပေါ်၌ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။

ကျွန်တော်က ဟောင်နေသောခွေးများကို လက်နှိပ်ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးလိုက်သည်အခါ ခွေးများထွက်ပြေးသွားလေသည်။ ခပ်
လှမ်းလှမ်းအရောက်တွင် နောက်ပြန်လှည့်ကြည့်ရင်းဟောင်ကြပြန်သည်။

ခွေးများသည် အုပ်စုဖွဲ့ကာ ကျွန်တော့်နောက်သို့ဟောင်ရင်း၊ အူရင်းမှ လိုက်ပါလာကြလေ၏။

ခွေးများကြောင့် ကျွန်တော့်ကိုလူထုကြည့်မည်စိုးကာ ကျွန်တော်က ခပ်မြန်မြန်ပြေးခဲ့ရလေသည်။
လှိုင်းတို့ ဗွီဒီယိုရုံကို လွန်လာပြီ။

ခွေးများက ကျွန်တော့်ကိုဟောင်ရင်းလိုက်လာဆဲ။

ကျွန်တော်က အိမ်ကြီးဆီမျှော်ကြည့်လိုက်သည်။ အိမ်ကြီးဆီမှ တစ္ဆေရယ်သံလည်း မကြားရတော့ပါ။ မီးအလင်းရောင်ကိုလည်း မမြင်ရတော့ပါ။

ဦးသာဦးအိမ်နှင့်နီးလာလေပြီ။ ဦးသာဦးအိမ်နှင့်နီးလာလေ... ပန်းပဲထုသံက ကျယ်လောင်လာလေပင်။ တစ္ဆေရယ်သံထွက် ပေါ်လာချိန်တွင်လည်း ဦးသာဦးပန်းပဲထုသံက ပျောက်မသွားခြင်းမှာ ဦးသာဦးအဖို့ တစ္ဆေသံက ရိုးနေလို့ပဲဖြစ်လိမ့်မည်။ ဦးသာဦးလိုလူ က အကြောက်အလန့် ရှိမည်လူမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။

ကျွန်တော် ဦးသာဦးအိမ်ရှေ့တည်တည်အရောက်တွင် ခဏရပ်လိုက်သည်။ ဦးသာဦးကိုအဖော်ခေါ်သွားရင် ကောင်းမလားဟု စဉ်းစားနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နောက်မှ ဦးသာဦးကပါ တားမြစ်နေမည်စိုး၍ မခေါ်တော့ပဲ ဆက်ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ထူးဆန်းပါသည်။ ကျွန်တော့်နောက်သို့လိုက်လာသောခွေးများသည် အိမ်ကြီးပေါ်တက်သောတောင်ခြေအရောက်တွင် ဟောင်သံ များ တိတ်ဆိတ်သွားကြသည်။ နောက်သို့လှည့်၍ပြန်ပြေးသွားကြလေသည်။

ကျွန်တော်က ခွေးများ ကျွန်တော့်နောက်ပါမလာတော့၍ စိတ်ပေါ့ပါးသွားရလေ၏။

အိမ်ကြီးရှိရာသို့တက်သော တောင်ကုန်းလေးအတိုင်း ဓာတ်မီးကိုအားပြုရင်း ကျွန်တော်တက်လာခဲ့လေသည်။

ပန်းပဲထုသံက ကျွန်တော့်နောက်မှာ ကျန်ရစ်ခဲ့ပြီ။

+ + + + +

အိမ်ကြီးပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံးကား တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေလေသည်။

အသံဆိုး၊ အသံနက်ကြီးဖြင့် အော်သံရယ်သံများက ကြောက်စရာကောင်းသလို တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေခြင်းကလည်း ကြောက် စရာကောင်းလှပေ၏။

ကျွန်တော်သည် တဖြည်းဖြည်းနှင့် အိမ်ကြီးရှိရာသို့ကပ်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်ကြီး၏ရှေ့မျက်နှာစာသို့ လှမ်းလာခဲ့သည်။ ရှေ့မျက်နှာစာမှာ ပေအနည်းငယ်သာကျယ်ပြန့်ပါတော့သည်။ ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့မြင်နေကျကတော့ အိမ်ရှေ့တွင် ကျယ်ပြန့်သောကွင်းပြင်ကြီးဖြစ်သည်။ ထိုကွင်းပြင်ကြီးလွန်မှ ပင်လယ်ပြင်ကို ငုံ့ကြည့်နိုင်သော ကမ်းပါးယံအဆုံးသတ်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ယခုတော့... ကမ်းမကြာခဏ ပြိုခဲ့၍ပဲဖြစ်မည်။ အိမ်နှင့်ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှာ နီးကပ်နေချေပြီ။

ကျွန်တော်က အိမ်ရှေ့တွင်ရပ်ကာ ပင်လယ်ထဲမှ လှိုင်းခေါင်းဖြူဖြူများ ကြယ်ရောင်အောက်တွင် ဖွေးကနဲ-ဖွေးကနဲ ထသွားသည်ကို ငေးကြည့်နေမိလေသည်။

ထိုစဉ်... အိမ်ထဲမှ လှုပ်ရှားသံတစ်ခုကိုကြားလိုက်ရ၍ ကျွန်တော်သတိဝင်လာသည်။ အသံက အိမ်အပေါ်ထပ်မှ ထွက်ပေါ် လာခြင်း ဖြစ်ပါ၏။

ကျွန်တော်က ဓာတ်မီးဖြင့် အိမ်အတွင်းဖက်ကိုထိုးကြည့်လိုက်သည်။ အားကောင်းသောဓာတ်မီးရောင်က အိမ်အတွင်းဖက်ကို လင်းထိန်သွားစေပါသည်။

အိမ်အတွင်း၌ ဘာမှထူးခြားမှုမရှိ။

ကျွန်တော်က အိမ်ထဲသို့ဝင်ခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်သည့်လှေကားကြီးရှိရာသို့ ဓာတ်မီးဖြင့် ထိုးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အိမ်တစ်ခုလုံးသည် တိတ်ဆိတ်နေသည်။ ဘာထူးခြားချက်မှမတွေ့ရပါ။

ရယ်သံပေးသောတစ္ဆေကြီး ဘယ်ရောက်သွားပြီလဲ။

ကျွန်တော်အိမ်အတွင်းပိုင်းထဲသို့လှမ်းဝင်ခဲ့သည်။

ထူးခြားမှုတစ်ခုကို ကျွန်တော်သတိထားလိုက်မိသည်။

အိမ်ထဲမှ လင်းဆွဲများ၊ ကြွက်များ ဘယ်ရောက်သွားကြပြီလဲ။ နေ့ခင်းပိုင်းမှာပင် လူဝင်လာလျှင် လင်းဆွဲများ၊ ကြွက်များ လန့်၍ပြေးလွှားကြ၊ ပျံသန်းကြဖြစ်မြဲမဟုတ်ပါလား။ ယခုတော့... အိမ်တွင်းအောင်း သတ္တဝါများ အသံပင်မကြားရ၊ တုတ်တုတ်မှမလှုပ်ပဲ တိတ်ဆိတ်နေပါကလား။

တန်တော့... ကျွန်တော့်ထက်အရင် ဤအိမ်ကြီးထဲသို့ တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်ရှိနေခြင်းပဲဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ ထိုတစ်စုံ တစ်ယောက်သည် တစ္ဆေကြီးပင်လား။

ကျွန်တော်အတွေးနက်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ပေါ်ထပ်မှ လျှပ်ရှားသံသဲ့သဲ့ကို ကြားလိုက်ရလေ၏။

ကျွန်တော်က ဓာတ်မီးဖြင့် လှေကားတလျှောက်ကိုထိုးကြည့်ကာ သတိဖြင့် အိမ်ပေါ်ထပ်ကိုတက်လာခဲ့လေသည်။

အိမ်အပေါ်ထပ်တွင်လမ်းလျှောက်နေသည့်အသံလိုလို ကြားနေရပါသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ရောက်ပြီ။

အထပ်တစ်ထပ်လုံးကို ဓာတ်မီးဖြင့်လှည့်ပတ်ထိုးကြည့်လိုက်၏။ ဘာဆိုဘာမှမတွေ့ရ။

လမ်းလျှောက်သံကိုတော့ ကြားနေရဆဲ။

ကျွန်တော်က ဓာတ်မီးကိုပိတ်လိုက်သည်။ အမှောင်ထုထဲတွင် နားစိုက်၍ထောင်လိုက်သည်။

လမ်းလျှောက်သံက ထွက်ပေါ်လာဆဲပင်။

သေချာအာရုံစိုက်နားထောင်လိုက်တော့ လမ်းလျှောက်သံသည် အပေါ်ဖက်ဆီမှထွက်ပေါ်လာခြင်းဖြစ်လေသည်။ အမိုးပေါ်မှာ လမ်းလျှောက်နေခြင်းပါကလား။ ဘယ်သူက အမိုးပေါ်တက်၍လမ်းလျှောက်နေပါသနည်း။ တစ္ဆေကြီးလား။

ကျွန်တော်က ဓာတ်မီးကိုအပေါ်သို့ဦးတည်ကာ ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာကျက်ဖြူဖြူတွင် မိုးယိုထား၍ရေစီးကမ်းပြိုလိုက်ကာ အက်ကွဲကြောင်းများ၊ ခြောက်ကပ်နေသောရေစီးကြောင်းများကို တွေ့ရသည်။

ကျွန်တော်က ကျယ်ပြန့်သောမျက်နှာကျက်တလျှောက်ကို ဓာတ်မီးဖြင့် တဖြည်းဖြည်းချင်းလိုက်ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျွန်တော်သည် အသည်းအေးကနဲဖြစ်အောင်ခံစားလိုက်ရသည်။ ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထသွားရ လေသည်။

ခြေထောက်ကြီး။ ခြေထောက်ကြီးတစ်စုံက မျက်နှာကျက်တွင် တွဲလောင်းကြီးချိတ်ဆွဲလျက်ရှိသည်။ ခြေထောက်ကြီးသည် မျက်နှာကျက်တွင်ကပ်ကာ လေထဲတွင် တွဲလောင်းကြီးလှုပ်ယမ်းနေလေ၏။

ကျွန်တော်က လက်နှိပ်ဓာတ်မီးကို မရွေ့ပဲ အသေထိုးထားမိရက်သားဖြင့် ခြေထောက်ကြီးကို ကြောက်လန့်တကြားကြည့် နေမိလေသည်။

ကြည့်နေဆဲမှာပင်... ခြေထောက်ကြီးသည် အောက်သို့တရွေ့ရွေ့ကျလာလေ၏။

ခြေထောက်ကြီးအောက်သို့နိမ့်လာသည်နှင့်အတူ ခြေထောက်အထက်ပိုင်းမှ အစိတ်အပိုင်းများကိုပါ မြင်လာရလေသည်။ ခြေထောက်ကြီးသည် မျက်နှာကျက်မှဖောက်ထွက်လာကာ တစ်ကိုယ်လုံးကို တစတစဖြင့် မြင်လာရခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ခြေထောက်၊ ခါးပိုင်း၊ ကိုယ်ထည်...

ထို့နောက်တွင်တော့...

အရုပ်ဆိုးအကျည်းတန်လှသောမျက်နှာကြီးဖြင့် လက်ကို မျက်နှာကျက်တွင် တွဲလောင်းခိုကာ တစ်ကိုယ်လုံးကျလာသော တစ္ဆေကြီး။

တစ္ဆေကြီးက ကျွန်တော့်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။ တစ္ဆေကြီး၏ပြူးကျယ်ပိုင်းစက်သောမျက်လုံး၊ ကျယ်ပြန့်၍အစွယ်တွေပေါက် နေသော ပါးစပ်ပြိုပြိုကြီး။

ဓာတ်မီးကိုင်ထားသောလက်သည် တဆတ်ဆတ်တုန်လာလေသည်။

“ဟိဟိ... ဟိ... ဟာ... ဟာ... ဟာဟာ... ဟီး...”

တစ္ဆေကြီးက သံသေးသံကြောင်ဖြင့် အော်ဟစ်လိုက်လေ၏။

တစ္ဆေကြီးသည် မျက်နှာကျက်တွင် တွဲလောင်းခိုနေရာမှ ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ခုန်ချလိုက်သည်။

“အား...”

ကျွန်တော်က ကြောက်လန့်တကြား အော်ဟစ်လိုက်မိသည်။ ဓာတ်မီးသည်လည်း လက်မှလွတ်ကျသွားလေသည်။

ဓာတ်မီးရောင်ပျောက်သွားသော်လည်း တစ္ဆေကြီးကိုမမြင်နေရဆဲ။ တစ္ဆေကြီး၏ပြုံးကျယ်သောမျက်လုံးနှစ်လုံး၊ အစွယ်တွေ ပေါက်နေသောပါးစပ်ပြိုပြိုကြီးက အမှောင်ထုထဲတွင် နီရဲတောက်ကာ ထင်းနေလေသည်။

တစ္ဆေကြီးကျွန်တော့်အနားလျှောက်လာသည်ကို သူ၏မျက်လုံးနီရဲရဲနှင့်ပါးစပ်ပြိုကြီးကို အမှောင်ထဲတွင်မြင်နေရ၍ သိသာနေသည်။

ကျွန်တော်က ဂျာကင်ညာဖက်အိတ်ထဲမှ မောင်းချခားကိုခွဲထုတ်လိုက်သည်။ မောင်းချခားခလုတ်ကိုဖွင့်လိုက်သည်။ ဓားက ဖျောက်ကနဲပွင့်သွားသည်။

တစ္ဆေကြီးကျွန်တော့်အနားနီးလာပြီ။

ရုတ်တရက် ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေကြီး၏တိုက်ခိုက်မှုကိုခံလိုက်ရလေ၏။ အေးစက်သောလက်အစုံက ကျွန်တော့်လည်ပင်းဆီသို့ ရောက်လာသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေလက်ထဲမှရုန်းကန်ရင်း သူ့ကို ဓားဖြင့် တွက်လိုက်လေ၏။

တစ္ဆေက ကျွန်တော့်ကိုလွှတ်မပေး။ ကျွန်တော်လည်း ရုန်းထွက်လို့မရ။ တစ္ဆေကြီးဟာ သန်မာလှချေလား။

တစ္ဆေကြီး ကျွန်တော့်လည်ပင်းကိုညှစ်ထားချိန်တွင် တစ္ဆေမျက်နှာကြီးက ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့်အနီးကပ်ဖြစ်နေသည်။

ထိုစဉ် ကျွန်တော်က အိပ်မက်ထဲက တစ္ဆေကြီးကို သတိရလိုက်လေသည်။ ယခု ကျွန်တော်ကြုံတွေ့နေရသည့်တစ္ဆေကြီးသည် အိပ်မက်ထဲက တစ္ဆေကြီးမဟုတ်ပါ။

အိပ်မက်ထဲကတစ္ဆေကြီးကို ကျွန်တော်သေချာမှတ်မိပါသည်။ ရေအိုင်ထဲငုံကြည့်စဉ်ပေါ်လာသောတစ္ဆေကြီးမျက်နှာက အဖုအထစ် အရွတ်အတွဲများအပြည့်။ ယခုတွေ့နေရသောတစ္ဆေနှင့်တစ်စက်မှမတူ။

ကျွန်တော်က တစ္ဆေလက်မှရုန်းကန်ရင်း ဓားဖြင့်နှောက်တစ်ချက်တွက်လိုက်သည်။

“အွန်”

တစ္ဆေထံမှ ငြီးသံထွက်လာသည်။

ကျွန်တော့်ဓားချက်သည် တစ္ဆေကိုထိသွားပြီထင်ပါသည်။

ထို့နောက်... ပြောင်လက်သောအရာတစ်ခု မြောက်တက်သွားသည်ကိုမြင်လိုက်ရကာ... ကျွန်တော့်ဦးခေါင်းတစ်ခုလုံး ပူကနဲ ဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မဟန်နိုင်တော့ပဲ ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားလေ၏။ ကျွန်တော့်ခေါင်းက သွေးတွေထွက်လာပြီထင်သည်။

အမှောင်ထုထဲတွင် ကျွန်တော်ဘာမှမမြင်ရပါ။ ကျွန်တော့်ခေါင်းက ချက်ချင်းမူးဝေနှောက်ကျိလာသည်။ လူကိုလည်း မဟန်နိုင်တော့။

ပန်းပဲထုသံကသာ ကျွန်တော့်နားထဲသို့ဝင်လာလေသည်။

ကျွန်တော်သတိလစ်တော့မည်။

ပန်းပဲထုသံ။

ဦးသာဦးကို ဝင်ခေါ်ခဲ့ရရင်အကောင်းသာ။

ပန်းပဲထုသံက တတုတုပေါ်ထွက်နေ၏။

ကျွန်တော့်ခေါင်းတွေမူးဝေလာသည်။

ဦးသာဦး ကျွန်တော့်ကို လာကယ်ရင်ကောင်းမှာပဲ။ အနီးဆုံးနေရာမှာ ဦးသာဦးတစ်ယောက်ပဲရှိသည်။

ကျွန်တော်က ဦးသာဦးနာမည်ကို အော်ခေါ်ရန်ကြိုးစားကြည့်၏။

အချိုးအနီးသာ။
 ကျွန်တော်သည် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့ အရုပ်ကြိုးပြတ်လဲကျသွားလေသည်။
 ကျွန်တော်သတိလစ်သွားတာလား။
 ကျွန်တော့်ခေါင်းထဲမှာ အကြောင်းအရာအဖြစ်အပျက်တွေ ဝဲလှည့်၍ပေါ်လာသည်။
 ကျွန်တော်သတိလစ်တာ မဖြစ်နိုင်ပါ။
 ပန်းပဲထုသံတတုံတုံကို ကျွန်တော်ကြားနေရသေးသည်။
 ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများ။ လှိုင်းပုတ်သံများ။
 မုန်တိုင်းကျသံ။
 ရေထဲတွင်လူးလိမ့်နေသော သင်္ဘောကြီး။
 ပင်လယ်လှိုင်းတံပိုးများကြားတွင် ကူးခတ်နေသောကျွန်တော်။
 ပါးစပ်ထဲသို့ဝင်လာသော ဆားငံရည်များ။
 သာယာလှပသောကျွန်းကလေး။
 ဒဏ်ရာမှသွေးများစီးကျကာ ပက်လက်လဲနေသောကျွန်တော့်ကို ဖက်ငိုနေတာ... ဘယ်သူလဲ။ ဘယ်ကမိန်းမလဲ။
 ဟင်... နူးနူး... နူးနူးပါလား။
 သားလေးရော။ ငါ့သားလေးရော။
 နူးနူး... နူးနူးရေ...
 မချိုင်းဖြူ... မချိုင်းဖြူ... ငါ့ကိုခွင့်လွှတ်ပါမချိုင်းဖြူ။
 နူးနူးရေ...
 သားလေးရေ...
 မချိုင်းဖြူရေ...
 ငါဟာ တိုင်းကျော်...
 ငါဟာ ပင်လယ်ဓားပြဗိုလ်ကမ်းကုန်...
 ငါဟာ...
 ... ငါဟာ...
 ငါဟာ...
 ငါဟာ...
 ငါဟာ...
 ❄️❄️❄️❄️

(J)

“ဝသုန်... ဝသုန်...”
 ကျွန်တော့်ပါးပြင်ကိုပုတ်ခတ်နှိုးလိုက်သံကြောင့် ကျွန်တော် သတိရလာသည်။
 သတိရလာလာချင်း ကျွန်တော်သတိပြုမိလိုက်သည်မှာ အသံများတိတ်ဆိတ်နေခြင်းပင်။ ဦးသာဦးတဲမှ ပန်းပဲထုသံကို မကြား
 ရတော့ပါ။
 “ဝသုန်... ဝသုန်... သတိရပြီလား”
 ကျွန်တော်က မျက်လုံးဖွင့်ကာကြည့်လိုက်၏။
 ကျွန်တော့်ကိုစီးမိုးကြည့်နေသော ဦးသာဦး။ ကျွန်တော့်မျက်နှာနှင့်ပခုံးတဝိုက်အထိရွှဲစိုနေသောရေများ။
 “ဟင်- ဦးသာဦး”
 “ဝသုန် သတိရပြီလား၊ မသေကောင်းမပျောက်ကောင်းကွာ”

ကျွန်တော်ကလူးလဲထလိုက်သည်။ ခေါင်းထဲက တဆစ်ဆစ် နာကြင်ကိုက်ခဲ့နေ၏။

“မင်းဘာလို့ ဒီနေရာကိုလာရတာလဲ၊ ငါအရောက်မြန်လို့သာပေါ့”

“ဦးသာဦး ဘယ်လိုရောက်လာတာလဲဟင်”

“ညကကြားရတဲ့တစ္ဆေအသံက အရင်လို ရယ်သံမဟုတ်ပဲ တစ်မျိုးထူးနေလို့ သတိထားမိနေတုံး မင်းအော်သံကိုကြားရတာပဲ၊ အော်သံကြားပေမယ့် မင်းမှန်းမသိပါဘူး၊ ငါလည်း မသင်္ကာလို့ တောင်ကုန်းပေါ်တက်ကြည့်ရော မင်းကိုခေါင်းမှာဒဏ်ရာနဲ့တွေ့ရတာပဲသန့်၊ မင်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ဦးသာဦးရာ၊ ကျွန်တော်... ကျွန်တော်... နည်းနည်းပါးပါး စွန့်စားကြည့်လိုက်တာပါ”

ဦးသာဦးက ကျွန်တော်သတိရအောင် ခေါင်းကိုရေလောင်းထားကြောင်းပြောပြသည်။

“အခု ကျွန်တော် အိမ်ကြီးပေါ်မှာပဲနေ”

“ဟုတ်တယ်”

အိမ်ကြီးထဲသို့ အရုဏ်ဦးအလင်းရောင်များက ဝင်ရောက်နေပါပြီ။

“တစ္ဆေကြီးကို ဦး တွေ့လိုက်ရသေးလား”

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ ငါရောက်လာတော့ မင်းကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ လဲနေတာပဲ၊ ခေါင်းကသွေးတွေထွက်နေလို့ ငါပဲသတိရအောင် လုပ်ပေးနေတာ”

“အခု ဘယ်အချိန်ရှိပြီလဲဦး”

“မနက်လေးနာရီ”

“ဟင်-”

ကျွန်တော်အတော်ကြာကြာ သတိလစ်သွားတာပါလား။

“ကဲ-ပြန်ကြစို့သန့်၊ မင်းစွန့်စားပုံက အတင့်ရဲလွန်းတယ်၊ အဓိပ္ပါယ်မရှိပါဘူးကွာ”

“ကျွန်တော့်ဟာကျွန်တော်တော့ အဓိပ္ပါယ်ရှိပါတယ်ဦးသာဦးရာ”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်ကို လည်ပင်းညှစ်ကာ... သတိလစ်အောင်ရိုက်နှက်သွားသောတစ္ဆေကြီးကို မျက်စိထဲပြန်မြင်ယောင်ကြည့်သည်။

မျက်လုံးပြူးပြူးတောက်တောက်၊ ပါးစပ်ပြိုပြို၊ အစွယ်ငေါငေါ၊ မဟုတ်ဘူး၊ ဒါ ကျွန်တော့်အိမ်ထဲကတစ္ဆေကြီးမဟုတ်ဘူး။

“သွားကြစို့သန့်၊ မင်းကို ငါအိမ်လိုက်ပို့ပေးမယ်”

“ဟာ... ဦးသာဦးလိုက်မပို့ပါနဲ့၊ ဦးသာဦးလိုက်ပို့ရင် ကျွန်တော် ဒီကိုလာတာ အိမ်ကသိသွားမှာပေါ့”

“မင်းတစ်ယောက်တည်း ငါစိတ်မချပါဘူး၊ ခေါင်းမှာလည်း ဒဏ်ရာနဲ့၊ ပြီးတော့... မင်းလုပ်ရပ်ကို မင်းအဘွားကို တိုင်ရလိမ့်မယ် သန့်”

“ဟာဗျာ...”

“ကဲ-ကဲ- လာ... သွားကြစို့”

ဦးသာဦးက ကျွန်တော့်ကိုလက်မောင်းမှကိုင်ကာဖေးမရင်း တွဲခေါ်လိုက်သည်။

ကျွန်တော့်နေရာမှလှည့်အထွက်တွင် ကြမ်းပြင်ပေါ်မှတစ်စုံတစ်ခုနှင့် တိုက်မိသွားသည်။

ငုံကြည့်လိုက်ရာ ပုလင်းတစ်လုံးဖြစ်နေ၏။ ကျွန်တော်က ပုလင်းကိုကောက်ယူလိုက်သည်။ ပုလင်းဖင်ပိုင်းက ကွဲနေပါသည်။

ပုလင်းက ငှက်ပျောဖူးပုလင်းဟုခေါ်သည် ဖန်ပုလင်းအညိုရောင်။

“ဒါ... ဒါ...”

“တစ္ဆေက အဲဒီပုလင်းနဲ့မင်းကိုရိုက်သွားတာကွ”

“တစ္ဆေက ပုလင်းနဲ့ရိုက်တယ်”

တစ္ဆေက ပုလင်းနဲ့ရိုက်စရာလိုသလား။ တစ္ဆေမှာလက်နှက်ကိရိယာဆောင်စရာလိုသလား။

ကျွန်တော်က ခေါင်းကိုခါယမ်းရင်း သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

ကျွန်တော်သည် ညက တစ္ဆေခန့်ချလာသည်မျက်နှာကျက်ဆီ မော်ကြည့်လိုက်သည်။ မျက်နှာကျက်တွင် မညီမညာအပိုင်း ပေါက်တစ်ခုကို တွေ့ရ၏။ တစ္ဆေသည် ထိုအပေါက်ထဲမှ ခုန်ဆင်းလာခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“လာကွာ၊ သွားကြစို့”

+ + + + +

ဦးသာဦးက ကျွန်တော့်ကို အိမ်အထိလိုက်ပို့ပေးပါသည်။

အိမ်ရောက်တော့ စောစောဆွမ်းထချက်လေ့ရှိသောဘွားဘွားက နိုးနေပြီ။

ဘွားဘွားသည် ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုအမြင်တွင် အံ့ဩသွားလေသည်။

ဦးသာဦးက ကျွန်တော် တစ္ဆေခြောက်သည်အိမ်ကြီးထဲရောက်နေပုံကို ပြောပြနေသည်။

ကျွန်တော်က အခန်းထဲသို့ဝင်လာခဲ့လိုက်၏။

“ကြည့်စမ်း၊ ငါကတော့ အိပ်နေတယ်ထင်တာ၊ ဝသုန်ဟာ တော်တော်စပ်စပ်ပါလား၊ မောင်သာဦးနဲ့တွေ့ပေလို့သာပေါ့ကွယ်”

“ကျွန်တော်အရောက်မြန်လို့ပေါ့ဒေါ်မင်းဇံ”

ဦးသာဦးနှင့်ဘွားဘွားစကားပြောသံများကြောင့် ဦးကြီးဦးကျောက်စိမ်း အပေါ်ထပ်မှဆင်းလာသည်။ ကိုမိုးကြီးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းတို့ လည်း နိုးလာကြ၏။

ကျွန်တော့်အဖြစ်ကိုမေးမြန်းပြောဆိုနေသံများကြားရလေသည်။

“ဒီကောင်ကို အဲဒီအိမ်မသွားအောင် စောင့်သာကြည့်ပေတော့ ဒေါ်မင်းဇံရေ”

ဦးသာဦးပြောလိုက်သံကိုကြားရသည်။

သွားရမယ်ဦးသာဦး။ ကျွန်တော် အိမ်ကြီးထဲကို နောက်တစ်ခေါက်ရောက်အောင်သွားရဦးမယ်။ ကျွန်တော် ညကတွေ့ခဲ့တဲ့တစ္ဆေ ဟာ တစ္ဆေအစစ်မဟုတ်ဘူး၊ တစ္ဆေအတုပျ။

တစ္ဆေကို အတုဖြစ်ကြောင်း ဖော်ထုတ်ရမယ်။

ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့... တစ္ဆေအစစ်ဟာ ကျွန်တော်ဖြစ်နေလို့ပဲဗျို့။

(၃)

ဘွားဘွားက တစ်မနက်လုံး ကျွန်တော့်ကို ဆူပြောနေလေသည်။

ခေါင်းမှဒဏ်ရာကို မန်းလိမ်းဆေးများသွေးလိမ်းပေးရင်းမှ တဖျစ်တောက်တောက် ပြောမဆုံးဖြစ်နေတော့၏။

“တကတည်းတော်... ရှင်ပြုကာနီး သင်္ကန်းဝတ်ကာနီး အသွားအလာဆင်ခြင်ရပါတယ်ဆိုမှ သရဲခြောက်တဲ့အိမ်ကိုများ ညကြီးသန်းကောင်သွားကြည့်ရသတဲ့၊ သရဲက ဂုတ်ချိုးစားလိုက်မှဖြင့် ငါရင်ကျိုးရတော့မယ်”

“သရဲက ဂုတ်ချိုးစားတဲ့သရဲမျိုးမဟုတ်ဘူးဘွားဘွားရ၊ သူလည်း သားတို့လို တခြားပစ္စည်းကို အားကိုးရတာပဲ၊ သရဲဖြစ်ရက်နဲ့ သားကို ပုလင်းနဲ့ရိုက်တာကြည့်ပါလား၊ သားကလည်း ဘယ်ရမလဲ၊ ဓားနဲ့ပြန်တွက်ပစ်လိုက်တာပေါ့၊ သရဲလည်း ဓားထိသွားပုံရ တယ်ဘွားဘွား၊ သိလား”

“တော်စမ်း၊ ပေါက်ကရတွေ လျှောက်ပြောမနေနဲ့”

ဦးကြီးဦးကျောက်စိမ်းက ကျွန်တော့်တို့မြေးအဘွားပြောဆိုနေကြသည်များကိုနားထောင်ကာ မျက်မှောင်တွန့်နေလေသည်။

“အဲဒီအိမ်ထဲမှာခြောက်တဲ့တစ္ဆေက ဦးကြီးတို့မမွေးခင်ကတည်းကကွ၊ ကြာပြီ၊ သရဲက မင်းကိုပုလင်းနဲ့ရိုက်တယ်ဆိုတော့ အဆန်းပဲ၊ ဘယ်လိုသရဲပါလိမ့်”

“ဦးကြီး၊ တကယ်တော့ သားတွေ့ခဲ့တာ တကယ်သရဲအစစ်မဟုတ်ဘူးဗျ၊ သရဲအတု၊ ဘယ်သူ သရဲအယောင်ဆောင် နေလဲဆိုတာ သားဖော်ထုတ်ရမယ်”

“လာပြန်ပလား၊ ပြောလေကဲလေ၊ မဖြစ်ပါဘူး၊ နီလာရင်လည်း မြန်မြန်လာမှပါ။ နှင့်အဖေအားအောင် စောင့်မနေ ခိုင်းတော့ဘူး၊ ခုမနက်ပဲ နှင့်အမေကိုဖုန်းဆက်လိုက်၊ နှင့်အဖေအားရင်လည်း တစ်ယောက်တည်း အရင်လာနှင့်လို့၊ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဘွားဘွား”

+ + + + +

ကျွန်တော်တို့ဘုန်းကြီးကျောင်းကိုထွက်လာတော့ ထုံးစံအတိုင်း လှိုင်းတို့ဆိုင်မှာ လက်ဖက်ရည်ဝင်သောက်သည်။

ဘွားဘွားက မေမေဆီဖုန်းဆက်ခိုင်းထားတာသတိရလိုက်၍ ကျွန်တော်က ဆိုင်ဘေးဖက်မှပတ်ကာ လှိုင်းတို့အိမ်ထဲသို့ ဝင်ခဲ့ လေသည်။

ညှော်ခန်းထဲတွင် သူ့ယောကျာ်းဦးဝေလကိုပြုစုပေးနေသည့် ဒေါ်ယဉ်ကျေးကိုတွေ့ရပါသည်။

“အန်တီ၊ ကျွန်တော်ဖုန်းခေါ်လိုက်ဦးမယ်နော်”

“အေး- အေး- ခေါ်လေ”

ကျွန်တော်က အိပ်ချိန်းကို ဖုန်းနံပါတ်လှမ်းပေးလိုက်ကာ ဖုန်းပြန်အဝင်ကိုထိုင်စောင့်နေလိုက်သည်။ ကျွန်တော့်အကြည့်က ဒေါ်ယဉ်ကျေးတို့လင်မယားဆီရောက်သွားလေသည်။

ဒေါ်ယဉ်ကျေးသည် ဦးဝေလကို အစားအသောက်ကျွေးမွေးနေခြင်းမဟုတ်ပါ။ ဦးဝေလ၏ဘယ်ဖက်လက်မှဒဏ်ရာတစ်ခုကို ဆေးထည့်၍ပတ်တီးစည်းပေးနေခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က စိတ်ဝင်စားကာ အနားသို့ထသွားလိုက်သည်။

“ဦးလေးက ဘာဖြစ်လို့လဲအန်တီ”

ဦးဝေလဘယ်ဖက်လက်တွင် သွေးထွက်နေသောဒဏ်ရာတစ်ခု။

“မင်းဦးလေးကွယ်၊ ကုတင်ပေါ်ကနေ ဆေးပုလင်းကို သူ့ဟာသူလှမ်းဆွဲတယ်လေ၊ လူကမှမသန်မာပဲ၊ မဟန်နိုင်ပဲ ကုတင် ပေါ်ကလိမ့်ကျတာပေါ့၊ အောက်ကထွေးခံခဲ့ရမိတာလေ၊ တော်သေးတာပေါ့၊ အန်တီအရောက်မြန်လို့”

“ဟင်...”

ဦးဝေလက သူ့အကြောင်းပြောနေစဉ် ကျွန်တော့်ကို မျက်လွှာပင်၍ကြည့်လေသည်။ ဦးခေါင်းကတော့ မော်မလာ။ ဦးဝေလ မျက်နှာ၌ ကျွန်တော့်ကို ထိတ်လန့်သလို မလုံမလဲအမူအရာများ ပေါ်နေသည်ဟု ထင်မိပါသည်။

ကျွန်တော်သည် လေဖြတ်နေသည်ဆိုသော လူနာဦးဝေလကို သံသယဝင်သွားမိသည်။ သူ့လက်ကဒဏ်ရာဟာ ထွေးခံခဲ့ရမိ တာရောဟုတ်ရဲ့လား။ ထွေးခံဆိုတာ လူကို ရှုစေလောက်သောအရာမျိုးမဟုတ်ပါ။ သူ့ဒဏ်ရာက ဓားထိတဲ့ဒဏ်ရာနဲ့တူလှချည်လား။

ဖုန်းဝင်လာ၍ ဖုန်းဆီပြန်သွားကာ ဖုန်းကိုကျွန်တော်ကောက်ကိုင်လိုက်သည်။

ရန်ကုန်မှမေမေနှင့်အဆက်အသွယ်ရ၍ ရွာကိုအမြန်လာဖို့ ဘွားဘွားမှာတဲ့အကြောင်းကိုပြောပြလိုက်သည်။

မေမေက သဘက်ခါမနက်တွင် ရွာကိုလာရန် ကားလက်မှတ်ဝယ်ထားပြီးဖြစ်ကြောင်း ပြောပါသည်။ ဖေဖေပါ တပါတည်း ပါလာလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်အိမ်ထဲမှထွက်လာတဲ့အထိ ဒေါ်ယဉ်ကျေးက ဦးဝေလလက်ကဒဏ်ရာကို ပတ်တီးဖြင့်စည်းပေးနေဆဲဖြစ်သည်။

ဦးဝေလ။ သူ့ဟာ တကယ်လေဖြတ်နေတဲ့လူဟုတ်ရဲ့လား၊ ဟန်ဆောင်နေတာလား။ လေဖြတ်ပြီးအိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့လူက ဘာလို့ ဒဏ်ရာရတာလဲ။

ကျွန်တော်ရင်ထဲ၌ ဦးဝေလအပေါ် သံသယများဖြင့် ပြည့်သွားလေသည်။

+ + + + +

ဘုန်းကြီးကျောင်းရောက်တော့လည်း သံသယဖြစ်စရာတစ်ခု ကြုံရပြန်သည်။

ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးနှင့် မနေ့က ကျွန်တော်စကားပြောခဲ့သော သစ်ပင်အောက်တွင် ဦးမြသီးက အရှူးကြီးဦးဖိုးထင်၏ တံတောင်ဆစ်ကို ဆေးလိမ်းပေးနေခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တော်က ဦးဖိုးထင်ကြီးမမြင်အောင် သစ်ကိုကွယ်ကာ ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။ ဦးဖိုးထင်၏တံတောင်ဆစ်အောက်ဖက်တွင် သွေးထွက်နေသောဒဏ်ရာတစ်ခုကိုတွေ့ရသည်။ ဦးမြသီးက ထိုဒဏ်ရာကို ပျစ်ချွဲချွဲဆေးရည်များလိမ်းပေးနေခြင်းဖြစ်၏။ ဗမာတိုင်းရင်းဆေးများဖြစ်ပုံရသည်။

ဆေးလိမ်းအပြီးတွင် သင်္ကန်းစအပိုင်းတစ်ခုဖြင့် တံတောင်ဆစ်ကိုပတ်ချည်ပေးလိုက်သည်။

“အသွားအလာဆင်ခြင်မှုပေါ့ဖိုးထင်ရယ်၊ မင်းမှာ ဒီကျောင်းထဲမှာပဲ စားစရာသောက်စရာ နေစရာရနေတာပဲ၊ ဘာလို့ လျှောက်သွားနေတာလဲ၊ အသက်လည်း မငယ်တော့ဘူး၊ လျှောက်လျှောက်မသွားနဲ့ သိလား”

အရှူးကြီးဖိုးထင်က ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ပြကာ သစ်ပင်အောက်မှထွက်သွားလေ၏။

ဦးဖိုးထင်ပျောက်သွားမှ ကျွန်တော်က ကပ္ပိယကြီးဆီထွက်လာလိုက်သည်။

“ဦးဖိုးထင်ကြီးက ဘာဖြစ်တာလဲအဘ”

“ဪ... မောင်ဝသုန်၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်ဖက်လျှောက်သွားရင်းက ကျောက်ဆောင်ပေါ်ကချော်ကျတယ်ပြောတာပဲကွယ်၊ တံတောင်ဆစ်မှာ တော်တော်ပြီသွားတယ်”

ဦးဖိုးထင်ဒဏ်ရာရသည်မှာ ဘယ်ဖက်တံတောင်ဆစ်ဖြစ်ပါ၏။ ကျွန်တော်ညက တစ္ဆေနှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့ရာတွင် ကျွန်တော်က ညာလက်မှ ဓားကိုကိုင်ရင်းတွက်လိုက်သည်။ တစ္ဆေသည် ကျွန်တော်နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ဖြစ်ရာ ဓားထိမိခဲ့လျှင် တစ္ဆေ၏ဘယ်ဖက်ခြမ်းကိုထိမိရမည်ဖြစ်၏။

ဦးဝေလရော၊ ဦးဖိုးထင်ရော တစ်မနက်တည်းမှာ လက်၏ဘယ်ဖက်မှာ ဒဏ်ရာတွေရနေကြသည်။ ဦးဖိုးထင်ကိုလည်း ဦးဝေလကို သံသယဝင်သည်နည်းတူ သံသယဝင်ရပြန်ပါပြီ။

ဦးဖိုးထင်ကြီးသည် တကယ်ရှူးနေတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။

“ဦးဖိုးထင်ဒဏ်ရာက ကျောက်ဆောင်နဲ့တိုက်မိလို့ရတဲ့ဒဏ်ရာ ဟုတ်ရဲ့လားအဘ၊ ဓားထိတဲ့ဒဏ်ရာရော မဖြစ်နိုင်ဘူးလား”

“ဟေ- ဘာဖြစ်လို့လဲ ငါ့မြေးရယ်”

“ဪ... ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးအဘရယ်၊ သွေးတွေသိပ်ထွက်နေတာမြင်လိုက်လို့ပါ”

ကျွန်တော်က စကားကိုလျှော့ချလိုက်သည်။

ညကကျွန်တော်အတွေ့အကြုံကိုတော့ အဘဦးမြသီးကို ပြောပြလို့မဖြစ်သေးပါ။ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်တော်ဘယ်သူ့ကိုမှ ယုံလို့ မဖြစ်သေး။

တစ္ဆေဟန်ဆောင်သူဟာ ဘယ်သူဆိုတာကို ကျွန်တော်နည်း ကျွန်တော်ဟန်ဖြင့် ရအောင်ဖော်ထုတ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပါသည်။

(၄)

အိမ်ကြီးထဲတွင် ယခုလောလောဆယ်ခြောက်လှန့်နေသည့် တစ္ဆေသည် ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲမှတစ္ဆေကြီးမဟုတ်ပါ။

ထိုတစ္ဆေသည် တကယ်တစ္ဆေအစစ်လား၊ ဟန်ဆောင်တစ္ဆေလားဆိုတာ သိဖို့လိုပါသည်။

ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲမှတစ္ဆေကြီးကို ကျွန်တော်ကောင်းကောင်းမှတ်မိပါသည်။ ရေအိုင်ထဲကိုဝင်အကြည့်လိုက်တွင်မြင်လိုက်ရသော တစ္ဆေကြီး၏ရုပ်ရည်မှာ ညက ကျွန်တော်မြင်ခဲ့ရသော၊ ကျွန်တော်နှင့်တိုက်ခိုက်ခဲ့သောတစ္ဆေနှင့်လုံးဝမတူပါ။

အိမ်မက်ထဲကတစ္ဆေကြီးသည် မျက်နှာ၌အဖုအထစ်များ ရှန်းကြွထွက်နေပုံမှာ သဘာဝအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်လာပုံမျိုးဖြစ်သည်။

ညကတစ္ဆေ၏ပုံစံကလည်း ကြောက်စရာကောင်းသည်တော့ မှန်ပါ၏။ သို့သော်... ထိုတစ္ဆေမှာ ရုပ်ရှင်ထဲ ဇာတ်ပွဲထဲက တမင်ဖန်တီးထားသောတစ္ဆေနှင့် ပိုတူနေသည်။ ပြူးနေသောမျက်လုံးနီနီကြီးနှစ်လုံးကလည်း တစ်လုံးနှင့်တစ်လုံး ညီညီညာညာဖြစ်နေသည်။ ပြီနေသောပါးစပ်ထဲမှအစွယ်ကြီးတွေကလည်း တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် စီစီညီညီပေါက်နေကြသည်။ ကြောက်စရာကောင်းအောင်ရေးဆွဲထားသော အရုပ်တစ်ခုနှင့်ပိုတူနေပါ၏။

ပြီးတော့...ထိုတစ္ဆေနှင့်ကြုံခဲ့ရသောကျွန်တော့်အတွေ့အကြုံများက တစ္ဆေကိုအထင်အမြင်သေးစေပါသည်။ တစ္ဆေက ကျွန်တော့် ခေါင်းကိုသွေးထွက်အောင်ရိုက်နှက်သွားနိုင်ခဲ့သည်မှန်သော်လည်း သူ့မှာ တစ္ဆေအစစ်တစ်ကောင်၏အစွမ်းအစများမတွေ့ရပါ။ သူသည် တစ္ဆေဖြစ်ပါရန်နှင့် ကျွန်တော့်ကို ပညာသားပါမိမိခြောက်လှန့်ပဲ လူများအသုံးပြုသည့် ပုလင်းဖြင့် ဘာကြောင့်ရိုက်ရပါသနည်း။ ထို အချက်ကပင် ကျွန်တော့်ကိုသံသယပွားစေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်သိခဲ့ရသောတစ္ဆေကြီးကတော့ ဦးဖိုးထင်ကို လျှာထုပ်ပြခဲ့သည်။ နီရဲရှည်လျားသောလျှာကြီးကို တန်း လန်းကြီးထုတ်ပြလိုက်ရုံနှင့် ဦးဖိုးထင်သည် သွက်သွက်လည်အောင် ရူးသွပ်သွားသည်မဟုတ်ပါလား။ ကျွန်တော့်ကိုတော့ ထိုပုံစံဖြင့် ဘာလို့ မခြောက်သနည်း။

ဒါ့အပြင်... ထိုတစ္ဆေကို ကျွန်တော်အယုံအကြည်မရှိသည့် သေချာသောအချက်တစ်ခုလည်း ရှိနေပါသေးသည်။

ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေအရိုက်ခံရ၍သတိလစ်မေ့လဲသွားစဉ် အိပ်မက်သဖွယ် အတိတ်ကအကြောင်းအရာများကိုပြန်လည်မြင် ယောင် သိရှိခဲ့ပါသည်။ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ဓားပြကြီး ဗိုလ်ကမ်းကုန်ဖြစ်နေသည်။ ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ထဲ၌ မချိုင်းဖြူကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နူးနူးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နူးနူးမွေးသော သားကလေးကိုလည်း တွေ့ရသည်။ နူးနူးတို့ကျွန်းကလေး ပေါ်ကို ကျွန်တော်ရောက်နေခဲ့သည်။ ဒဏ်ရာဖြင့်လဲကျနေသောကျွန်တော်သည် နူးနူးရင်ခွင်ထဲတွင် ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်အသက်ရှူနေ သည်ကိုလည်း ခံစားရသည်။ ကျွန်တော့်ကိုပွေ့ပိုက်ကာ ငိုယိုနေသောနူးနူး။ ကျွန်တော့်ကို သေနတ်နှင့်ပစ်လိုက်သော ဖိုးထင်၏ငယ်ရွယ် သောရုပ်ပုံလွှာ။

ထိုအကြောင်းအရာများကို သတိလစ်နေစဉ် ကျွန်တော်သည် ဖြတ်ကနဲ-ဖြတ်ကနဲ မြင်ယောင်ခဲ့လေသည်။

ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးက ကျွန်တော့်ကို ဦးတိုင်းကျော်၏ဖြစ်စဉ်များအား ပြောပြထားသောကြောင့် စိတ်ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ် သည်ဟု ထင်စရာရှိပါသည်။

သို့သော်... ကျွန်တော်မြင်ယောင်သိရှိ မှတ်မိလိုက်သည့်အဖြစ်များတွင် ဦးမြသီးပြောပြရာ၌ မပါဝင်ခဲ့သော အချက်များ ပါနေပါသည်။

ဦးမြသီးပြောပြရာတွင် ဦးတိုင်းကျော်သည် စိန်ထည်များကို ဘယ်နေရာတွင် ဝှက်ထားခဲ့ကြောင်း မပါပါ။ ဦးမြသီးကိုယ်တိုင်လည်း မသိပါ။

ကျွန်တော်ပြန်လည်မြင်ယောင်လာသည့် အပိုင်းများထဲတွင်... စိန်ထည်များကို ဘယ်နေရာ တွင်ဝှက်ထား ခဲ့ကြောင်း ပါဝင်နေပါသည်။ စိန်တွေဝှက်ထားတဲ့နေရာကို ကျွန်တော် သိလိုက်ပါပြီ။ ကျွန်တော်သိခဲ့သည့် အကြောင်းများသာ အမှန်ဖြစ်ပါက ကျွန်တော်သည် တစ်ချိန်က ဦးတိုင်းကျော်ဖြစ်ပေသည်။ ထို့အပြင်... ဦးတိုင်း ကျော်ကွယ်လွန်ပြီး အိမ်ကြီးထဲ၌ခြောက်လှန့်နေသော တစ္ဆေကြီးသည်လည်း ကျွန်တော်ပင်ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဒါဖြင့်... အခုခြောက်နေတဲ့တစ္ဆေဟာ ဘယ်ကလဲ။ ဘယ်သူလဲ။ ဘာရည်ရွယ်ချက်ဖြင့် အိမ်ထဲမှာ ခြောက်လှန့်နေတာ လဲ။

+ + + + +

တစ္ဆေအယောင်ဆောင်အဖြစ် သံသယဝင်နိုင်သူများလည်း ရှိနေပါသည်။

ဦးဝေလ။ ဦးဝေလသည် ကျွန်တော်၏တစ်ခုသောအိပ်မက်အရ တစ်ချိန်က အရုပ်များကိုခိုးယူရန် အိမ်ကြီးပေါ်သို့ရောက်ခဲ့သူဖြစ် သည်။ ယနေ့မနက် သူ့လက်မှာ ဒဏ်ရာရနေသည်။ ဒဏ်ရာကလည်း ဓားဒဏ်ရာဟုထင်ရလောက်သော ကွဲရှည်ဒဏ်ရာဖြစ်နေသည်။ ဦးဝေလသည် တကယ်လေဖြတ်နေသူဟုတ်ပါရဲ့လား။ လေဖြတ်ဟန်ဆောင်၍ တစ္ဆေအဖြစ်နှင့်အိမ်ကြီးထဲသို့သွားရောက်ကာ အဖိုးတန် စိန်ထည်များကို ရှာဖွေနေခြင်း မဖြစ်နိုင်ပါသလော။

ပြီးတော့... ဦးဖိုးထင်။ ဦးဖိုးထင်သည်လည်း တိုက်ဆိုင်စွာ လက်တွင်ဒဏ်ရာရနေခဲ့သည်။ ဦးဖိုးထင်မှာ စိန်ထည်များကို တစ်ချိန်က အမှန်တကယ်ရှာဖွေခဲ့ဖူးသူဖြစ်သည်။ စိန်ထည်များရရှိလာပုံကိုလည်း သူ့သေချာသိနေပြီးဖြစ်သည်။ စိန်ထည်များကို သူ လည်းပိုင်ဆိုင်သည်ဟု ယူဆထားသူလည်းဖြစ်ပါသည်။ ဦးဖိုးထင်သည် တကယ်ရူးနေတာရော ဟုတ်ရဲ့လား။ သူ့ကိုသံသယကင်းအောင်

အရူးယောင်ဆောင်နေခြင်း မဖြစ်နိုင်ဘူးလား။ ညညတွင် တစ္ဆေယောင်ဆောင်၍ အိမ်ကြီးထဲမှစိန်များကိုလိုက်ရှာနေသူမှာ ဦးဖိုးထင် ပေလား။

အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသောလူသားလေးယောက်ထဲမှ ပျောက်ဆုံးနေသောတစ်ယောက်ရှိနေပါသေးသည်။ ထိုသူ မှာ... ဦးဝေလ၊ ဒေါ်ယဉ်ကျေးတို့နှင့်အတူပါလာသော နှုတ်ခမ်းမွေးကြီးလေးထဲတွင်ကော့ပုံနေသည့်လူကြီးဖြစ်သည်။ သူမည်သူဖြစ် သည်ကို ကျွန်တော် ယခုထိမသိရသေးပါ။ ထိုနှုတ်ခမ်းမွေးနှင့်လူကြီးသည် ယခုဘယ်မှာလဲ။ ထိုလူကြီးပင် အိမ်ကြီးထဲမှာခိုအောင်းကာ တစ္ဆေယောင်ဆောင်နေခြင်း မဖြစ်နိုင်ပေဘူးလား။

မည်သို့ပင်ဆိုစေ... အိမ်ကြီးထဲမှလက်ရှိခြောက်လှန့်နေသောတစ္ဆေသည်... တစ္ဆေအစစ်ဖြစ်ဖြစ်၊ တစ္ဆေအတုဖြစ်ဖြစ်၊ ကျွန်တော့် အိပ်မက်ထဲက တစ္ဆေကြီးမဟုတ်တာတော့သေချာနေပါပြီ။

အဘယ်ကြောင့်ဆိုသော်... တစ်ချိန်တုံးက ခြောက်လှန့်ခဲ့သော တစ္ဆေကြီးသည် ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်ဖြစ်သည်ကို အသေအချာ သိရှိပြီး ဖြစ်သောကြောင့်ပင်ဖြစ်ပါတော့၏။

(၅)

ဘွားဘွားနှင့်ဦးကြီးက မနေ့ကဖြစ်ရပ်ကြောင့် ကျွန်တော့်ကို စောင့်ကြပ်ကြည့်ရှုနေကြသည်။ ကိုမိုးကြီးတို့အပြင်ထွက်ရာတွင်ပင် ကျွန်တော့်ကို မထည့်တော့ပါ။

အိပ်ရာကိုလည်း ကိုမုန်တိုင်းအိပ်ရာတွင် ပြောင်းအိပ်စေသည်။ ကျွန်တော့်အတွက်ပေးထားသောအခန်းထဲတွင် ကိုမုန်တိုင်းကို အိပ်စေသည်။ ကျွန်တော်နှင့်ကိုမိုးကြီးမှာ တစ်ခန်းတည်းအတူတူဖြစ်သွားလေ၏။ ဘွားဘွားတို့က ကျွန်တော်ညပိုင်းအပြင်ထွက်မှာစိုး၍ စီစဉ်လိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“မသွားရဲတော့ပါဘူးဘွားဘွားရယ်၊ သားလည်းကြောက်သွားပါပြီ၊ တစ္ဆေဆိုတာတကယ်မရှိဘူးထင်လို့ သားက သွားစုံစမ်း တာပါ။ သား တစ္ဆေကြီးကိုတွေ့ခဲ့ရပြီ၊ ဘွားဘွားပြောသလို ဂုတ်ချိုးမစားလိုက်တာ ကံကောင်းပဲ၊ နောက်တစ်ခါတော့ မသွားရဲတော့ပါ ဘူးဗျာ၊ သားတော့ အဲဒီအိမ်ကြီးဖက် လှည့်တောင်မကြည့်ရဲတော့ဘူး”

ကျွန်တော်က ဘွားဘွားနှင့်ဦးကြီးယုံအောင် ပြောလိုက်သည်။

“ဒါမှပေါ့ငါ့မြေး၊ မြေးတို့က ခေတ်လူငယ်ဆိုတော့ သရဲတစ္ဆေ မယုံရတာနဲ့ ဘာနဲ့၊ တော်တော်အတတ်စမ်းချင်တာကို၊ ၎င်းတို့ သရဲဆိုတာ တကယ်ရှိတယ်ဆိုတာ ယုံပြီမဟုတ်လား၊ တော်တော့၊ တော်တော့၊ နောက်တော့ ဒါမျိုးမစမ်းသပ်ပါနဲ့တော့ငါ့မြေးရယ်”

ဘွားဘွားက ကျွန်တော်ပြောသည်ကို ယုံသွားခဲ့လေသည်။

ကျွန်တော်ကတော့ နေ့ဖြစ်စေ၊ ညဖြစ်စေ... ဘွားဘွားတို့လစ်သည်နှင့် အိမ်ကြီးဆီနောက်တစ်ခေါက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထား ပြီးဖြစ်ပါသည်။

သဘက်ခါဆို... မေမေတို့ ရန်ကုန်မှထွက်လာကြတော့မည်။ ဖိန့်နွဲ့ခါတွင် ဖေဖေနှင့်မေမေရောက်လာကြလိမ့်မည်။ မေမေတို့ ရောက်လာလျှင် ကျွန်တော်ပိုပြီးအချုပ်အချယ်ခံရလိမ့်မည်။ လွတ်လပ်တော့မည် မဟုတ်ပေ။ မေမေတို့မလာခင် ကျွန်တော့်စိတ်ကူးကို အကောင်အထည် ဖော်ထားမှဖြစ်ပေမည်။

ကြားတွင် နှစ်ရက်သာကျန်ပါတော့သည်။

ယနေ့ညတော့ ထွက်လို့မလွယ်တာသေချာပါသည်။ မနေ့ညကပင် ပြဿနာဖြစ်ထားသည်မို့ ကျွန်တော့်ကို မျက်လုံးဒေါက် ထောက်ကြည့် နေကြလိမ့်မည်။ ဘွားဘွားနဲ့ဦးကြီးသာမဟုတ်။ ကိုမိုးကြီးနဲ့ကိုမုန်တိုင်းကလည်း ကျွန်တော်ညက အိမ်ကြီးထဲသွားတာကို မကြိုက်ကြ။ ဦးသာဦးကြောင့်သာ အသက်မသေတာလို့ပြောကာ ဦးသာဦးကို ကျေးဇူးတင်နေကြပေ၏။

ဒီတစ်ညတော့ သူတို့ယုံအောင် ကျွန်တော်အေးအေးဆေးဆေး နေပြမှဖြစ်လိမ့်မည်။

ညပိုင်းအိပ်ရာဝင်လိုက်သော်လည်း ကျွန်တော်တော်တော်နှင့် အိပ်မပျော်။ ကိုမိုးကြိုးဆီက ဟောက်သံထွက်လာသည်အထိ ကျွန်တော် အိပ်လို့မရသေးပေ။ ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က အိမ်ကြီးဆီမှ တစ္ဆေရယ်သံကြားရလိုကြားရငြား စောင့်နေမိခြင်းကြောင့် ဖြစ်ပါသည်။

ထိုညက တစ္ဆေ၏အသံကို မကြားရပါ။

တစ်ညလုံးစောင့်ကြည့်သော်လည်း ဦးသာဦးတဲမှ ပန်းပဲထုသံကိုသာ ကြားနေရသည်။

တစ္ဆေကြီး ဓားဒဏ်ရာရလို့ အနားယူနေပြီလားမသိပါ။

(၆)

နောက်တစ်နေ့တွင်... သုံးရက်ဆက်တိုက် ငြိမ်သက်သွားခဲ့သော လေနှင့်မိုးက တစ်ဖန်ပြန်၍သည်းထန်လာပြန်လေသည်။ ရေဒီယိုနှင့်ရုပ်မြင်သံကြားမှပင် လေပြင်းကျရောက်မည်သတိပေးချက်များလွှင့်ထုတ်ပေးနေ၏။

ကျွန်တော်တို့ညီအစ်ကိုသုံးယောက် ဘုန်းကြီးကျောင်းကို မိုးကာဆောင်း၍သွားရပါသည်။

မိုးသည်းနေသောကြောင့် ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းတို့လည်း ညနေပိုင်း အပြင်မထွက်နိုင်တော့ပါ။ ထမင်းစောစောစားကာ အိပ်ရာဝင်သွားကြလေပြီ။

ကျွန်တော်က ဒီနေ့ညတော့ အိမ်ကြီးဆီသွားဖြစ်အောင်သွားဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားပါသည်။ ကျွန်တော့်တစ်သက်တာမက်ခဲ့သည့် အိပ်မက်များရဲ့ အဖြေကို ဒီနေ့ည ရအောင်လုပ်ပါတော့မည်။

ကျွန်တော်သည် တစ်နေ့လုံး ဘွားဘွားကြည်ဖြူအောင် လိမ်လိမ်မာမာလေး နေပြလိုက်သည်။

ညပိုင်းတွင် အပေါ်ထပ်တက်ပြီး ဘုရားရှိခိုးသည်။ ဦးဇင်းကြီးသင်ပေးလိုက်သောသင်္ကန်းတောင်းများကို အသံထွက်၍ရွတ်ဖတ်သည်။ ဘွားဘွားက ကျွန်တော့်ကို သဘောအကျကြီးကျနေလေသည်။

အပေါ်ထပ်ကပြန်မဆင်းမီ ဘွားဘွားနှင့်ဦးကြီးကို ကန်တော့ခဲ့သည်။

“သာဓုကွယ်... သာဓု... သာဓု... မအိပ်စက်ခင် ဘုရားရှိခိုး မေတ္တာပို့တာ၊ လူကြီးမိဘကိုရှိခိုးကန်တော့ပြီးမှအိပ်တာ ချမ်းချမ်း သာသာ အိပ်စက်ပျော်တယ်၊ အိပ်မက်ကောင်းများလည်းမက်တတ်တယ်ငါ့မြေး၊ ငါ့မြေးလေးက လိမ္မာလိုက်တာဟေ့”

ဘွားဘွားက ကျွန်တော့်ခေါင်းကိုကိုင်ကာ ဆုပေးရင်း အန္တရာယ်ကင်းဂါထာမန္တာန်များရွတ်ဖတ်နေသေးသည်။

ဘွားဘွားပေးတဲ့ဆုကြောင့် ဒီနေ့ည ကျွန်တော့်အကြံအစည် အန္တရာယ်ကင်းစွာနဲ့အောင်မြင်ပါစေလို့ ဆုတောင်းလိုက်ပါသည်။

ကျွန်တော်အိမ်ပေါ်ထပ်ကပြန်ဆင်းလာတော့ ကိုမိုးကြိုးနှင့်ကိုမုန်တိုင်းက အိပ်ပျော်နေကြပါပြီ။

+ + + + +

အပြင်တွင် မိုးကသည်းသည်းမည်းမည်းရွာနေသည်။ သည်လိုမိုးနဲ့တော့ ကျွန်တော်အပြင်ထွက်လို့မဖြစ်သေးပါ။

ကျွန်တော်က အိပ်မပျော်အောင် သတိထားရင်း မိုးတိတ်အောင် စောင့်နေခဲ့၏။

မိုးသံကြားမှ ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံကိုတော့ ကြားနေရပါသည်။ ဦးသာဦးကား မိုးသည်းသည်း ဆောင်းချမ်းချမ်း သူ့အလုပ်ကို တော့ မပျက်မကွက်လုပ်သူပါလား။

ပင်လယ်ထဲမှ လှိုင်းရိုက်သံ၊ မိုးစက်တို့ အိမ်ခေါင်မိုးကိုရိုက်ခတ်သံ၊ ပန်းပဲထုသံနှင့် ရံဖန်ရံခါထစ်ချုန်းလိုက်သောမိုးချိမ်းသံ များသာ တစ်လောကလုံးကိုဖုံးလွှမ်းနေပေ၏။

ရာသီဥတုက အိပ်ရာထဲတွင် စောင်ခြုံကွေးလို့ကောင်းသော ရာသီမိုးဖြစ်ပါသည်။ ကျွန်တော်ကတော့ အကြံအစည်နှင့်လူမို့ သူများ အိပ်ပျော်သော်လည်း မအိပ်စက်နိုင်သေး။ အိမ်ကြီးဆီသွားဖို့ မိုးအတိတ်ကို စောင့်မျှော်နေပါသည်။

+ + + + +

သတိထားနေရင်းကြားမှ မိုးအေးအေးတွင် မျက်ကြောစင်းကာ အိပ်ပျော်သွားမိသည်မှာ... မိုးချိမ်းသံဆက်တိုက်ကြားလိုက်မှပင် ကျွန်တော်လန့်နိုးလေတော့၏။

ကျွန်တော်က အမှောင်ထဲတွင် ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးရင်း နာရီကို ကြည့်လိုက်သည်။

ည ၂နာရီကျော်နေပါပကော။

အပြင်တွင် မိုးသံအနည်းငယ် ပါးသွားပေပြီ။ ပန်းပဲထုသံသာလျှင် အချက်ညီညီပေါ်ထွက်နေ၏။

ကျွန်တော်က အိပ်ရာမှထလိုက်သည်။ မိုးကာအင်္ကျီကိုဝတ်သည်။ ဓာတ်မီး၊ မောင်းချစားတို့ကို မိုးကာဘေးအိတ်ထဲထည့်သည်။ နေ့လည်ကတည်းက ကုတင်အောက်တွင် ဝှက်ထားခဲ့သောသံဒုတ်ကြီးကို ထုတ်ယူလိုက်သည်။

ကိုမိုးကြိုးအခြေအနေကိုကြည့်လိုက်တော့ ဟောက်သံထွက်ကာ အိပ်မောကျနေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းတခါးကို အသာဖွင့်ကာ အပြင်ဖက်သို့ခုန်ချလိုက်၏။

ပြတင်းတခါးကို အပြင်မှပြန်စေ့ပိတ်လိုက်သည်။

ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်ထွက်လာတော့ လမ်းတလျှောက်လုံးဗလာကျင်းကာ တိတ်ဆိတ်နေပေသည်။ မိုးက သည်းသည်းမည်းမည်းကြီးမရွာတော့။

ရွာလယ်လမ်းအတိုင်း ကျွန်တော်လျှောက်လာခဲ့၏။

ခွေးများလည်း တစ်ကောင်တလေမှမတွေ့ရပါ။ ခွေးများပင် ချမ်းလို့ တော်ရာမှာဝင်ကွေးနေကြပြီထင်သည်။

ရွာလမ်းမပေါ်မှာ ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း။

ထုံးစံအတိုင်း ဦးသာဦးတစ်ယောက်ကတော့ ပန်းပဲထုနေဆဲပင်။ တစ်ရွာလုံးမှာ မအိပ်စက်သူဆို၍ ကျွန်တော်နှင့်ဦးသာဦးပဲ ရှိပါတော့သည်။

ဦးသာဦး၏တဲရှေ့အရောက်တွင် ကျွန်တော်က အမြန်လျှောက်ကာ တောင်ကုန်းပေါ်သို့တက်လာခဲ့သည်။

မိုးနှင့်လေပြင်း၏အငွေ့အသက်များကြား၌ တောင်ကုန်းပေါ်မှ အိမ်ကြီးသည် မကောင်းဆိုးဝါးတစ်ကောင်နယ် မားမားမတ်မတ် ကြီး ရပ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်က လမ်းခုလတ် တောင်ကုန်းအလည်လောက်တွင် ရပ်ကာ အိမ်ကြီးကိုမော်ကြည့်လိုက်သည်။ ဤနေရာမှမြင်ရသည် အမြင်သည် ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ ရဲတိုက်ကြီးလို့ထင်ခဲ့သောအဆောက်အဦးကြီးကို မြင်ရသည်နှင့် တစ်ထေရာတည်း တူနေ လေသည်။

ကျွန်တော်သည် တောင်ကုန်းပေါ်ရောက်သည်အထိ ဆက်တက်ခဲ့သည်။

အိမ်ထဲသို့ ဓာတ်မီးဖြင့်ဝေဝဲကာ ထိုးပစ်လိုက်သည်။ ဘာမျှ မမြင်ရပါ။

အကာလညအခါ... တစ္ဆေခြောက်သောအိမ်ကြီးထဲသို့ တစ်ယောက်တည်းရောက်နေသော်လည်း ကျွန်တော့်မှာ ကြောက်စိတ် ဖြစ်ပေါ် မလာပါ။ ကျွန်တော်ဘာကိုမှမကြောက်ပါ။ ဘယ်သူ့ကိုမှမကြောက်ပါ။ ဘယ်တစ္ဆေကိုမှမကြောက်ပါ။

ကျွန်တော်ကိုယ်တိုင်က တစ္ဆေလေ။ ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့ကို ကြောက်နေရဦးမှာလဲ။

ကျွန်တော်သည် အိမ်အောက်ထပ်ကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးရင်း လှည့်ပတ်ကြည့်သည်။ ဘာမှမတွေ့ရ။ မြေကြွက်များကသာ အမှောင်ထုထဲမှ နီရဲသောမျက်လုံးငယ်လေးများဖြင့် ကျွန်တော့်ကို ပြူးကြည့်နေကြသည်။

အပေါ်ထပ်သို့တက်လာခဲ့သည်။

အပေါ်ထပ်တွင်လည်း ဘာမျှမရှိ။ အိပ်မက်ထဲတွင် ဦးမိုးထင်ကိုတွေ့ခဲ့သည့်အခန်းထဲမှာလည်း ရှင်းလင်းလျှက်...

ကျွန်တော်က တစ်နေ့ညက တစ္ဆေကြီးဆင်းလာသောမျက်နှာကျက်အပေါက်ကို ဓာတ်မီးဖြင့်ထိုးကြည့်လိုက်ပြန်သည်။ အပေါက်ဟောင်းလောင်းကြီးကိုသာတွေ့ရသည်။ ဘယ်တစ္ဆေမှ ဆင်းမလာတော့ပါ။

တစ္ဆေဘယ်ရောက်သွားသလဲ။ လာခဲ့လေ၊ လာခဲ့ဦးလေ။
လာခဲ့ပါတစ္ဆေရဲ့။ မင်းနဲ့ငါတွေချင်လို့ပါ။ မင်းဟာ ဘယ်လို တစ္ဆေမျိုးလဲ၊ ငါသိချင်လို့ပါ။

ကျွန်တော်က တစ္ဆေကိုမတွေ့ရ၍ ဒေါသတွေထွက်လာသည်။
ကျွန်တော့်ဒေါသတွေက အိပ်မက်ထဲမှာခံစားရသောဒေါသစိတ်အတိုင်းဖြစ်နေလေသည်။

ကျွန်တော်သည် ပြတင်းတခါးတစ်ခုကိုဖွင့်လိုက်သည်။ မဖွင့်တာနှစ်ချီကြာ၍ သံချေးတက်နေသောပတ္တာများကြောင့် တခါးက တအီအီအော်မြည်ရင်း ခပ်ဖြည်းဖြည်းချင်းပွင့်သွားသည်။

တခါးပွင့်သည်နှင့် မိုးစက်များက ကျွန်တော့်မျက်နှာပေါ်ကို ရိုက်ခတ်လာသည်။
ကျွန်တော့်မျက်နှာတူရူတွင် ပင်လယ်ပြင်ကြီး၊ ဒီပင်လယ်ပြင်ကြီးကိုကျော်လွှားပြီး ကျွန်တော် ဒီအိမ်ကိုအရောက်လာခဲ့တာလေ။
လျှပ်စီးတစ်ချက်လက်လိုက်သည်တွင် ပင်လယ်ပြင်မြင်ကွင်းကို နေ့ခင်းအလား ထင်းထင်းကြီးမြင်လိုက်ရလေသည်။ လှိုင်းများ ထကြွနေသောပင်လယ်ပြင်။

အိပ်မက်ထဲမှာ... ပင်လယ်ပြင်ကိုဖြတ်သန်းပြေးလွှားလာစဉ်က ဖြစ်ပေါ်ခဲ့သည့်ဒေါသစိတ်များအတိုင်း ကျွန်တော့်ရင်မှာ တလိုက်လိုက်တက်လာသည်။

“ဟေး...”
“အူး...”
“ဝေး...”
“ဟေး... ဟေး... ဟေး...”

ကျွန်တော်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် ပါးစပ်ထဲမှထွက်မိထွက်ရာ အသံများဖြင့် အသားကုန်အော်ပစ်လိုက်လေသည်။
ကျွန်တော်က ရွာဖက်သို့လှည့်ထားသောနံရံဆီသို့လာခဲ့ပြန်သည်။ ပြတင်းပေါက်တစ်ပေါက်ကိုဖွင့်လိုက်ပြန်သည်။
ရွာမြင်ကွင်းက မိုးငွေ့အောက်တွင် ဝိုးတဝါးထင်ဟပ်လာ၏။

“ဝေး...”
“ဟေး... ဟေး... ဟေး...”
“ဟေး...”
“အူး...”

ပင်လယ်ပြင်ကိုကြည့်၍အော်ခဲ့သည်နည်းတူ ရွာဖက်သို့လှည့်၍ စိတ်ရှိလက်ရှိအော်ပစ်လိုက်မိပြန်သည်။
ဘာကြောင့် ဒေါသတွေထွက်နေရတယ်၊ ဘာကြောင့် အော်မိတယ်ဆိုတာကို ကိုယ့်ဘာသာပင် နားမလည်တော့ပါ။

“ဟေး...”
“လာလေကွာ၊ တစ္ဆေဘယ်မှာလဲကွ”
“ဟေး... တစ္ဆေ၊ မင်းဘယ်မှာလဲ၊ လာခဲ့လေကွာ”
“အူးဟူးဟူး... မင်းလားကွတစ္ဆေ၊ လာခဲ့ပါကွ”
“ဝေး... ဟေးဟေး... ငါမကြောက်ဘူးကွ”

ကျွန်တော့်အော်သံက ပင်လယ်ပြင်နှင့်ကျောက်ဆောင်များအထိ ပဲ့တင်ထပ်သွားလေတော့သည်။
စိတ်တိုင်းကျအော်ဟစ်လိုက်ရ၍ ရင်ထဲမှာပေါ့သွားသလိုရှိသည်။

သို့သော်... ကျွန်တော် တစ္ဆေနှင့်တွေ့ချင်ပါသေးသည်။ တစ္ဆေနဲ့မတွေ့ရပဲ ကျွန်တော်မပြန်နိုင်ပါ။ တစ္ဆေကိုမတွေ့ရလျှင် ကျွန်တော်စိတ်ကြေနပ်မည်မဟုတ်ပါ။

“လာခဲ့ပါကွတစ္ဆေရ၊ မင်းဘယ်မှာလဲကွ”

ကျွန်တော်က နောက်တစ်ကြိမ်ဟစ်အော်လိုက်ပြန်သည်။
ကျွန်တော်၏အော်သံများက ဦးသာဦး၏ပန်းပဲထုသံကို ဖုံးလွှမ်းသွားလေသည်။
ထိုစဉ်... တောင်ကုန်းအောက်ခြေမှ လျှပ်ရှားမှတစ်ခုကို ကျွန်တော် သတိပြုမိလိုက်သည်။
တောင်ကုန်းပေါ်သို့တရွေ့ရွေ့တက်လာသောလူတစ်ယောက်။

အိုး... သူသည် တစ္ဆေပါလား။

အဝေးကပင် သူ၏ ပြုံးကျယ်နီရဲသောမျက်လုံးကြီးများကို မြင်နေရသည်။ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးက အမှောင်ထုထဲတွင် နီရဲကာ တောက်ပနေသည်။ အဝေးမှကြည့်တော့ မျက်လုံးကြီးနှစ်လုံးတည်း ရွေ့လျားလာသည့်သဖွယ် ထင်မြင်ရလေသည်။

တစ္ဆေက တောင်ကုန်းအောက်ကနေ ဘာလို့တက်လာတာလဲ။

တစ္ဆေသည် ဤအိမ်ထဲတွင်သာ ရှိနေရမည်မဟုတ်ပါလား။

ဒါ... တစ္ဆေအစစ် ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်။

ကျွန်တော်က အိမ်အောက်ထပ်သို့ဆင်းခဲ့သည်။

အဝင်တခါးမကြီးဘေးတွင်ကွယ်ကာ တစ္ဆေကိုစောင့်ဆိုင်းနေခဲ့သည်။

တစ္ဆေခြေသံက တရွေ့ရွေ့နီးလာသည်။

ကျွန်တော့်ရင်များက တဒိတ်ဒိတ်ခုန်နေသည်။

ဦးသာဦးပန်းပဲထုသံက အချက်ညီညီပျံ့လွင့်နေ၏။

တစ္ဆေသည် တခါးဝသို့တဖြည်းဖြည်းနီးလာပါပြီ။

ကျွန်တော်က တခါးဝဘေးတွင်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဟိုတစ်ညက အတွေ့အကြုံအရ... တစ္ဆေသည် တော်တော်သန်မာလှပါသည်။ တစ္ဆေကို အလွယ်တကူနိုင်ဖို့ ကျွန်တော့် အတွက် မလွယ်ပါ။ ကျွန်တော် ဉာဏ်ကူရပေလိမ့်မည်။

ကျွန်တော်က လက်ထဲတွင် သံဒုတ်ကြီးကို တင်းကျပ်စွာကိုင်၍ ရွယ်ထားလိုက်သည်။

လူတစ်ယောက်၏ အားအနည်းဆုံးနေရာမှာ ညှိသကျည်း ဖြစ်ပါသည်။ ညှိသကျည်းကိုထိလျှင် မည်မျှသန်မာသူပင်ဖြစ်ပါစေ မခံနိုင်ပါ။ တစ္ဆေဝင်လာသည်နှင့် တစ္ဆေ၏ညှိသကျည်းကို သံဒုတ်ဖြင့် ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင် ရိုက်ထည့်ရပေမည်။

တစ္ဆေက တခါးဝနှင့် တဖြည်းဖြည်းနီးလာလေပြီ။

ကျွန်တော်က သံဒုတ်ကို လက်ထဲတွင်ဆွဲ၍ရွယ်ထားလိုက်သည်။

တစ္ဆေဝင်လာပါပြီ။

ကျွန်တော်သည် တစ္ဆေ၏ညှိသကျည်းနေရာကို တအားကုန် လွှဲရိုက်လိုက်၏။

“အောင်မယ်လေးဗျ”

ဟင်... တစ္ဆေအော်သံက လူလိုပဲလား။

ကျွန်တော့်ရိုက်ချက်မှာ ချက်ကောင်းကိုထိသွားပုံရပါသည်။

တစ္ဆေသည် သူ့ခြေထောက်ကို ကုန်းကိုင်ကာ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်နေသည်။

ကျွန်တော်က တခါးအကွယ်မှထွက်လိုက်ကာ တစ္ဆေ၏ဦးခေါင်းကို သံဒုတ်ဖြင့် အားကုန်လွှဲရိုက်လိုက်သည်။

“ဂေါင်”

သံကိုထိခိုက်သည့်အသံကြီးထွက်လာသည်။ တစ်ဆက်တည်းမှာပင် သံထည်တစ်ခု ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျသွားသံကိုကြားရသည်။

ကျွန်တော်က နောက်တစ်ကြိမ်ထပ်ရိုက်ရန် အားယူအလွှဲ...

“မလုပ်နဲ့၊ မလုပ်နဲ့၊ ဝသုန်မလုပ်နဲ့၊ ငါပါကွ၊ ငါပါ”

ကျွန်တော်၏ သံဒုတ်ကိုင်ထားသောလက်က လေထဲမှာပင် တုံ့ကနဲရပ်သွားလေသည်။

ကျွန်တော်သည် မိုးကာအင်္ကျီထဲက ဓာတ်မီးကိုထုတ်ကာ ထိုသူ့ကို ထိုးကြည့်လိုက်သည်။

သူက ညှိသကျည်းကိုလက်ဖြင့်နှိပ်ကာ ကြမ်းပြင်ပေါ်ထိုင်ရင်း ခေါင်းငုံ့နေ၏။

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျားဘယ်သူလဲ”

သူက ခေါင်းကိုမော့ရင်း ဓာတ်မီးရောင်စူးရှမှုကိုမခံနိုင်ပဲ လက်ဖြင့်ကာလိုက်သည်။

သူ့မျက်နှာကို မီးရောင်အောက်တွင် မြင်လိုက်ရပါပြီ။

“ဟင်- ဦးသာဦး”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ငါ သာဦးပါ”

“ခင်ဗျား... ခင်ဗျား...”

“တစ္ဆေအယောင်ဆောင်တာ ငါပါကွာ”

ပန်းပဲထုသံက တောင်အောက်ဆီမှ ထွက်ပေါ်နေဆဲဖြစ်သည်။

ဦးသာဦးက ကျွန်တော့်ရှေ့တွင်ရောက်နေသည်။

ပန်းပဲကို ဘယ်သူထုနေတာလဲ။ ဦးသာဦးမရှိပဲ ပန်းပဲထုသံ ဘယ်လိုထွက်နေတာလဲ။

ကျွန်တော်က ကြမ်းပြင်တလျှောက် ဓာတ်မီးဖြင့်လိုက်ထိုးကြည့်လိုက်ရာ ဦးသာဦးခေါင်းတွင်စွပ်လာသော တစ္ဆေမျက်နှာပုံပြုလုပ်ထားသည့် ခေါင်းစွပ်ကြီးက ကြမ်းပြင်ပေါ်ကျနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲဦးရာ”

“ငါ မင်းကိုရှင်းပြပါ့မယ်”

တစ္ဆေဦးခေါင်းမှာ သံဖြူရေပုံးအလွတ်တစ်ခုပေါ်တွင် မျက်နှာပုံ ရေးချယ်ထားခြင်းသာဖြစ်ပါသည်။ မျက်လုံးနေရာတွင် အပေါက်နှစ်ပေါက် ဖောက်ထားသည်။ ထိုအပေါက်ကိုဝိုင်းပတ်၍ မီးစုန်းဖြင့် ရေးချယ်ထားသည်။ ထို့ကြောင့် အဝေးမှကြည့်လျှင် မီးစုန်းရောင် နီနီရဲရဲကို အမှောင်ထဲတွင် မျက်လုံးကြီးများအဖြစ် မြင်နေရခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ပါးစပ်နေရာကိုလည်း မီးစုန်းဖြင့်ပင် အစွယ်များပါရေးချယ်ထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကျွန်တော်က တစ္ဆေမျက်နှာပုံရေးချယ်ထားသောရေပုံးကြီးကို ကောက်ယူကြည့်လိုက်ကာ သဘောပေါက်သွားလေ၏။ ဦးသာဦးသည် ရေပုံးကြီးကိုခေါင်းတွင်စွပ်ကာ တစ္ဆေအဖြစ်အယောင်ဆောင်ခဲ့ခြင်းပါလား။ ဒူးဆစ်အထိရှည်လျားသော အနက်ရောင်ဝတ်ရုံကြီးကို ဝတ်ထားခြင်းအားဖြင့် တစ္ဆေတစ်ကောင်ဟု ထင်မှတ်စရာဖြစ်နေခဲ့ခြင်းပင်။

“ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလုပ်တာလဲဟင်”

“ငါ့ရှင်းပြပါ့မယ်၊ ငါ့အိမ်ကိုပြန်ကြစို့”

“ပန်းပဲထုသံက ဘယ်လိုထွက်နေတာလဲဟင်၊ ဘယ်သူထုနေတာလဲ”

“အဲဒါလည်း အိမ်ရောက်ရင် အားလုံးရှင်းပြပါ့မယ်ကွာ”

အိမ်ကြီးပေါ်မှ ကျွန်တော်တို့ဆင်းလာချိန်၌ မနက်လေးနာရီ ထိုးပေပြီ။ မိုးလည်းတိတ်သွားပေပြီ။

အပိုင်း (၆)

(၁)

ဦးသာဦးက ကျွန်တော့်ကို ပန်းပဲထုသံထွက်နေပုံအား ရှင်းပြပါသည်။

ဦးသာဦးက သူ့အိမ်နောက်ဖေးကိုခေါ်သွားသည်။

ဦးသာဦးအိမ်နောက်ဖေးမှာ စမ်းချောင်းနှင့် ထိုစမ်းချောင်းထဲစီးကျနေသောရေတံခွန်တစ်ခုရှိနေတာကို ကျွန်တော်သိပြီးဖြစ်သည်။

ဦးသာဦးက ပန်းပဲထုသံထွက်ပေါ်လာအောင်လုပ်ဆောင်ထားသည့်အရာအား ကျွန်တော့်ကိုလက်ညှိုးထိုးပြလိုက်သည်။

“ဟင်...”

ဝေလီဝေလင်း အလင်းရောင်ဖျဖြေအောက်တွင် ပန်းပဲသံပုံမှန်ထွက်နေသောကီရိယာတစ်ခုကို ကျွန်တော် အံ့ဩစွာတွေ့လိုက်ရလေ၏။

ရေတံခွန်မှ ရေစီးကျနေသည့်နေရာနှင့်တည့်တည့်တွင် သုံးပေအမြင့်လောက်ရှိ သံတိုင်တစ်တိုင်ကိုစိုက်ထားသည်။ သံတိုင်ထိပ်တွင် တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက် အရှည်အလျားညီမျှသောမောင်းတံတစ်ခုကို တပ်ထားသည်။ မောင်းတံမှာအရှင်ဖြစ်၍ တစ်ဖက်နှင့်တစ်ဖက်ကို ပတ်ချာလှည့်၍ လွတ်လပ်စွာလည်ပတ်နိုင်သောမောင်းတံမျိုးဖြစ်သည်။

မောင်းတံ၏တစ်ဖက်အစွန်းက... ရေတံခွန်စီးကျရာ ရေထုအောက်တည့်တည့်သို့ရောက်နေသည်။ ထိုအစွန်းဖက်တွင် စည်ပိုင်းသံပြားအဖုံးတစ်ခုကို ထောင်ရက်ချည်ထားလေသည်။

အခြားတစ်ဖက်အစွန်းတွင် သံတုံးတစ်တုံးကို ကပ်ချည်ထားသည်။ တစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှ သံတုံးနှင့်သံပြားမှာ အလေးချိန်ချင်းတူညီပုံရပါသည်။

မြေပြင်ပေါ်မှ သံတုံးနှင့်မနီးမဝေးတွင် တိုင်တစ်တိုင်ရှိနေပြီး ထိုတိုင်ထိပ်ဖျား၌လည်း သံတုံးကြီးတစ်တုံးရှိနေပြန်၏။

ရေတံခွန်မှစီးကျလာသောရေများက စည်ပိုင်းအဖုံးကိုအရှိန်ဖြင့်ထိခတ်လိုက်သောအခါ သံပြားကို ရှေ့သို့တွန်းထုတ်လိုက်သလိုဖြစ်သွားသည်။ ထိုအခါ... ဆုံလည်သဖွယ်တပ်ဆင်ထားသော တစ်ဖက်မောင်းတံထိပ်မှ သံတုံးသည် ဆန့်ကျင်ဖက်အရပ်သို့လည်ထွက်သွားပါ၏။

သံတုံးသည် မနီးမဝေးတွင်စိုက်ထားသော တိုင်ကိုထိမိသည်တွင် ရပ်သွားသည်။ တိုင်ထိပ်မှသံတုံးနှင့် မောင်းတံထိပ်မှသံတုံးတို့ ပြင်းထန်စွာထိခတ်မိကြသည်။ ထိုအခါ... သံကိုသံချင်းထိခတ်သံသည် ကျယ်လောင်စွာထွက်ပေါ်လာလေတော့၏။

တိုင်မှသံတုံးနှင့် မောင်းတံထိပ်မှသံတုံးတို့ ထိမိပြီးသည်တွင် ဆုံလည်ပြုလုပ်ထားသောမောင်းတံသည် ဆန့်ကျင်ဖက်အရပ်သို့ပြန်၍ လည်ထွက်သွားပြန်၏။

တစ်ဖက်မောင်းတံထိပ်မှ စည်ပိုင်းသံပြားသည် ရေတံခွန်အောက်သို့ နောက်တစ်ဖန်ပြန်ရောက်သွားပြန်သည်။ ရေတံခွန်မှ အရှိန်ဖြင့်စီးကျလာသောရေများက စည်ပိုင်းသံပြားကို တွန်းထုတ်လိုက်ပြန်သည်။ တစ်ဖက်မှ သံတုံးနှင့် တိုင်မှသံတုံးတို့ ထိခတ်မိပြန်၏။ သံကိုသံချင်းထိခတ်သံက တူထုသံကဲ့သို့ ထွက်ပေါ်လာပြန်သည်။

သဘာဝရေတံခွန်မှစီးကျလာသောရေအားကို အသုံးပြုကာ ဟန်ချက်ညီညီဖြင့် သံတုံးနှစ်တုံးရှိခတ်မိအောင်ပြုလုပ်ထားခြင်းဖြစ်ပါ၏။

ယင်းသို့ဖြင့်... လူအင်အား စိုက်ထုတ်စရာမလိုပဲ ပန်းပဲဖိုမှ ပန်းပဲထုသံသဖွယ် အချက်ညီညီထွက်ပေါ်နေခြင်းပင်ဖြစ်တော့သည်။

အသံကိုချည်းကြားရသူများအဖို့ ဦးသာဦးတဲမှထွက်ပေါ်လာသော သံကိုသံချင်းထိခတ်သံသည်... ဦးသာဦးတစ်ယောက်ပစ္စည်းတစ်ခုပြုလုပ်ရန် သံကိုတူဖြင့်ထုနေသံဟုသာ ထင်ကြပေတော့မည်။

“ဦးသာဦးထွင်ထားတဲ့ပစ္စည်းကတော့ မိုက်တယ်ဗျာ၊ သိပ်ပိုင်တာပဲ၊ ဦးရဲ့တဲက ပန်းပဲသံမပြတ်ထွက်နေတော့ ဦးကို အမြဲအလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ တစ်ရွာလုံးက ထင်ကြတာပေါ့၊ အိမ်ကြီးပေါ်ကတစ္ဆေနဲ့ ဆက်စပ်ပြီး မစဉ်းစားမိကြတော့ဘူး။”

“အေး- ငါကလည်း ငါ့ကိုသံသယမဝင်အောင် လုပ်ထားရတာပဲ”

“ဒါကတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ ဦးကရော ဘာလို့တစ္ဆေယောင်ဆောင်နေရတာလဲ”

“ငါ့မှာအကြောင်းရှိလို့ပါ”

ဦးသာဦးက တိုင်ထိပ်ဆုံလည်တွင်တပ်ဆင်ထားသော မောင်းတံကို လက်ဖြင့်မ၊၍ဖြုတ်လိုက်သည်။

“ခုတော့ ဒါလည်း မလိုတော့ပါဘူးလေ၊ ကဲ- ငါဘာကြောင့် တစ္ဆေယောင်ဆောင်ရတယ်ဆိုတာ မင်းကိုရှင်းပြမယ်ဝသုန်၊ အိမ်ထဲကို သွားကြစို့”

+ + + + +

“တကယ်တော့ ငါဟာ အဲဒီအိမ်ကြီးထဲမှာ ဝှက်ထားတဲ့ ရတနာတွေကို တိတ်တဆိတ်ရှာနေတာပဲ ဝသုန်”

“ဗျာ- ရတနာတွေ”

“အေး- တိတိကျကျပြောရရင်တော့ စိန်တွေပေါ့ကွာ”

“ဪ... ဦးက ဒီအိမ်ထဲမှာ စိန်တွေဝှက်ထားခဲ့တာကို သိနေတာကိုး”

“သိဆို ငါ့အဖေက ပြောခဲ့လို့ပဲ”

“ဗျာ- ဦးရဲ့အဖေက...”

“ငါ့အဖေဟာ တခြားလူမဟုတ်ဘူးဝသုန်၊ တစ်ချိန်က ဒီနယ်မှာ နာမည်ကြီးခဲ့တဲ့ ပင်လယ်ဓားပြကြီး ဗိုလ်ကမ်းကုန်ဆိုတာပဲ”

“ဗျာ-”

ဦးသာဦးစကားကြောင့်... ကျွန်တော်ဦးခေါင်း ချာချာလည်သွားပါတော့သည်။

“ဒါ... ဒါဖြင့်... ဦးဟာ... ဦးသာဦးဟာ... နူးနူး... ဒေါ်နူးနူးရဲ့သားပေါ့၊ ဟုတ်လား”

သည်တစ်ခါ အံ့ဩသွားသူက ဦးသာဦးဖြစ်သွားပါတော့သည်။

“ဝသုန်၊ မင်းက ဒီအကြောင်းတွေ သိနေတယ်”

ကျွန်တော်က သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးပြောပြလို့ ဒီရွာရောက်မှသိရတာပါဦး၊ ကပ္ပိယကြီးဟာ ဗိုလ်ကမ်းကုန်ခေါ် ဦးတိုင်းကျော်ရဲ့တပည့်လေ”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အမေပြောပြခဲ့လို့ ငါဒါတွေသိခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်... ဦးမြသီးကတော့ ငါ့ကို ဗိုလ်ကမ်းကုန်သားမှန်း မသိဘူးကွ၊ ရူးနေတဲ့ဦးဖိုးထင်ကိုလည်း ငါ့အဖေကိုသတ်သွားတဲ့လူဆိုတာ ငါသိတယ်”

“ဦးကိုတော့ သူတို့က ဗိုလ်ကမ်းကုန်ရဲ့သားမှန်း ဘာလို့မသိကြတာလဲ၊ ဦးဖိုးထင်က ရူးနေလို့ထားပါတော့၊ ဦးမြသီးကရော မသိခဲ့ဘူးလား”

“ဒီလိုလေကွာ... ဦးမြသီးရော ဦးဖိုးထင်ရော ငါ့ကို ငယ်ငယ်က မြင်တော့မြင်ဖူးခဲ့တယ်၊ ဒါပေမယ့်... အဲဒီတုန်းက ငါက လသားအရွယ်ပဲရှိသေးတာကွ၊ သူတို့ဘယ်မှတ်မိလဲ၊ ငါက ဒီရွာကို အသက်နှစ်ဆယ်ရှိမှရောက်လာတာလေ”

“ဪ...”

“ငါ့အကြောင်းကိုပြောရရင်တော့...”

ကိုသာဦးသည် ဖခင်ကိုမမှတ်မိပါ။ မှတ်မိလောက်စရာလည်း မရှိ။ ဖခင်သည် သူ လသားအရွယ်ကတည်းက သေဆုံးခဲ့ပြီ။ မိခင်ပြောပြသလောက်သာ ဖခင်အကြောင်းကို သူသိရသည်။

တကယ်တော့... ကိုသာဦးမိခင်နူးနူးသည် မြန်မာစကားကိုပင် ကောင်းကောင်းမတတ်ရှာပါ။ သူမတစ်သက်လုံး သူမမွေးဖွားရာကျွန်းကလေးမှာပင် နေခဲ့သည်။ ထိုကျွန်းကလေးမှလွဲ၍ ဒေါ်နူးနူးသည် ဘယ်မှမရောက်ဖူး။

ချစ်လင်က သူမတို့မိသားစုကို မြို့ခေါ်သွားမည်ဆို၍ နူးနူး ပျော်နေခဲ့သည်။ မြို့ဆိုသောအရပ်မှာ ဘယ်လိုအရပ်မှန်းနူးနူးမသိ။ မြို့အရပ်ဆိုသည်ကို တွေးကြည့်ပြီး နူးနူးရင်တွေခုန်နေခဲ့ရသည်။

ချစ်လင်ကိုတိုင်းကျော်က သူသည် ဗိုလ်ကမ်းကုန်အမည်ခံထားသည် ပင်လယ်ဓားပြကြီးဖြစ်ကြောင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောပြသည်။ သူ့မှာ မြို့အရပ်၌ မိန်းမရှိကြောင်းလည်း ဝန်ခံခဲ့သည်။

ကိုတိုင်းကျော်နဲ့သူနဲ့ အိမ်ထောင်ထူကြပြီး မကြာမီ သင်္ဘောကြုံသောကြောင့် ကိုတိုင်းကျော် မြို့ကိုပြန်သွားလေသည်။ နူးနူးမှာ သားလေးကိုယ်ဝန်ဖြင့်ကျန်ခဲ့သည်။ ကိုတိုင်းကျော်က ဆက်ဆက်ပြန်လာမည် ပြောသော်လည်း နူးနူးမယုံရဲခဲ့။

သားလေးမမွေးမီမှာ ကိုတိုင်းကျော်ပြန်လာ၍ နူးနူးပျော်သွားရသည်။

သို့သော်... နူးနူးစိတ်မှာ အနှောက်အယှက်တစ်ခုရှိနေခဲ့သည်။

ကိုဖိုးထင်။

ကိုဖိုးထင်ဆိုသူက ကိုတိုင်းကျော်တို့နှင့်အတူ ဒုက္ခသည်အဖြစ် ကျွန်းပေါ်ရောက်လာစဉ်က နူးနူးကိုချစ်ရေးဆိုဖူးသည်။ နူးနူးက ကိုတိုင်းကျော်ကိုလက်ထပ်လိုက်တာကို ကိုဖိုးထင်မကြေနှပ်ချေ။

သူတို့ ကျွန်းကလေးကထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီ ကိုဖိုးထင်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်းကလေးပေါ်ပြန်ရောက်လာလေသည်။

ကိုဖိုးထင်က ကိုတိုင်းကျော်မှာ မြို့တွင်မိန်းမရှိ၍ နူးနူးကို မေ့နေပြီဖြစ်ကြောင်း၊ ပြန်လာတော့မှာမဟုတ်ကြောင်း၊ နူးနူးကိုညာ၍ လက်ထပ်ခဲ့ခြင်းသာဖြစ်ကြောင်း နူးနူးမိဘများကိုပြောသည်။ နူးနူးကို သူကပဲ ဆက်ပြီးတာဝန်ယူပါမည်ဟုဆိုခဲ့လေသည်။

နူးနူးက ကိုဖိုးထင်စကားများကိုမယုံခဲ့ပါ။

ကိုဖိုးထင်သည် နူးနူး၏ကိုယ်ဝန်ဆောင်ကာလတလျှောက်လုံး ကျွန်းပေါ်မှာနေကာ နူးနူးကို အရနူးနေခဲ့လေသည်။ ကိုတိုင်းကျော် မကောင်းကြောင်းများကိုလည်း စုံနေအောင်ပြောခဲ့သည်။ နောက်ဆုံးအခေါက်တိုက်ယူရခဲ့သောစိန်များကို ခွဲမပေးပဲ တစ်ဦးတည်း အပိုင်သိမ်းထားကြောင်းလည်း ပြောသည်။

ထိုကဲ့သို့ ဖိုးထင်တစ်ယောက်တည်း ကျွန်းပေါ်ရောက်လာကာ နူးနူးကိုကြံစည်နေဆဲအချိန်မှာပင်...

ကိုတိုင်းကျော်တစ်ယောက် ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်လာခဲ့လေ၏။

ကိုတိုင်းကျော်ရောက်လာတော့ နူးနူးမွေးကာဖွားကာနီးအချိန်။

နူးနူးက မွေးဖွားလုဆဲတွင် ချစ်လင်ရောက်လာ၍ ပျော်သွားသည်။ ကိုဖိုးထင်ပြောခဲ့သည့်စကားများလည်း သဲထဲရေသွန်ဖြစ်သွားလေ၏။ ဖိုးထင်သည် ကျွန်းသားများအလည်တွင် အလိုလိုဘေးသို့ရောက်သွားလေတော့သည်။

သားကလေးကိုမွေးလာတော့ ကိုတိုင်းကျော်က သားကလေးကိုတုန်နေအောင်ချစ်သည်။ **“သာဦး”** ဆိုသည့်နာမည်ကို ကိုတိုင်းကျော် ကိုယ်တိုင်မှည့်ပေးခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ကိုတိုင်းကျော်က နူးနူးတို့တစ်မိသားစုလုံး ကမ်းကုန်ရွာကို လိုက်ခဲ့ရန်၊ ဇနီးကြီးမမျိုင်းဖြူကလည်း ခွင့်ပြုကြောင်း၊ သားသမီးမရသည့်မမျိုင်းဖြူကလည်း ကလေးကိုမြင်တွေ့ချင်နေကြောင်းတွေပြောသည်။

နူးနူးတို့မိသားစုပျော်နေခဲ့ကြပါသည်။

ထိုအခါ၌... ကျွန်းပေါ်ရောက်နေသောကိုဖိုးထင်၏တိုက်ကွက်က ပြောင်းလဲသွားလေသည်။

ကိုတိုင်းကျော်ဆီမှ စိန်တွေခွဲဝေပေးဖို့ တောင်းဆိုသည်။ ကိုတိုင်းကျော်နှင့်ဖိုးထင်စကားများကြသည်။

ထိုအကြောင်းနှင့်စပ်လျဉ်း၍ ကိုတိုင်းကျော်က နူးနူးကိုပြောပြခဲ့ပါသည်။

“တိုက်လို့ရတဲ့စိန်တွေရဲ့တစ်ဝက်ဟာ အစ်ကို့လက်ထဲမှာရှိတယ်နူးနူး၊ ဒီစိန်တွေကို ဘယ်သူမှမသိတဲ့နေရာမှာ အစ်ကို့ဝက်ထားတယ်၊ မမျိုင်းဖြူတောင်မသိရှာဘူး၊ အစ်ကိုက အရုပ်ကြီးတစ်ရုပ်ရဲ့ ဝမ်းဗိုက်ထဲမှာ စိန်တွေကို ထည့်ဝက်ထားတာကွဲ့၊ သိရဲ့လား”

စိန်များနှင့်ပတ်သက်၍ ကိုတိုင်းကျော်ပြောခဲ့ဖူးသည်များမှ နူးနူး မှတ်မိနေသောစကားတစ်ခွန်းဖြစ်ပါသည်။

ယုတ်မာကောက်ကျစ်လှသောဖိုးထင်က... ကိုတိုင်းကျော်ကို မကြေမနပ်ဖြစ်ကာ ယောကျ်ားမပီသစွာ သေနတ်နှင့်ချောင်းပစ်လိုက်သည်တွင် ကိုတိုင်းကျော်ကွယ်လွန်ခဲ့ရသည်။ ကျွန်းသားများက မခံမရပ်နိုင်ဖြစ်ပြီး ဖိုးထင်ကိုသတ်ရန်လိုက်ရှာရာ ဖိုးထင် ကျွန်းပေါ်မှထွက်ပြေးပျောက်ကွယ်သွားခဲ့ပါသည်။

နူးနူးခမျာ သားငယ်ကိုပိုက်၍ ချစ်လင်ရုပ်ကလာပ်မြှုပ်နှံထားရာမြေပုံဘေး၌ နေ့စဉ်ငိုယိုတမ်းတနေဆဲတွင်...

ကိုတိုင်းကျော်၏တပည့် ကိုမြသီး ကျွန်းပေါ်သို့ရောက်ရှိလာခြင်းဖြစ်သည်။

ကိုမြသီးခမျာလည်း ကိုတိုင်းကျော်၏အဖြစ်ဆိုးကို ကျွန်းပေါ်ရောက်မှသိရရှာသည်။ ဆရာ့အတွက် မျက်ရည်စက်လက်ဖြင့် ပြန်သွားရှာလေသည်။

နူးနူးသည် ကမ်းကုန်ရွာတည်ရှိသည်နေရာကို ကိုမြသီးထံမှ မေးမြန်းမှတ်သားထားခဲ့သည်။ အရုပ်ထဲတွင်ထည့်ဝက်ထားသည်ဆိုသော စိန်များအကြောင်းကိုလည်း နူးနူးမမေ့သေး။ စိန်ဆိုသည်မှာ မည်သို့တန်ဖိုးရှိကြောင်းနူးနူးမသိသော်လည်း... ထိုစိန်များအတွက် ချစ်လင်အသက်ဆုံးရှုံးခဲ့ရသည်မို့ ကြေကွဲစွာခံစားရသည်နည်းတူ ထိုအကြောင်းက နူးနူးရင်ထဲဝယ် စွဲ၍ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

+ + + + +

“ငါ့အမေဟာ ငါ့အရွယ်ရောက်လာတော့ အဲဒီအကြောင်းတွေ ငါ့ကိုပြောပြခဲ့တယ်ကွ၊ ငါ့စိတ်ထဲမှာလည်း ငါ့အဖေရဲ့ဇာတိကမ်းကုန်ရွာရယ်၊ အရုပ်ကြီးဆိုတာရယ်၊ စိန်တွေရယ်ကို စွဲနေခဲ့တယ်လေ...”

“ငါ့အရွယ်ရောက်လာရင်တော့ ကမ်းကုန်ရွာကိုရောက်အောင်သွားမယ်၊ ဒေါ်ဗျိုင်းဖြူဆိုတဲ့ ငါ့အဖေရဲ့အရင်အိမ်ထောင်ကို ရအောင်ရှာပြီး အရုပ်ကြီးထဲမှာ စိန်တွေဝှက်ထားတဲ့အကြောင်းပြောပြမယ်လို့ တေးထားခဲ့တာပေါ့ကွာ...”

“ငါ့အသက်၁၃နှစ်မှာ ငါ့အမေဒေါ်နူးနူးသေသွားခဲ့တယ်၊ အဘိုးအဘွားတွေကတော့ အဲဒီအရင်ကတည်းက သေကြပြီးပြီပေါ့ ကွာ၊ အမေမရှိတော့ ငါလည်း ကျွန်းပေါ်မှမနေချင်တော့ပဲ ရွက်လှေတစ်စီးအကြံတွေ့တာနဲ့ အဲဒီရွက်လှေပေါ်မှာပဲ အလုပ်သမားလုပ်ရင်း လိုက်လာခဲ့တယ်...”

“ရွက်လှေပေါ်မှာ သုံးနှစ်အလုပ်လုပ်ပြီး ကမ်းပေါ်ကိုဆင်းလိုက်တယ်၊ ကမ်းကုန်ရွာနဲ့အနီးဆုံးမြို့မှာ အလုပ်ရှာတော့ ပန်းပဲဖို တစ်ခုမှာ အလုပ်ရခဲ့တယ်ကွာ၊ ငါဟာ ပန်းပဲဖိုမှာ တပည့်ခံရင်းအလုပ်လုပ်ခဲ့တာ ငါးနှစ်ကြာတယ်...”

“ပန်းပဲလုပ်ငန်းကိုလည်း ငါကျွမ်းကျင်ခဲ့ပြီ၊ အဲဒီအချိန်မှာ ငါ့အသက်က ၂၁နှစ်ရှိနေပြီ၊ ကမ်းကုန်ရွာကို ရောက်အောင် ငါလာခဲ့တယ်၊ ကမ်းကုန်မှာ ပန်းပဲလုပ်ငန်းမရှိတာနဲ့ ပန်းပဲလုပ်ရင်းက အခြေချလိုက်တယ်...”

“ငါစုံစမ်းကြည့်တော့ ဒေါ်ဗျိုင်းဖြူလည်း မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့အဖေပိုင်ခဲ့တဲ့အိမ်ကြီးဟာ နေသူမရှိ၊ ဆက်ခံသူမရှိပဲ ဒီအတိုင်း ဟောင်းလောင်း ဖြစ်ကျန်ခဲ့တာကို ငါသိရတယ်၊ ငါလည်း အိမ်ကြီးရှိတဲ့တောင်ကုန်းအခြေမှာ တဲကလေးဆောက်ပြီး အခုမြင်ရတဲ့အတိုင်း နေခဲ့တာ အနှစ်၂၀တောင်ရှိပါပြီကွာ”

+ + + + +

“အိမ်ကြီးထဲမှာ စိန်တွေကို ဦး လိုက်ရှာခဲ့တယ်ပေါ့၊ တွေ့ရဲ့လား ဦး”

ကျွန်တော်က အဖြေကိုသိပြီးဖြစ်သော်လည်း မေးကြည့်လိုက်သည်။

“မတွေ့ပါဘူးကွာ၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်ကြာရှာတာတောင် မတွေ့ပါဘူး”

“ဦးတိုင်းကျော်ပြောခဲ့တဲ့အရုပ်ရော မတွေ့ရဘူးလား ဦး”

“အရုပ်ကြီးတွေတွေ့ပါတယ်၊ တစ်ရုပ်တည်းတောင်မဟုတ်ဘူး၊ လူအရွယ်အစားရှိတဲ့အရုပ်တွေမှအများကြီးပဲ၊ သစ်သားပန်းပုရုပ် တွေရော၊ ကြေးသွန်းအရုပ်တွေရော၊ ငါ့အဖေက ဘယ်အရုပ်ထဲမှာ ထည့်ထားတယ်ဆိုတာ မပြောခဲ့တော့... ငါလည်း ရှိသမျှအရုပ်တွေ ကို ထုခဲ့ပြီး ရှာခဲ့တာပါပဲ၊ သစ်သားရုပ်တွေကတော့ ဓားနဲ့ခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာလို့ရလို့ အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာတွေသာဖြစ်ကုန်တယ်၊ မတွေ့ခဲ့ ပါဘူး၊ ကြေးသွန်းအရုပ်တွေကိုတော့ ငါအရေကျိုပစ်လိုက်တာ ကုန်ပြီ၊ အရုပ်တွေထဲက ဘာဆိုဘာမှ မတွေ့ရပါဘူးကွာ”

အရုပ်တွေမရှိတော့တာ ဦးသာဦးလက်ချက်ကိုး။

“အရုပ်တွေက ဘယ်လိုအရုပ်မျိုးတွေလဲ ဦး”

“အစုံပါပဲကွာ၊ နတ်ရုပ်၊ ကိန္နရီကိန္နရာရုပ်တွေ၊ မင်းသားမင်းသမီးရုပ်တွေ၊ ရာမဇာတ်ထဲက ရာမလက္ခဏာအရုပ်တွေတောင် ပါသေးတယ်၊ တချို့က သစ်သားပန်းပုတွေ၊ အများအားဖြင့်ကတော့ ကြေးသွန်းရုပ်တွေပဲကွာ”

ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲမှာမြင်တွေ့ရသည့်ပုံသဏ္ဍာန်များနှင့် ကိုက်ညီလှချေကလား။

“ရာမဇာတ်ထဲကအရုပ်တွေပါတယ်ဆိုတော့ ဘီလူးရုပ်ကော မပါဘူးလားဗျ”

“ဘီလူးရုပ်တွေမတွေ့မိဘူးကွာ”

ဘယ်တွေ့မိမလဲ။ ဘီလူးရုပ်ဟာ တစ္ဆေကြီးဝင်စီးပြီး ဒေါ်ယဉ်ကျေးတို့စက်လှေနောက်လိုက်ရင်းက ပင်လယ်ထဲမြုပ်သွားခဲ့ပြီလေ။

ဦးသာဦး ကမ်းကုန်ရွာကိုရောက်လာသည်မှာ ကျွန်တော့်အိမ်မက်ထဲကအဖြစ်အပျက်တွေပြီးမှ ရောက်လာခြင်း ဖြစ်ပေမည်။

“ဦးသာဦးက အိမ်ကြီးထဲကိုလူတွေမလာရဲအောင် ကိုယ်တိုင် တစ္ဆေယောင်ဆောင်ပြီး စိန်တွေကိုရှာနေခဲ့တာပေါ့နော်”

“ဒါပေါ့ငါ့လူ၊ ဒါပေမယ့် အနှစ်၂၀ရှာတာတောင် မတွေ့တဲ့ပစ္စည်းတွေကို ငါမမက်မောတော့ပါဘူး၊ ငါ့မှာ ရှာစရာနေရာဆိုလို့ ခေါင်မိုးမျက်နှာကျက်ပဲကျန်တော့တယ်လေ၊ မျက်နှာကျက်ထဲဝင်ရှာပြီးရင်တော့ ငါ့ရှာပုံတော်ကိုအဆုံးသတ်တော့မယ်လို့ တွေးထားတာ ကွာ၊ ဒီကြားထဲမှာ မင်းရောက်လာလို့ရှုပ်ကုန်တာပဲ”

“ကျွန်တော်ရောက်လာတာနဲ့ ဘယ်လိုရှုပ်ကုန်တာလဲ ဦးရယ်”

“မင်းက ရွာထဲဝင်လာကတည်းက အိမ်ကြီးကိုစိတ်ဝင်စားခဲ့တာမဟုတ်လား၊ ငါကမင်းကြောက်အောင် အိမ်ကြီးထဲမှာတစ္ဆေတစ်ကောင်နေတယ်လို့ပြောခဲ့တာမှတ်မိသေးလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

“ဒါပေမယ့်... မင်းက မကြောက်တဲ့အပြင် အိမ်ကြီးထဲကိုသွားကြည့်ဖို့ တကဲကဲလုပ်ခဲ့တယ်လေ၊ နေ့ခင်းပိုင်းမှာ မင်းအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့သွားကြည့်ခဲ့သေးတာကို အရက်ဆိုင်ကို မင်းပါမလာတဲ့နေ့က မိုးကြိုးတို့ပြောပြလို့ ငါသိခဲ့ရတယ်၊ ဒါနဲ့... ငါလည်း မင်းမလာရဲအောင် သုံးညဆက်တိုက် တစ္ဆေယောင်ဆောင်ပြီး အော်,အော်ရယ်နေရတာပဲကွ”

“ဟား... ဟား... ဟား...”

ဦးသာဦးအပြောကို သဘောကျကာ ကျွန်တော်က ရယ်မောလိုက်မိသည်။

“တကယ်တော့... ဦးသာဦး အဲဒီလိုလုပ်ပြနေတာကိုက ကျွန်တော့်ကို အိမ်ကြီးဆီလာချင်အောင် နှိုးဆွနေတာပဲ”

“ဟိုတစ်နေ့ကတော့... ငါ့ရှာဖွေမှုကို နောက်ဆုံးအနေနဲ့ မျက်နှာကျက်ပေါ်ကို အပေါက်ကတက်ပြီး ရှာတာပဲကွ၊ အဲဒီအချိန်မှာ မင်းရောက်လာလို့ မင်းကိုပုလင်းနဲ့ရိုက်ပြီး သတိမေ့အောင်လုပ်လိုက်ရတယ်၊ မျက်နှာကျက်ပေါ်မှာလည်း ဘာမှမတွေ့လို့ ငါလက်လျှော့လိုက်ပါပြီ၊ အိမ်ကြီးပေါ် ဘယ်တော့မှမသွားတော့ဘူးလို့တောင် ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ၊ ဒီည မင်းကအိမ်ကြီးထဲရောက်လာပြန်ပြီး လျှောက်အော်ဟစ်ပြီး စိန်ခေါ်နေလို့ ငါတက်လာရတာပဲ၊ မင်းဆော်လိုက်လို့ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ငါခံလိုက်ရတယ်လေ”

“ကျွန်တော်က ဦးသာဦးမှန်းမသိပါဘူး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲမှာ တစ္ဆေဆိုတာ တကယ်မဟုတ်ဘူး၊ တစ်ယောက်ယောက်က အယောင်ဆောင်နေတယ်ဆိုတာ သိနေတယ်၊ အဲဒါကြောင့် တစ္ဆေယောင်ဆောင်တာ ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိချင်ရုံသက်သက်နဲ့ အိမ်ကြီးထဲကိုလာခဲ့တာပါဦးသာဦးရယ်”

“နေပါဦး၊ မင်းက ဘာမဆိုညာမဆိုင် ဒါတွေကို စိတ်ဝင်စားနေရတာလဲ”

“မဆိုင်ဘူးလို့ပြောလို့မရပါဘူးဦး၊ ကျွန်တော့်စိတ်ကို စေ့ဆော်ပေးနေတဲ့အချက်တွေရှိနေလို့ပါ”

“ဟင်...”

“ဒါနဲ့... ဦးက စိန်တွေကိုဆက်မရှာတော့ဘူးလား၊ လက်လျှော့လိုက်ပြီလား”

“လက်လျှော့လိုက်ပါပြီကွာ၊ ပစ္စည်းဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်မှ ရတာကလား၊ တကယ်တော့... ဒီပစ္စည်းတွေဟာ ငါ့အဖေ ခိုးဆိုးတိုက်ခိုက်လို့ ရလာတဲ့ပစ္စည်းတွေလေ၊ ကိုယ်ပိုင်ပစ္စည်းမှမဟုတ်တာ၊ ငါနဲ့လည်း မထိုက်လို့ထင်ပါရဲ့၊ ငါလည်း သံဝေဂရပါပြီ၊ လက်လျှော့လိုက်ပါပြီကွာ”

“ဟုတ်ပါတယ်ဦးသာဦး၊ စိန်တွေဟာ အိမ်ကြီးထဲမှာ မရှိတော့ပါဘူး၊ ရှာလည်း အလကားပါပဲဗျာ”

“စိန်တွေ အိမ်ကြီးထဲမှာမရှိတော့ဘူးလို့ မင်းက ဘာလို့ပြောနိုင်ရတာလဲကွ၊ အိမ်ကြီးတစ်နေရာမှာ ရှိချင်လည်း ရှိမှာပေါ့၊ ငါနဲ့ မထိုက်လို့သာ ရှာမတွေ့တာဖြစ်မှာပေါ့”

“မဟုတ်ဘူးဦးသာဦး၊ စိန်တွေဟာ ရှိကိုမရှိတော့တာပါ၊ ဘယ်သူမှ ရှာလို့မတွေ့နိုင်တဲ့နေရာကို ရောက်သွားပါပြီဗျာ”

“ဘာ- မင်းပြောပုံက ပိုင်နိုင်လှချည်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်သိလို့ပြောတာပါ၊ မနက်ကျရင် ရွာဦးကျောင်းက ဆရာတော်ဘုရားကြီးရှေ့မှာ ဒီအကြောင်းတွေကို ကျွန်တော်ဇာတ်စုံရှင်းပြပါ့မယ် ဦး”

“ဘာ- ဘာပြောတယ်၊ ဝသုန်... မင်းအသက်အရွယ်နဲ့ မင်းသိတာ ဘာတွေရှိနေလို့လဲ”

“သည်းခံပါဦးဗျာ၊ မနက်ကျရင်သာ...”

ကျွန်တော့်စကားမဆုံးမီ အိမ်အပြင်ဖက်မှအသံများကို ကြားလိုက်ရသည်။

“ကိုသာဦး၊ ကိုသာဦး”

ဦးကြီးဦးကျောက်စိမ်းအသံပါလား။

“ဦးသာဦး၊ ဗျိုး-ဦးသာဦး၊ ပန်းပုထုသံလည်း မကြားရပါလား”

ကိုမိုးကြိုး၏အသံ။

“ဦးသာဦး... အိမ်ထဲမှာရှိသလားဗျို့”

ကိုမုန်တိုင်းအသံ။

ဦးသာဦးက အသံပြန်ပေးလိုက်သည်။

“ဝသုန်ရေ... မင်းအိမ်က လိုက်လာကြပြီကွ၊ ရှိတယ်ဗျို့၊ ရှိတယ်၊ အိမ်ထဲမှာ ဝသုန်လည်း ရောက်နေလေရဲ့”

ဦးသာဦးက အိမ်ရှေ့တခါးကိုထဖွင့်ပေးလိုက်သည်။

“ဟင်- ဝသုန်က ဒီကိုရောက်နေတာပဲ”

“မင်းဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲဝသုန်၊ ငါတို့က တစ်နေ့ကလို အိမ်ကြီးထဲသွားပြန်ပြီထင်လို့ လိုက်လာကြတာ”

“ကျွန်တော်အိမ်ကြီးထဲကို ရောက်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

“ဘာ- ပြတင်းပေါက်တခါးလေတိုက်ပြီး ပိတ်လိုက်ပွင့်လိုက် ဖြစ်နေလို့ မင်းအိမ်ရာထဲမှာမရှိတာသိရပြီး လိုက်လာကြတာကွ”
သားအဖသုံးယောက် အိမ်ထဲဝင်လာပြီး ဆူညံစွာပြောဆိုနေကြလေသည်။

“ကျွန်တော်သိချင်တဲ့တစ္ဆေဇာတ်လမ်းကို ဒီညသိလိုက်ရပါပြီ ဦးကြီး၊ ဒီညတော့ ကျွန်တော်ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“ဟာ- ဒီမှာ သရဲပုံမျက်နှာဖုံးကြီးပါလား၊ ရေပုံးပေါ်မှာဆွဲထားတာပဲ၊ ဦးသာဦး... ဘာလုပ်တာလဲဗျ”

ကိုမိုးကြိုးက သရဲမျက်နှာပုံရေးဆွဲထားသောရေပုံးကြီးကို တွေ့သွားကာ ကောက်ယူရင်း မေးလိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

“အဲဒါ... အိမ်ကြီးထဲကတစ္ဆေအနေနဲ့ ငါ့ခေါင်းမှာစွပ်နေကျ တစ္ဆေမျက်နှာကြီးလေ”

“ဘာ-”

“ဟုတ်တယ်အစ်ကို၊ တကယ်တော့ အိမ်ကြီးထဲကတစ္ဆေဆိုတာ တကယ်တစ္ဆေမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးသာဦးက အယောင်ဆောင်နေတာပါ”

“မင်းတို့ကတော့ အံ့ဩနေမှာပဲ၊ ငါ ဘာ့ကြောင့်ဒါတွေလုပ်ရတယ်ဆိုတာ ရှင်းပြပါမယ်ကွာ၊ တကယ်တော့... ငါဟာ...”

ဦးသာဦးက သူ့ဘဝဇာတ်ကြောင်းကို ကျွန်တော့်ကိုပြောပြသည်အတိုင်း ပြန်ပြောပြနေလေတော့သည်။

(၂)

ရွာဦးကျောင်းတွင် လူစုံတက်စုံရောက်နေပြီဟုဆိုနိုင်သည်။ ကျွန်တော်မေတ္တာရပ်ခံထားသောကြောင့် ဘာကိစ္စဟူ၍မသိပဲ ဘွားဘွားနှင့်ဦးကြီးပါ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို လိုက်လာကြသည်။

ဦးသာဦးလည်း ကျွန်တော်တို့နှင့်အတူတူရှိနေသည်။ ဦးသာဦးသည်လည်း ကျွန်တော်ဇာတ်စုံခင်းပြမည်ဆို၍သာ လိုက်လာရသည်။ ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ဆိုတာ ရိပ်မိပုံမရသေးပါ။

ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးကတော့ ဘုန်းကြီးကျောင်းမှာအဆင်သင့်ရှိနေ၍ ဖိတ်ကြားစရာမလို။ သို့သော်... အနားမှာနေပေးပါဆို၍ ကပ္ပိယကြီးစိတ်ထဲတွင် ဇဝေဇဝါဖြစ်နေပုံရလေသည်။

ကျွန်တော်တို့လူစု ကျောင်းပေါ်တွင် တိတ်ဆိတ်စွာထိုင်နေကြခိုက်... ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ဘုရားကြီး ကြွလာလေသည်။

ဘုန်းကြီးက လူအုပ်စုကိုကြည့်ကာ ဝင်ထိုင်လိုက်ရင်းမှ မိန့်ကြားလိုက်သည်။

“ဒကာလေးမောင်ဝသုန်က လျှောက်ထားစရာရှိတယ်ဆိုတော့ ဘာများထူးထူးခြားခြားရှိလို့လဲကွဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်ရဲ့ ဂမ္ဘီရဆန်တဲ့အတွေ့အကြုံတွေကို ဘုန်းဘုန်းရှေ့မှာ သက်သေထားပြီး ဝန်ခံချင်လို့ပါဘုရား”

“တယ်ဆိုတဲ့စာပါလားဟေ့၊ ကိုင်း-ကိုင်း- လျှောက်ထားလကွဲ့”

“တင်ပါ၊ တပည့်တော်ဇာတ်လမ်းထဲမှာပါတဲ့ လူတစ်ယောက်လိုနေပါသေးတယ်ဘုရား”

“ဟေ-”

“ရွာထဲမှာ လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဖွင့်တဲ့ ဒေါ်ယဉ်ကျေးပါဘုရား၊ ဒေါ်ယဉ်ကျေးရှိမှ ဒီပြဿနာကိုရှင်းလို့ဖြစ်မှာမို့ ဒေါ်ယဉ်ကျေးကို ဖိတ်ခေါ်ခွင့်ပြုပါဘုရား”

“ဒါဖြင့်... မုန်တိုင်းနဲ့မိုးကြိုး၊ တစ်ယောက်ယောက် မယဉ်ကျေးကိုသွားခေါ်ချည်”

ဘုန်းကြီးက မိန့်ကြားလိုက်၍ ကိုမုန်တိုင်းက ကျောင်းပေါ်မှ ခပ်သုတ်သုတ်ဆင်းသွားလေသည်။

ဒေါ်ယဉ်ကျေးကိုသွားခေါ်နေစဉ် လူအားလုံး အတွေးကိုယ်စီဖြင့် တိတ်ဆိတ်လျက်ရှိသည်။ သူတို့စိတ်ထဲတွင် ကျွန်တော်က လူကြီးသူကြီးလုပ်ပြီး ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်ဖိတ်ကြားရှင်းလင်းသည်ကို အံ့ဩနေကြပုံရပေသည်။

“မောင်ဝသုန်က ဒီရွာရောက်တာ တစ်ပတ်လောက်ရှိဦးမယ်၊ ဘာတွေများ ထူးထူးခြားခြားတွေ့ကြုံရလို့တုန်း”

“မှန်ပါ၊ ပင်လယ်ကမ်းစပ်တောင်ကုန်းပေါ်ကအိမ်ကြီးနဲ့ ပတ်သက်လို့ပါဘုရား”

“ဟေ-”

“အိမ်ကြီးထဲမှာခြောက်နေတယ်ဆိုတဲ့ တစ္ဆေကြီးက အဓိကဇာတ်ကောင်ပါပဲ”

“အောင်မယ်... ဘယ်လိုများပါလိမ့်”

ဘုန်းကြီးက ပဏာမမေးမြန်းနေဆဲတွင် ကိုမုန်တိုင်းပြန်ရောက်လာသည်။ ကိုမုန်တိုင်းနှင့်အတူ ဒေါ်ယဉ်ကျေးပါ တစ်ပါတည်းပါ လာလေ၏။

ဪ... လှိုင်းလည်း သူ့အမေနဲ့အတူ ပါလာတာပဲ။

လှိုင်းနှင့်ဒေါ်ယဉ်ကျေးက လူအုပ်စု၏နောက်တွင် ဝင်ထိုင်ရင်း ဘုန်းကြီးကို ဦးချလိုက်သည်။

“မယဉ်ကျေးရေး... ဒကာလေးမောင်ဝသုန်က သူ့အတွေ့အကြုံတွေကို ရှင်းလင်းမလို့တဲ့၊ ဘာတွေလဲတော့ ဘုန်းကြီးလည်း မသိသေးဘူး၊ မယဉ်ကျေးပါမှပြည့်စုံမယ်ဆိုလို့ စောင့်နေကြတာပဲ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

ကျွန်တော်က ကျွန်တော့်၏အတွေ့အကြုံရှင်းလင်းပွဲကို စတင်လိုက်လေသည်။

+ + + + +

“တပည့်တော်လျှောက်ထားမယ့်အကြောင်းတွေက ထူးဆန်းလှပါတယ်ဘုရား၊ တပည့်တော်ဟာငယ်ငယ်လေးကတည်းက အိပ်မက်လေးခုကို အကြိမ်ကြိမ်မက်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒီရွာမရောက်ခင်အထိ အဲဒီအိပ်မက်တွေရဲ့ နိမိတ်ပုံကို ကောင်းကောင်းမသိခဲ့ရပါဘူး၊ တပည့်တော်မက်ခဲ့တဲ့ အိပ်မက်တွေကို လျှောက်ထားပါရစေဘုရား”

ကျွန်တော်က ဆရာတော်ဘုရားကြီးကို ဦးတည်ရင်း လျှောက်ထားလိုက်လေသည်။

ကျွန်တော့်အိပ်မက်လေးခုထဲမှ သုံးခုကို ဦးစွာပြောပြလိုက်သည်။

ရှုနေသူအားလုံးက ကျွန်တော်ပြောပြသောအကြောင်းများကို တိတ်ဆိတ်စွာနားထောင်နေကြလေ၏။

ပထမအိပ်မက်တစ်ခုတွင် ကျွန်တော်သည် ပင်လယ်ပြင်ကြီးကို ဖြတ်သန်းကာ ကမ်းစပ်တောင်ကုန်းပေါ်မှအိမ်ကြီးဆီအပြေး ရောက်လာပုံ၊ အိပ်မက်ထဲတွင် ကျွန်တော်ဖြစ်နေသောတစ္ဆေကြီးက ဒေါသတကြီး အော်ဟစ်ပုံ။

ဒုတိယအိပ်မက်တွင် အိမ်ကြီးထဲ၌ ပစ္စည်းများရှာဖွေနေသော လူတစ်ယောက်ကို တစ္ဆေကြီးကျွန်တော်က လျှောက်ထုတ်၍ ခြောက်လှန့်လိုက်ရာ ထိုသူ သတိလစ်မေ့မျောသွားပုံ။

နောက်အိပ်မက်တစ်ခု၌ ကျွန်တော်သည် ဆာလောင်မွတ်သိပ်စွာဖြင့် အိမ်ခြံဝင်းထဲတွင်လျှောက်သွားနေပုံ၊ ရေသောက်ရန် ရေအိုင်လေးဆီသို့လိုက်သည်တွင် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်ဖြစ်နေသော မိမိရုပ်သွင်ကို ရေအိုင်ထဲတွင် အရိပ်အဖြစ်ပြန်မြင်ရပုံ။

ကျွန်တော်က အိပ်မက်သုံးခုကို အသေးစိတ်ပြောပြလိုက်ပါသည်။ ဒေါ်ယဉ်ကျေးနှင့်ဦးဝေလပါဝင်သည့်အိပ်မက်ကိုတော့ ခေတ္တ ချန်လှပ်ထားလိုက်ပါသေးသည်။

“ဒီအိပ်မက်တွေကို ဘာသဘောနဲ့အကြိမ်ကြိမ်မက်နေရတယ်ဆိုတာ တပည့်တော်စဉ်းစားလို့မရခဲ့ပါဘူးဘုရား၊ ကမ်းကုန်ရွာကို ရောက်လာတော့ တပည့်တော်ရဲ့အိပ်မက်တွေဟာ အဓိပ္ပါယ်ရှိကြောင်း သိလာရပါတယ်၊ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ တပည့်တော်အိပ်မက် ထဲမှာ တွေ့တွေ့နေရတဲ့ ရဲတိုက်လိုအိမ်ကြီးဟာ တောင်ကုန်းပေါ်က ဦးတိုင်းကျော်ရဲ့အိမ်ကြီးဖြစ်နေလို့ပါပဲ”

နားထောင်နေသူအားလုံး လှုပ်လှုပ်ရွရွဖြစ်သွားကြလေ၏။

“ဒါကြောင့် မောင်ဝသုန်က ဒီအိမ်ကြီးအကြောင်း အဘကို မေးခဲ့တာကိုး”

ဦးမြသီးက ရေရွတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ ပိုပြီးထူးဆန်းတာက အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရတဲ့လူတွေကို ဒီရွာရောက်မှ အပြင်မှာတကယ်ရှိတဲ့ သက်ရှိလူသားတွေအဖြစ် တွေ့မြင်ရတာပါပဲ”

“ဟေ-”

“ကျွန်တော်အိပ်မက်ထဲမှာ ကျွန်တော်ခြောက်လှန့်လိုက်လို့ လူတစ်ယောက်သတိလစ်သွားတာ ပါပါတယ်၊ အခြောက်ခံရတဲ့လူ ဟာ တခြားမဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးဖိုးထင်ပါပဲ”

“ဟေ-”

“ဦးဖိုးထင်ကို ငယ်ရွယ်စဉ်ကရုပ်ရည်အတိုင်း အိပ်မက်ထဲမှာ တွေ့ရတာပါ၊ ဒီရွာရောက်တော့ ဦးဖိုးထင်ကို စိတ်နှောက်နေ တဲ့လူတစ်ယောက်အနေနဲ့တွေ့ရတယ်၊ အဘဦးမြသီးပြောပြလို့ အိမ်ကြီးပေါ်တက်၊ ပစ္စည်းတွေရှာရင်းက ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေ ခြောက်လှန့်လိုက်လို့ ရူးတဲ့အထိဖြစ်သွားတာလို့သိရပါတယ်၊ ကျွန်တော်အိပ်မက်နဲ့ ဒက်ထိသွားပြီး ကိုက်ညီနေတာပေါ့ခင်ဗျာ”

“အဟင်း... အဟင်း...”

ဆရာတော်ကြီးက ချောင်းဟန့်လိုက်သည်။

“မောင်ဝသုန်ဟာ ဦးတိုင်းကျော်ဝင်စားသူပဲကွဲ့၊ ရှင်းနေတာပဲ၊ ဘုန်းဘုန်းလည်း ဗေဒင်ဟောတုန်းက ထည့်ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လား၊ မင်းဟာ အတိတ်ဘဝကိုမှတ်မိတဲ့ ဇာတိဿရဉာဏ်ရှိတယ်လို့”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ အခုအချိန်မှာတော့ တပည့်တော်ဟာ လူဝင်စားဆိုတာ လက်ခံပါပြီ၊ ဒီမတိုင်ခင်ကတော့ တပည့်တော်အနေနဲ့ ဦးတိုင်းကျော်ဘဝက အဖြစ်တွေကိုလုံးဝမမှတ်မိပါဘူးဘုရား၊ အဘဦးမြသီးပြောပြတဲ့အထိလည်း မမှတ်မိသေးပါဘူး၊ တပည့်တော် မှတ်မိတာက အိပ်မက်ထဲမှာ တစ္ဆေကြီးအဖြစ်နဲ့ကျင်လည်ခဲ့တာတွေကိုပဲမှတ်မိနေတာပါ”

“တစ္ဆေဟာလည်း ဦးတိုင်းကျော်က ဖြစ်လာတဲ့တစ္ဆေပဲလေ၊ တကယ်တော့ လူတိုင်းလူတိုင်းဟာ အတိတ်ဘဝဆိုတာ ရှိကြပြီပဲ၊ မမှတ်မိလို့သာ မသိကြတာကွဲ့၊ တစ်ချို့သောလူနည်းစုကတော့ အတိတ်ဘဝကိုမှတ်မိကြတယ်၊ မောင်ဝသုန်မှာလည်း အတိတ်ဘဝ ကိုမှတ်မိတဲ့ဉာဏ်မျိုးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်... မောင်ဝသုန်က လူအဖြစ်နဲ့ ဦးတိုင်းကျော်ဘဝကိုမှတ်မိပဲ အနီးဆုံးဘဝဖြစ်တဲ့တစ္ဆေ ဘဝကိုမှတ်မိနေတာပဲ”

“တင်ပါ့ဘုရား”

“မောင်ဝသုန်အိပ်မက်အရ ဦးတိုင်းကျော်ဟာ သေပြီးပြီးချင်း ဇောနဲ့ သူ့အိမ်သူယာကို ပြန်ရောက်လာခဲ့တယ်၊ အိမ်ကြီးထဲမှာ တစ္ဆေအဖြစ်နဲ့နေထိုင်ခဲ့တယ်၊ လောဘဇောနဲ့ သံယောဇဉ်တွေမပြတ်လို့ ပြိတ္တာဘဝကိုရောက်ရတာပေါ့ကွယ်၊ ဦးတိုင်းကျော်သေပြီး ဝသုန်ဆိုတဲ့လူသား တစ်ယောက်အဖြစ် ချက်ချင်းသန္ဓေတည်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ကြားမှာ ပြိတ္တာဘဝတစ်ခုခံလိုက်တော့ မောင်ဝသုန်ဟာ အနီးဆုံးဘဝကို ပြန်မှတ်မိနေတဲ့သဘောပဲ၊ တကယ်တော့... ဒီတစ္ဆေကြီးဟာလည်း ဦးတိုင်းကျော်ကဖြစ်လာတဲ့တစ္ဆေပဲလေ၊ မင်းဟာ ဦးတိုင်းကျော်ဝင်စားသူပဲပေါ့”

“အင်း... မောင်ဝသုန်ဟာ ဦးတိုင်းကျော်ဆိုတဲ့ လူ့ဘဝကို မမှတ်မိပဲ အနီးဆုံးဖြစ်တဲ့ တစ္ဆေဘဝကိုပဲမှတ်မိနေတာဆိုတော့... သူ့ကို လူဝင်စားဆိုတာထက် **တစ္ဆေဝင်စား**လို့ ပြောရတော့မှာပေါ့ဘုရား”

ဘေးမှထိုင်ကြည့်နေသော ကျွန်တော်တို့ကိုစာချပေးသည့် ဦးဇင်းကြီးက လျှောက်ထားလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဒါပေါ့လေ... တစ္ဆေဝင်စားလို့ပဲ ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောရတော့မှာပဲဟေ့၊ ဒါနဲ့... အခုတော့ ဦးတိုင်းကျော်အဖြစ်နဲ့နေခဲ့တဲ့ လူ့ဘဝကို မှတ်မိလာပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ မှတ်မိလာတာလဲမောင်ဝသုန်”

“အဲဒါကတော့ စိတ္တဆန်ဆန်ပါပဲဘုရား၊ ခေါင်းကိုအရိုက်ခံရလို့ မေ့လျော့နေတဲ့အတိတ်ဘဝကို မှတ်မိလာတာပါ။ တပည့်တော်ဟာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အိမ်ထဲကတစ္ဆေကြီးလို့သိလိုက်ရပြီးနောက်ပိုင်းမှာ တစ္ဆေကအိမ်ကြီးထဲမှာဆက်ခြောက်နေတုံးမို့ ဇေဝေဝါဖြစ်ခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်ထဲမှာဆက်ခြောက်နေတဲ့တစ္ဆေက ဘယ်လိုတစ္ဆေလဲဆိုတာ သိချင်လာပါတယ်”

“အေး- ဟုတ်သားပဲ၊ မင်းဟာ ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေ မင်းက လူပြန်ဖြစ်နေပြီ၊ အိမ်ထဲမှာ ဘယ်ကတစ္ဆေကရောက်နေတာလဲကွယ်ရဲ့”

“ဒါတွေ အခု ရှင်းလင်းပြီးပါပြီဘုရား၊ ဟိုတစ်ညက တပည့်တော် ညကြီးမှာ အိမ်ပေါ်တက်သွားပြီး တစ္ဆေကိုသွားရှာပါတယ်။ တစ္ဆေနဲ့လည်း တွေ့ခဲ့ပါတယ်။ တစ္ဆေက တပည့်တော်ခေါင်းကို ပုလင်းနဲ့ရိုက်ထည့်လိုက်ပါတယ်ဘုရား”

“ဪ... ဪ... ခေါင်းကဒဏ်ရာက ဒါ့ကြောင့်ကိုး၊ တစ္ဆေက မင်းကို ပုလင်းနဲ့ရိုက်သတဲ့လား”

“မှန်ပါ၊ တကယ်တော့ အခုခြောက်နေတဲ့တစ္ဆေဟာ တစ္ဆေအစစ်မှမဟုတ်ပဲဘုရား၊ တစ္ဆေယောင်ဆောင်ပြီး ဦးတိုင်းကျော် ဝှက်ပစ်ခဲ့တဲ့ စိန်တွေကိုရှာနေတဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ တခြားသူမဟုတ်ပါဘူး၊ ဟောဒီက ပန်းပဲဆရာကြီး ဦးသာဦးပါပဲဘုရား”

လူအားလုံး၏အကြည့်က ဦးသာဦးထံ စုပြုံရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဦးသာဦးက မလုံသလို ခေါင်းကိုငုံ့ပစ်လိုက်၏။

“မောင်သာဦး၊ သူက တစ္ဆေယောင်ဆောင်တယ်၊ ဟုတ်လား”

“မှန်... မှန်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်မှာ အကြောင်းရှိလို့ပါ။ တပည့်တော်ဟာ တကယ်တော့... ဦးတိုင်းကျော်ခေါ်မိုလ်ကမ်းကုန်ရဲ့ သားပါဘုရား”

“ဟင်...” “ဟာ...” “အို...” “ဟယ်...”

အကြောင်းစုံကို ယခုမှသိလိုက်ရသူတို့၏နှုတ်မှ အာမေဋ်တံသံများက တပြိုင်တည်း ပျံလွင့်သွားလေသည်။

+ + + + +

သူ၏ဘဝအမှန်ကို ဦးသာဦး ရှင်းပြအပြီးတွင်... ဆရာတော်ကြီးက သံဝေဂစကားတစ်ခွန်းမိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

“ဪ... ဘဝသံသရာကြီး လည်ပတ်နေတယ်ဆိုတာ လက်တွေ့ပါလားကွယ်ရဲ့၊ ခုပဲ... မောင်ဝသုန်ဟာ ဦးတိုင်းကျော်ဝင်စားသူ ဖြစ်ခဲ့လို့ တစ္ဆေဝင်စားလို့ ပြောလို့မှမဆုံးသေး၊ ဟော- ဦးတိုင်းကျော်ရဲ့ သားအစစ်ဟာ ပေါ်လာပြန်ပြီ၊ အဖေနဲ့သား... သားနဲ့အဖေ... သွေးသားမတော်စပ်တဲ့ လူစိမ်းတွေအဖြစ်နဲ့ ပြန်ဆုံနေရတာကလား၊ ဘဝဆိုတာ ရဟတ်ကြီးတစ်ခုလည်နေသလိုပါပဲကော၊ ဒါ့ကြောင့်... ကရွတ်ပေါ်ကင်းလျှောက်တဲ့ဥပမာနဲ့ ခိုင်းနှိုင်းပေတာပဲ၊ သတ္တဝါတွေဟာ ကျွတ်တန်းမဝင်သမျှ လောကီထဲတလည်လည်နဲ့ သံသရာပဲမဆုံးနိုင်ဘူးကိုး”

ဘုန်းတော်ကြီးက တရားဓမ္မနှင့်နွယ်သောစကားကို မိန့်ကြားနေစဉ်... ဦးသာဦးသည် ကျွန်တော့်ကို မျက်ရည်ဝေသော မျက်လုံးကြီးများဖြင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏။

“ဪ... ဝသုန်ဟာ တပည့်တော်ရဲ့ ဖခင်ဖြစ်ခဲ့ဖူးသူကိုး၊ ဒါ့ကြောင့်... တွေ့စကတည်းက ဝသုန်ကို တပည့်တော် ထူးထူးကဲကဲ ချစ်ခင်မိတာ... ခုတော့ အဖြေပေါ်ပါပြီဘုရား”

လူကြမ်းကြီးဦးသာဦးသည် ပြောရင်းမျက်ရည်များကျလာလေသည်။

“ဒကာကြီးကိုသာဦး”

“ဘုရား”

“လိုချင်တပ်မက်စိတ်နဲ့ စိန်တွေကိုရှာခဲ့တယ်၊ ငါ့အဖေပစ္စည်း ငါ့ပစ္စည်းပဲ၊ ငါနဲ့ဆိုင်လို့ ငါရသင့်တယ်လို့ တွက်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ မှန်ပါတယ်”

“အေး- ပစ္စည်းကိုထားပါဦး၊ လူဆိုတဲ့သက်ရှိသတ္တဝါဟာတောင် ဘယ်မှာတည်မြဲမှုရှိလို့တုန်းဒကာ၊ အခုလက်တွေ့ပဲ မဟုတ်လား၊ ဒီတော့ ပစ္စည်းရှာတဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်လိုက်ပါတော့၊ ဥစ္စာပစ္စည်းဆိုတာ ကိုယ်နဲ့ထိုက်မှရပေတာပဲဒကာရဲ့”

“တင်ပါ့ဘုရား၊ တပည့်တော်လည်း စိန်တွေရှာတဲ့အလုပ်ကို စွန့်လွှတ်ပြီးပါပြီဘုရား”

ဤနေရာတွင် ကျွန်တော်ကြားဝင်ရန် လိုအပ်လာပါပြီ။

“စိန်ထည်ပစ္စည်းတွေဟာ အိမ်ကြီးထဲမှာလည်း မရှိတော့ပါဘူးဘုရား၊ ဒီအကြောင်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး တပည့်တော်ရဲ့အိပ်မက် တစ်ခုကို ပြောဖို့ကျန်ပါသေးတယ်၊ တပည့်တော်မက်နေကျအိပ်မက်က လေးခုပါ။ ကျန်တဲ့တစ်ခုကိုပြောပြလိုက်ရင် စိန်တွေနဲ့ပတ်သက် တဲ့ပြဿနာဟာ ရှင်းသွားပါလိမ့်မယ်ဘုရား”

ကျွန်တော်က ဘုန်းတော်ကြီးကို ဦးတိုက်၍လျှောက်ထားလိုက်သည်။

ထို့နောက်... နောက်ဖက်တွင်ထိုင်နေသော ဒေါ်ယဉ်ကျေးရှိရာသို့ ကျွန်တော်လှည့်ကြည့်လိုက်၏။

ဒေါ်ယဉ်ကျေးနှင့်လှိုင်းက အတူယှဉ်၍ထိုင်နေပေသည်။ လှိုင်းသည်အမေတူသမီးဖြစ်သူမို့ လှိုင်းအသွင်သဏ္ဍာန်က အိပ်မက် ထဲတွင် ကျွန်တော်တွေ့ခဲ့ရသော ဒေါ်ယဉ်ကျေးနှင့် ခွဲမရအောင်တူနေပေသည်။ လှိုင်းတွင် ဒေါ်ယဉ်ကျေးကဲ့သို့ ညာဖက်နှုတ်ခမ်းဒေါင့်၌ မွှဲနီနီလေး မရှိသည်သာ ကွာခြားပါသည်။

ယခုအချိန်တွင် ဒေါ်ယဉ်ကျေးမှာ အိုမင်းသွားပြီမို့ အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးမှာ လှိုင်းလိုသာ ကျွန်တော်စိတ်ထဲထင်မြင် နေမိလေတော့သည်။ ကျွန်တော်အိပ်မက်ထဲတွင်တွေ့နေကျဒေါ်ယဉ်ကျေးမှာ ယခု လှိုင်း အသက်အရွယ်မျိုးပင်မဟုတ်ပါလား။

“အန်တီဒေါ်ယဉ်ကျေး၊ အခုကျွန်တော်ပြောပြမယ့်အိပ်မက်အကြောင်းကို နားထောင်ပြီးရင် ကျွန်တော့်ကိုစိတ်မဆိုးဖို့ ကျွန်တော် ကြိုတင်ပြီး တောင်းပန်ပါရစေအန်တီ”

ကျွန်တော့်စကားကြောင့် ဒေါ်ယဉ်ကျေးမှာ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားရလေသည်။ ကျွန်တော်ဖိတ်ခေါ်လိုက်၍ ဤနေရာကို ရောက်လာရသော်လည်း ယခုကိစ္စများသည် သူမနှင့်မည်သို့ပတ်သက်သည်ကို ဒေါ်ယဉ်ကျေး တွေးမိပုံမရပေ။

ကျွန်တော်က ကျွန်တော်၏တတိယမြောက်အိပ်မက်အကြောင်းကို အားလုံးကြားအောင် ပြောပြလိုက်လေသည်။

+ + + + +

အိမ်ကြီးထဲတွင် ကျွန်တော်တစ္ဆေအဖြစ် လှည့်လည်သွားလာနေစဉ် အရုပ်ကြီးများကို ခိုးယူရန်ဝင်ရောက်လာသော လူသုံးယောက်။

တစ်ယောက်က နှုတ်ခမ်းမွေးကော့ကျွန်းနှင့် သူတို့အထဲတွင် အသက်အကြီးဆုံးလူကြီး။ ကျန်နှစ်ယောက်တွင် တစ်ယောက် က မိန်းမသားဖြစ်နေသည်။ ထိုမိန်းမသားမှာ နှုတ်ခမ်းညာဖက်၌ မွှဲနီနီလေးရှိသောမိန်းမချောလေးဖြစ်ပါပေသည်။

သူတို့ပြောစကားများအရ သူတို့သည် အိမ်ကြီးထဲမှအရုပ်များကိုခိုးယူရန် လာရောက်ခဲ့ကြခြင်းဖြစ်သည်။

တစ္ဆေကျွန်တော်သည် သူတို့ကိုခြောက်လှန့်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း သူတို့မှာ ကုသိုလ်ကံမြင့်မားနေချိန်မို့ထင်သည် တစ္ဆေဖြစ် သောကျွန်တော်ကိုမမြင်ကြ။ ခြောက်လှန့်လို့မရဖြစ်နေခဲ့သည်။

ကျွန်တော်က ဒေါသဖြစ်စွာဖြင့် တောက်တစ်ချက်ခေါက်လိုက်သံကိုမူ သူတို့ကြားသွားကြလေသည်။

“တောက်-”

ကျွန်ုပ်က ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် တောက်တစ်ချက် ပြင်းပြင်းခေါက်လိုက်လေသည်။

“ဟင်- ကြားလား၊ ကြားလား၊ တောက်ခေါက်သံကြီး”

“အေး- ဟုတ်တယ်၊ ငါလည်း ကြားလိုက်တယ်”

“မြန်မြန်လုပ်ကြကွာ၊ ဒီနေ့ အရုပ်တစ်ရုပ်ပါအောင် ယူသွားမယ်၊ ငါတို့စက်လှေပေါ်မှာလည်း ဒါလောက် လေး တဲ့အရုပ်၊ တစ်ရုပ်ပဲတင်လို့ရမယ်၊ နောက်တစ်ခေါက်လာရင်တော့ စက်လှေကြီးကြီး ငှားလာမှဖြစ်မယ်ဟေ့”

သူတို့က ကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီးကို သယ်မရန်ပြင်နေကြလေပြီ။

ကျွန်ုပ်သည် လျင်မြန်ဖြတ်လတ်စွာဖြင့် ဘီလူးရုပ်ကြီး၏ကိုယ်ထဲသို့ တိုးဝင်လိုက်လေသည်။ ကြေးသွန်းရုပ်ကြီးမှာ အခေါင်းပေါက်ဖြစ်သည်အတွက် ကျွန်ုပ်ကိုယ်သည် ကြေးသွန်းရုပ်ကြီးအတွင်းသို့ရောက်ရှိသွားလေသည်။

သူခိုးများမှာ ကျွန်ုပ်ကိုမမြင်ရသည်အတွက် ခြောက်လှန့်လို့မရဖြစ်နေသည်။ ကျွန်ုပ်က သူတို့ကို ခြောက်လှန့်လွှတ် ရန် စိတ်ကူးသော်လည်း သူတို့ ကျွန်ုပ်ကိုမမြင်၍ ကြိမ်ကြိရာကြိလိုက်ခြင်းဖြစ်လေသည်။

သူတို့က ဘီလူးရုပ်ကြီးကို သုံးယောက်ဝိုင်းမ၊ နိုင်အောင် ကြမ်းပြင်ပေါ်သို့လှဲချလိုက်လေသည်။

သို့သော်... ဘီလူးရုပ်အတွင်းမှ ကျွန်ုပ်က တောင့်ခံထားသည်အတွက် လှဲချလို့မရပဲဖြစ်နေလေ၏။

“အရုပ်ကြီးက လေးလှချည်လား၊ သွေးရိုးသားရိုးမှ ဟုတ်ရဲ့လား”

ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသဖြစ်ဖြစ်နှင့် အော်ပြောလိုက်လေသည်။

“ဟေ့- ငါ့အရုပ်ကို မယူကြနဲ့”

“အောင်မယ်လေး”

မို့နီမက စူးစူးဝါးဝါးအော်လိုက်လေသည်။

“ဘီလူးရုပ်ကြီးက အော်တယ်၊ အော်တယ်”

“အရုပ်ကြီးအသက်ဝင်လာပြီ”

သူတို့သည် ကျွန်ုပ်အသံကိုကြားရသည်မှာ သေချာသွားလေပြီ။

ကျွန်ုပ်က အရုပ်အတွင်းမှ အားမာန်ထည့်၍ လှုပ်ရှားလိုက်သည်။ ကျွန်ုပ်သည် ကြေးသွန်းအရုပ်၏အတွင်းသား အခေါင်းပေါက်ထဲသို့ ဝင်ရောက်နေခြင်းဖြစ်ရာ... ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံးသည် လက်နေရာလက်၊ ခြေနေရာခြေ အံဝင် ဝှင်ကျ ဖြစ်လျက်ရှိသည်။ ကျွန်ုပ်က သံလျက်ကိုင်ထားသောဘီလူးရုပ်၏လက်ကို အတွင်းဖက်မှ လှုပ်ရှားလိုက်လေ သည်။

ထိုအခါ... သံလျက်ကိုမြှောက်ကိုင်ထားသော လက်မှာ လှုပ်ရှားလာပြီး ရှေ့မှ နှုတ်ခမ်းမွှေးနှင့်လူကို သံလျက်ဖြင့် ခုတ်ပိုင်းလိုက်လေတော့သည်။

သို့ရာတွင်... ထိုသူသည် ဘီလူးရုပ်အတွင်းမှ အသံထွက်လာကတည်းက ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်စွာဖြင့် နောက်သို့ ဆုတ်သွားသည်ဖြစ်ရာ သံလျက်ဘေးမှ လွတ်သွားလေသည်။

“ဘီလူးရုပ်ကြီး အသက်ဝင်လာပြီပြေးကြ၊ ပြေးကြ”

“အောင်မယ်လေးတော့... ကယ်ကြပါဦး”

သူတို့သုံးယောက်သည် ကြောက်လန့်တကြားဖြင့် လှေကားမှဆင်းပြေးကြလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်လည်း ဘီလူးရုပ်ကိုယ်တွင်းမှနေ၍ ဘီလူးရုပ်ကြီးခြုံထားရက်သားဖြင့် သူတို့နောက်သို့ပြေးလိုက်လေ တော့သည်။

“ဘီလူးကြီးလိုက်လာပြီ၊ ဘီလူးကြီးလိုက်လာပြီ၊ ကယ်တော်မူကြပါ”

လူသုံးယောက်မှာ အော်ရင်းဟစ်ရင်း ဖနောင့်နှင့်တင်ပါး တစ်သားတည်းကျအောင် ထွက်ပြေးသွားကြလေတော့ သတည်း။

ကျွန်ုပ်သည်လည်း ဘီလူးရုပ်ကြီးအတွင်းမှ လှေကားအတိုင်း ပြေးလိုက်လာခဲ့ရာ ဘီလူးကြေးသွန်းရုပ်ကြီး လှေကားပေါ်ခြေတစ်ချက်ချလိုက်တိုင်း ကြောက်မက်ဖွယ်အသံကြီးထွက်ပေါ်လာလေတော့သည်။ သစ်သားလှေကားနှင့် အိမ်ကြီးတစ်ခုလုံးမှာလည်း တုန်ဟည်းနေလေတော့သည်။

ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးရုပ်ကြီးထဲဝင်နေရက်သားမှပင် အောက်ထပ်အထိပြေးလိုက်သွားခဲ့လေသည်။

သူခိုးသုံးယောက်ကား ကျွန်ုပ်အောက်ထပ်သို့ရောက်ချိန်တွင်... ပျောက်ခြင်းမလှပျောက်သွားလေပြီတည်း။

ကျွန်ုပ်က ဘီလူးရုပ်ကြီးထဲဝင်နေရင်းကပင် အိမ်အပြင်ဖက်သို့ထွက်လိုက်ခဲ့ပေသည်။

ပင်လယ်ပြင်တွင် လှိုင်းများထန်ကာ လေများတဝေါဝေါတိုက်ခတ်နေပေ၏။ ပင်လယ်ကမ်းစပ်မှစက်နိုးသံတစ်ခုကို ကျွန်ုပ်ကြားလိုက်ရသည်။

ကျွန်ုပ်သည် ကမ်းပါးအစွန်ထိသွားရပ်ကာ စက်သံထွက်ပေါ်လာရာ အောက်ဖက်သို့ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

သူခိုးသုံးယောက်သည် စက်တပ်လှေကလေးပေါ် ရောက်ရှိနေကာ စက်နိုး၍ထွက်ပြေးရန်ပြင်နေခြင်းဖြစ် ပါ၏။

ပင်လယ်လှိုင်းလုံးများက ကမ်းပါးအောက်ခြေသို့ ပြင်းထန်စွာ ရိုက်ခတ်လျက်ရှိသည်။

“ဟိုမှာ... ဟိုမှာ... ဘီလူးကြီး၊ ကျွန်မတို့ကိုငုံ့ကြည့် နေတယ်၊ အမလေး... မြန်မြန်ထွက်ပါတော့”

မို့နီနီနှင့်မိန်းမချောက ကျွန်ုပ်ရိုရာသို့မော်ကြည်ရင်း လက်ညှိုးထိုးပြကာ အော်ဟစ်လိုက်လေသည်။
 ကျွန်ုပ်သည် ဒေါသထွက်လာကာ သူတို့စက်လှေ ပေါ်တည်တည်ရောက်အောင် ခုန်ချလိုက်လေသည်။
 သူတို့က စက်လှေကို မောင်းထွက်လိုက်သည့်အတွက် ကျွန်ုပ်သည် စက်လှေပေါ်သို့မကျပဲ ရေထဲသို့ ဗွမ်းကနဲကျ
 သွားလေတော့၏။ သို့သော်... ကျွန်ုပ်သည် အားမလျော့သေးပဲ ရေပြင်ပေါ်မှပြေးကာ သူတို့နောက်သို့ လိုက်နေမိသေး
 သည်။
 တစ်နေရာအရောက်တွင် ကျွန်ုပ်သည် ဆက်လိုက်လို့ မရတော့၊ ကျွန်ုပ်တစ်ကိုယ်လုံး ထိုနေရာမှဆက်၍ ရှေ့သို့
 ရွေ့လျားလို့ မရတော့ပေ။
 သူခိုးများ၏စက်လှေက ကျွန်ုပ်မျက်စိအောက်မှ ပျောက်ကွယ်သွားလေပြီ။
 သူခိုးများကား ဘီလူးရုပ်ကြီးအသက်ဝင်လာသည်ဟု ယုံကြည်သွားကြပေလိမ့်မည်။ နောင်တွင်... ဤနေရာ
 သို့လာရဲတော့မည်မဟုတ်ပေ။
 ကျွန်ုပ်သည် ဘီလူးရုပ်အတွင်းဝင်ရောက်ခိုအောင်းနေရာမှ ထွက်ခွာလိုက်လေ၏။
 ထိုအခါ... လေးလံသောကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီးသည် ခဏချင်းမှာပင် ရေအောက်သို့စုန်းစုန်းမြုပ်သွားလေတော့
 သည်။ ကျွန်ုပ်က ဘီလူးရုပ်အတွင်း ဝင်ရောက်လျှင်ရှားနေသည့်အတွက်သာ အရုပ်ကြီးမှာ ပင်လယ်ပြင်အထိပါလာခြင်း
 ဖြစ်သည်။ အရုပ်အတွင်းမှ ကျွန်ုပ်ထွက်လိုက်သည်နှင့် အရုပ်ကြီးသည် ပင်လယ်ထဲသို့နှစ်မြုပ်သွားခြင်းဖြစ်ပါတော့သည်။
 အသက်ဝိညာဉ်ကင်းမဲ့သော ကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီးကား... ရေအောက်သို့စုန်းစုန်းနှစ်မြုပ်သွားချေပြီတကား။

+ + + + +

“ကျွန်တော့်အိပ်မက်တစ်ခုကတော့ အဲဒါပါပဲ။ အိပ်မက်ထဲက လူသုံးယောက်ထဲမှာ နှစ်ယောက်ကို ဒီရွာအရောက်မှာ ပြန်တွေ့ရပါတယ်။ အိပ်မက်ထဲကအသက်အရွယ်တွေအတိုင်းတော့ မဟုတ်တော့ပါဘူး။ သူတို့ဟာ ပြင်ပက သက်ရှိလူသားတွေမို့ အသက်ကြီးပြင်း အိုမင်းနေကြပါပြီ”

ကျွန်တော်က ဒေါ်ယဉ်ကျေးကိုအကဲခတ်ရင်းမှ အိပ်မက်အကြောင်းကို အဆုံးသတ်လိုက်လေသည်။
 ဒေါ်ယဉ်ကျေးသည် ဦးခေါင်းကိုငုံ့ထားသည်။ စိတ်မလုံမလဲသလိုအမူအရာဖြင့် လက်များကိုကြမ်းပြင်ပေါ်၌ ဟိုခြစ်သည်ခြစ် ခြစ်လျှက်ရှိလေသည်။

“ဒါဖြင့်... ငါ့မြေးအိပ်မက်ထဲကလူတွေကို ဒီရွာမှာတွေ့နေရတယ်ဆိုတော့ ဘယ်သူတွေများလဲကွဲ့”
 ကျွန်တော်အဘွားဒေါ်မင်းဇံက မေးမြန်းလိုက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မေးခွန်းအဖြစ်သာမေးလိုက်သော်လည်း ဘွားဘွားနှင့် လူအားလုံး၏အကြည့်များက ဒေါ်ယဉ်ကျေးထံ ရောက်ရှိနေပေသည်။
 ကျွန်တော်ပြောပြသည့်အထဲတွင် အရုပ်များခိုးရာတွင်လိုက်ပါလာသည့်အမျိုးသမီးမှာ နှုတ်ခမ်းညာဖက်ဒေါင်၌ မို့နီနီကလေးတစ်လုံးပါ
 သည်ဟု ထည့်ပြောခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။ ဒေါ်ယဉ်ကျေးမျက်နှာပေါ်မှမို့နီနီကလေးမှာလည်း လူတိုင်းသတိထားမိအောင် ထင်းနေပေ
 သည်။

“အဲဒီသူတွေကတော့...”

ကျွန်တော်က ဒေါ်ယဉ်ကျေးမျက်နှာကိုကြည့်လျက် ပြောလိုက်သည်။
 “အန်တီဒေါ်ယဉ်ကျေး၊ ကျွန်တော့်ကိုခွင့်လွှတ်ပါနော်၊ ကျွန်တော် အန်တီကိုအရှက်ခွဲဖို့မရည်ရွယ်ပါဘူး။ ဒီအဖြစ်ထဲမှာ တကယ်ပါဝင်တဲ့သူတစ်ယောက်ကထောက်ခံမှ ပိုပြီးယုံကြည်နိုင်မှာမို့ အန်တီကိုသက်သေအနေနဲ့ခေါ်တဲ့သဘောပါ။ အိမ်ကြီးထဲကို အရုပ် တွေယူဖို့လာတဲ့ လူသုံးယောက်ထဲမှာ နှစ်ယောက်က အန်တီနဲ့အန်တီယောက်ျားဦးဝေလတို့ပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ အိပ်မက်ထဲမှာ အဲဒီအတိုင်း တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ အန်တီတို့ဟာ တကယ်ပဲ တစ်ချိန်တုန်းက အိမ်ကြီးပေါ်ကိုရောက်ခဲ့သလား။ ဘီလူးရုပ်ကြီးကို ယူဖို့ကြိုးစား ခဲ့သလားဆိုတာ သိပါရစေခင်ဗျာ”

ဒေါ်ယဉ်ကျေးက ခေါင်းမော်လာသည်။ သက်ပြင်းကိုချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်၊ အန်တီဝန်ခံပါတယ်၊ မောင်ဝသုန် အိပ်မက်ထဲမှာမြင်တဲ့အတိုင်း လွန်ခဲ့တဲ့နှစ် ၂၀ကျော်လောက်က အန်တီ တို့ အိမ်ကြီးပေါ်ကိုရောက်ခဲ့ပါတယ်”

“ဟင်-”

“အို-”

“ဟာ-”

“ဝသုန်အိပ်မက်ဟာ မှန်နေတာပေါ့”

“မှတ်မှတ်ရရ... ၁၉၇၀ခုနှစ်ကပါ မောင်ဝသုန်၊ အန်တီနဲ့ကိုဝေလတို့ အိမ်ထောင်ကျပြီးကာစအချိန်ပါ။ အဲဒီတုန်းက အန်တီတို့ဟာ တော်တော်ဆင်းရဲခဲ့တယ်ကွယ်၊ အချိန်ကာလကလည်း ကမ်းခြေမှာ မှန်တိုင်းကျပြီး ရွာတွေပျက်၊ လယ်တွေပျက်၊ ကျွဲနွား တွေသေနေ လူတွေ အားလုံးဒုက္ခရောက်နေတဲ့အချိန်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ၁၉၇၀တုန်းက ကျခဲ့တဲ့မှန်တိုင်းဟာ ကမ်းရိုးတန်းတလျှောက်မှာနေတဲ့သူတွေအားလုံးကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာပေါ့၊ ကျွန်တော် မှတ်မိတာပေါ့”

ကျွန်တော်ဦးကြီးဦးကျောက်စိမ်းက ဝင်ပြောလိုက်ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ကိုကျောက်စိမ်းရယ်၊ အဲဒီနှစ်ပဲ ကျွန်မလည်း ကိုဝေလနဲ့အိမ်ထောင်ပြုဖြစ်ပြီး ဒီရွာကိုလိုက်လာတာလေ၊ မှတ်မိဦးမှာ ပေါ့၊ အန်တီက ဒီရွာသူမဟုတ်ဘူးကွဲ့၊ အုန်းပင်စုရွာသူပါ”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ”

“အိမ်ထောင်ကျပြီးကာစ ကိုဝေလတို့မှာ လယ်တွေကပျက်၊ နွားတွေလည်း ရေထဲမျောပါသွားလို့ လုပ်ကိုင်စားစရာကို မရှိ တော့ဘူး၊ ဒါနဲ့ပဲ ကြိမ်ကြိရာ ကြံခဲ့တာလေ၊ တောင်ကုန်းပေါ်ကအိမ်ကြီးမှာ ပင်လယ်စားပြုကြီးထားခဲ့တဲ့ အရုပ်ကြီးတွေရှိတယ်ဆိုတာ အစ်ကိုကြီးကိုဥက္ကာက ပြောပြတယ်၊ ဪ... ကိုဥက္ကာဆိုတာ ကိုဝေလရဲ့အစ်ကိုကြီးပဲ မောင်ဝသုန်၊ အိပ်မက်ထဲမှာ မောင်ဝသုန်မြင် ခဲ့တဲ့ နှုတ်ခမ်းမွေးကားနဲ့လူကြီးဟာ ကိုဥက္ကာပေါ့၊ ခုတော့... မရှိရှာတော့ပါဘူး၊ ဆုံးသွားတာ ဆယ်နှစ်ကျော်ပါပြီကွယ်”

“ဪ...”

“အစ်ကိုကြီးကိုဥက္ကာကပဲ အကြံပေးပြီး ဦးဆောင်သွားလို့ အရုပ်တွေကိုယူမယ်ဆိုပြီး အိမ်ကြီးထဲစွန့်စားပြီး သွားခဲ့တာပဲကွယ်၊ ဟိုရောက်တော့ အရုပ်ဆိုတာတွေက လူလောက်ကြီးတဲ့အရုပ်ကြီးတွေဖြစ်နေတယ်လေ၊ ရောက်မှမထူးတော့ဘူးဆိုပြီး အဘိုးအတန်ဆုံး ဖြစ်မယ့် ကြေးသွန်းအရုပ်ကြီးယူမယ်လို့လုပ်ကြတာ... ဖြစ်ပုံကတော့ မောင်ဝသုန်အိပ်မက်ထဲမှာ မြင်ပြီးသားပဲကွယ်၊ အရုပ်ကြီးအသက် ဝင်လာလို့ အန်တီတို့ထွက်ပြေးခဲ့တာပါပဲ”

“တကယ်တော့ ဘီလူးရုပ်ကြီးက အသက်ဝင်လာတာမဟုတ်ပါဘူးအန်တီ၊ အရုပ်က သက်မဲ့ပစ္စည်း တစ်ခုသာ ပါ၊ အသက်လည်း မဝင်နိုင်ပါဘူး၊ အဲဒီအချိန်မှာ တစ္ဆေဖြစ်နေတဲ့ ကျွန်တော်က တစ္ဆေတို့ရဲ့ တန်ခိုးကုဒ္ဒိပါဒ်နဲ့ အရုပ်ကြီး ထဲကိုဝင်အောင်းလိုက်လို့ အရုပ်ကြီးလှုပ်ရှားလာတာပါ၊ အရုပ်မှာ အသက်မရှိလို့ပဲ အန်တီတို့စက်လှေနောက်ကိုပြေး လိုက်ပြီး အရုပ်ထဲက ထွက်လိုက်ချိန်မှာ အရုပ်ကြီးဟာ သူ့အလေးချိန်နဲ့ပင် ပင်လယ်ထဲ နစ်မြုပ်သွားတာပေါ့အန်တီ”

“အန်တီတို့လည်း တော်တော်ကြောက်သွားပြီး နောက်မသွားရဲတော့ပါဘူး၊ စိတ်တောင်မကူးတော့ပါဘူးကွယ်၊ ကြောက်လွန်း လို့ အဲဒီအိမ်ကြီးဖက်တောင် လှည့်မကြည့်ရဲတော့တာ အခုအထိပါပဲ၊ မကောင်းမှုဒုစရိုက်ကို တစ်ခါလုပ်မိတာလေးနဲ့ မှတ်လောက် သားလောက်အောင် ကြုံလိုက်ရတာပါပဲ မောင်ဝသုန်ရယ်”

“ဟုတ်ကဲ့အန်တီ၊ ကျွန်တော်အခုလို အန်တီကိုခေါ်ပြီး သက်သေထူတာ တခြားကြောင့်မဟုတ်ပါဘူး၊ အိမ်ကြီးပေါ်ကကြေးရုပ် ဘီလူးကြီးဟာ ပင်လယ်ထဲနစ်မြုပ်သွားတာ အန်တီမျက်မြင်မို့ သက်သေရချင်လို့ပါ၊ အခုလို အမှန်အတိုင်းပြောပြပေးတာ ကျေးဇူးတင်ပါ တယ် အန်တီ”

ကျွန်တော်က ဦးသာဦးဖက်သို့ ပြန်၍လှည့်လိုက်လေသည်။

“ဦးသာဦး၊ စိန်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဦးသာဦး စိတ်ပြတ်သွားအောင် ကျွန်တော်အသိပေးပါရစေ၊ ကျွန်တော်ဟာ ဟိုနေ့ညက ဦးသာဦးပုလင်းနဲ့ရိုက်ခဲ့လို့ သတိလစ်အသွားမှာ ဦးတိုင်းကျော်ဘဝကအဖြစ်တစ်ချို့ကို ပြန်ပြီးသတိရခဲ့ပါတယ်။ သတိရတဲ့အထဲမှာ စိန်တွေကို ဘယ်နေရာမှာပုဂံတယ်ဆိုတာလည်း ပါပါတယ်”

“ဟင်- ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော်ဟာ ဦးတိုင်းကျော်ဘဝက စိန်တွေကို အရုပ်ထဲမှာထည့်ပုဂံတယ်ဆိုတာ မှန်ပါတယ်၊ ကျွန်တော် ပုဂံတယ်ဆိုတဲ့အရုပ်ကတော့ ပင်လယ်ထဲကျသွားတဲ့ ကြေးသွန်းဘီလူးရုပ်ကြီးပါပဲခင်ဗျာ”

“အို...”

“ဒါဖြင့်... စိန်တွေဟာ ပင်လယ်ထဲကို အရုပ်နဲ့အတူပါသွား ပြီပေါ့”

ကပ္ပိယကြီးဦးမြသီးက ဝင်မေးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်အဘ၊ ပြန်ရှာဖွေဖြစ်နိုင်မှာ မဟုတ်တော့ပါဘူး၊ တစ်ချိန်က အိမ်ကြီးရှေ့က မြေကွက်လပ်ဟာ အကျယ်ကြီး ရှိခဲ့တာ အဘလည်းအသိပါ၊ ခုတော့... ကမ်းပြိုလာလို့ တဖြည်းဖြည်း အိမ်နဲ့နီးလာပါပြီ၊ တစ္ဆေကြီးအနေနဲ့ အရုပ်ထဲဝင်ပြီး ဒေါ်ယဉ် ကျေးတို့စက်လှေနောက်ကိုလိုက်တဲ့အခါမှာ ပင်လယ်ရဲ့ဘယ်နားအထိရောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ ခန့်မှန်းဖို့မလွယ်တော့ပါဘူး”

“ဒါပေါ့ကွယ်၊ ပြန်ရှာလို့တော့ ဘယ်နည်းနဲ့မှမဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး၊ ပင်လယ်ကြမ်းပြင်အောက်မှာ နှစ်ပေါင်းများစွာကြာပြီပဲကိုး”

“ကျွန်တော်လည်း မမက်တော့ပါဘူးအဘရယ်၊ တကယ်တော့ ကျွန်တော့်အဖေပိုင်တဲ့ပစ္စည်းလည်းမဟုတ်လို့ ကျွန်တော်မပိုင် သင့်ပါဘူး၊ လောဘကိုဖြတ်လိုက်ပါပြီအဘ”

ဦးသာဦးက အလေးအနက်ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

“အိမ်း... တကယ်တော့ လောဘသက္ကာယတွေကြောင့် ဒီအဖြစ်တွေဖြစ်ခဲ့တာပဲ၊ ဦးတိုင်းကျော်ဟာ မောဟစိတ်ကိုမဖြတ်နိုင်ခဲ့ လို့ သေပြီးနောက်မှာ ပြိတ္တာဘဝကိုလားရတယ်၊ ဒါကိုကြည့်ပြီး သံဝေဂရကြပေတော့”

ဆရာတော်ဘုရားကြီးက အားလုံးကိုမိန့်ကြားလိုက်လေသည်။

“တင်ပါ့ဘုရား”

“ဒါ့ကြောင့်... ဘုန်းကြီးတို့ဟောကြားတဲ့တရားတော်တွေထဲမှာ သံသရာက လွတ်အောင်ရုန်းကြဖို့ တိုက်တွန်းကြတာပဲ၊ ကိုင်း- ကိုင်း- ဘုန်းကြီးလည်း အနားယူလိုက်ဦးမယ်၊ ဘုရားတရားသံဃာကို မမေ့ကြနဲ့ဒကာတို့”

ဘုန်းကြီးက နောက်ဆုံးမိန့်ကြားကာ ကျက်သရေခန်းထဲသို့ ဝင်ရောက်သွားလေတော့သည်။

+ + + + +

“ကျွန်မလည်း ပြန်ဦးမှပဲ”

ဒေါ်ယဉ်ကျေးက အနီးမှ ဘွားဘွားဒေါ်မင်းဇံကိုနှုတ်ဆက်ကာ ဘုရားကိုဦးချပြီး ထလိုက်သည်။

ဒေါ်ယဉ်ကျေးပြန်သွားသော်လည်း လှိုင်းက နေရာမှမထပဲ ထိုင်ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

“အင်း... အဖြစ်တွေကတော့ ဆန်းကြယ်ပါပေ့နော်၊ ကျုပ်မြေးက တစ်ချိန်က ပင်လယ်စားပြကြီးဗိုလ်ကမ်းကုန်ဖြစ်နေရတယ်၊ ဒါနဲ့... ကိုမြသီး၊ ဗိုလ်ကမ်းကုန်ဟာ ကျွန်မတို့ထက်အသက်ကြီးတယ်မဟုတ်လား၊ အခုအချိန်ရှိရင် အသက်ဘယ်လောက်များရှိမှာ ပါလိမ့်”

“ကျုပ်အသက်က အခု ခုနစ်ဆယ်၊ ကိုတိုင်းကျော်က ကျုပ်ထက်ဆယ်နှစ်ကြီးတယ်ဆိုတော့ ကိုတိုင်းကျော်သာ သက်ရှိ ထင်ရှားရှိသေးရင် အခု အသက်၈၀အရွယ်ရှိမှာပေါ့ဗျာ”

“ဒီပုံအတိုင်းဆိုရင် ကိုတိုင်းကျော်ဟာ တစ္ဆေဘဝနဲ့ နှစ်ပေါင်း နှစ်ဆယ်လောက်ကြာအောင်နေခဲ့ရတဲ့သဘောပေါ့နော်”

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုတိုင်းကျော်သေတာ မြန်မာပြည်လွတ်လပ်ရေးရပြီး နောက်တစ်နှစ်ပဲ၊ ၁၉၄၉လေ၊ မယဉ်ကျေးတို့ အိမ်ကြီး ထဲရောက်တဲ့ အချိန်က ၁၉၄၀ဆိုတော့ ၂၁နှစ်ကြာတယ်လေ၊ မယဉ်ကျေးတို့ရောက်ပြီး မကြာခင်ပဲ ကိုတိုင်းကျော်ဟာ တစ္ဆေဘဝက ကျွတ်လွတ်သွားတယ်လို့ ယူဆရမယ်၊ မောင်ဝသုန်... မင်းက ဘယ်နှခုနှစ်မှာမွေးတာလဲ”

“၁၉၄၁ခုနှစ်မှာ မွေးတာပါအဘ”

“ဒါဆို ကိုတိုင်းကျော်တစ္ဆေဟာ ၁၉၇၀ခုနှစ်လောက်မှာ ကျွတ်လွတ်သွားတာသေချာတာပေါ့”

“ကျွန်မသမီးနီလာအိမ်ထောင်ကျတာလည်း ၁၉၇၀ပဲလေ၊ ဝသုန်အဖေမောင်အောင်ခိုင်နဲ့အိမ်ထောင်ကျပြီး ဝသုန်ကို ကိုယ်ဝန် သုံးလရှိမှ ရန်ကုန်ကိုပြောင်းသွားကြတာ”

“ဪ... ဝသုန်က ရန်ကုန်မှာမွေးပေမယ့် ဒီရွာမှာပဲ သန္ဓေတည်ခဲ့တဲ့ကလေးကိုး၊ ဒါကြောင့်လည်း ကိုတိုင်းကျော် ဝင်စားနိုင်တာပဲ”

လူကြီးများက ဦးတိုင်းကျော်၏အဖြစ်အပျက်ကို ခုနှစ်သက္ကရာဇ်များဖြင့်တွက်ချက်ကာ ဆန်းစစ်နေကြလေသည်။

ဦးတိုင်းကျော် ကွယ်လွန်ခဲ့တာ ၁၉၄၉။ ၁၉၄၈ခု- နှစ်ကုန်ပိုင်းတွင် နူးနူးက သားလေး သာဦးကို မွေးသည်။ ဦးတိုင်းကျော် ကွယ်လွန်ချိန်၌ သာဦးလေးမှာ လသားအရွယ်သာရှိသေးသည်။

ဦးဖိုးထိန် အိမ်ကြီးထဲမှပစ္စည်းများကိုဝင်ရှာရင်း ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေအခြောက်ခံရ၍ရှူးသွပ်သွားချိန်မှာ ၁၉၅၂ခုနှစ်လောက်က ဖြစ်ပါသည်။

အချိန်ကာလများအလွန်ခြားပြီးမှ ဖြစ်ပျက်ခဲ့သောအဖြစ်များကို ကျွန်တော်က အိပ်မက်အဖြစ် အပြန်ပြန်အလှန်လှန် မြင်မက်ခဲ့ခြင်းပဲဖြစ်ပါသည်။

၁၉၇၀၊ အသက် ၂၂နှစ်အရွယ်၌ ကိုသာဦး ပန်းပဲဆရာအဖြစ် ကမ်းကုန်ရွာကို ရောက်လာခဲ့သည်။ ထိုအချိန်တွင်... ဦးတိုင်းကျော်တစ္ဆေမှာ ကျွတ်လွတ်သွားပြီး ကျွန်တော်မိခင်ဝမ်းထဲ၌ ကျွန်တော်ဝသုန်အဖြစ် ဝင်စားနေပါပြီ။

ခုတော့... အဖြစ်အပျက်များအားလုံးမှာ ရှင်းလင်းခဲ့ပါပြီတည်း။

+ + + + +

လှိုင်းက ဘုရားကိုဦးချပြီး ဘွားဘွားကိုနှုတ်ဆက်လိုက်သည်။

“သမီးပြန်ပါဦးမယ်ဘွားဘွား”

လှိုင်းထထွက်သွားချိန်၌ ကိုမိုးကြိုးနဲ့ကိုမုန်တိုင်းက လှိုင်းကို မေးငေါ့ပြကာ ကျွန်တော့်ကို မျက်စပစ်ပြလေသည်။ လှိုင်းနောက်ကို လိုက်သွားဖို့ တိုက်တွန်းသည်သဘောပင်ဖြစ်ပါသည်။

လူကြီးတွေ စကားဆက်ကောင်းနေဆဲ ကျွန်တော်က မသိမသာထကာ လှိုင်းနောက်သို့လိုက်ခဲ့လေသည်။

(၃)

လှိုင်း ကျောင်းလှေကားပေါ်မှဆင်းသွား၍ လှေကားအောက်ရောက်ချိန်တွင် ကျွန်တော်က လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

“လှိုင်း”

လှိုင်းက လှေကားထိပ်မှ ကျွန်တော့်ကို မော်ကြည့်လိုက်သည်။

လှိုင်းဟာ သိပ်လှတဲ့မိန်းကလေးပါလား။

လှိုင်းသိပ်လှကြောင်းကို ကျွန်တော်က ငယ်ငယ်ကတည်းက သိခဲ့ပြီးဖြစ်ပါသည်။ သက်တူရွယ်တူလှိုင်းကို အခုမှတွေ့ဖူးသော်လည်း လှိုင်းနှင့်ချွတ်စွပ်တူသော လှိုင်းအမေဒေါ်ယဉ်ကျေးကိုတော့ ကျွန်တော့်အိပ်မက်ထဲမှာ ငယ်စဉ်ကတည်းက တွေ့ဖူးနေသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ထဲက မိန်းမချောလေးကို ငယ်စဉ်ကတည်းကစွဲလမ်းခဲ့ရသည်။ အပြင်မှာသာတွေ့ရလျှင် ချစ်ရေးဆို မိလိမ့်မည်ဟုပင် စိတ်ကူးခဲ့ဖူးသည်။

အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးအစစ်ကတော့ ယခုအချိန်မှာ အသက်အရွယ်ကြီးရင့်သောမိန်းမကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်နေပါပြီ။ သို့သော် ထိုမိန်းမကြီးက သူနှင့်ရုပ်ချင်းချွတ်စွပ်တူသောမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို သမီးအဖြစ်မွေးပေးထားခြင်းသည် ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့လေလား။

လှိုင်းသည် အိပ်မက်ထဲကမိန်းကလေးမဟုတ်သော်လည်း အိပ်မက်ရှင်နှင့် ရုပ်ချင်းတူသူဖြစ်သည်။ ကျွန်တော်စွဲလမ်းခဲ့သည်ကလည်း အိပ်မက်ထဲကမိန်းမလှလေး၏ မျက်နှာလေးကိုမဟုတ်ပါလား။

ကျွန်တော်သည် အိပ်မက်ထဲက မျက်နှာပိုင်ရှင်မလေးဆီ လှေကားမှ အပြေးဆင်းသွားမိလေသည်။

“လှိုင်း”

“ကိုဝသုန်”

“အန်တီကျေးကိုခေါ်ပြီး ဝန်ခံခိုင်းလိုက်တာ ကျွန်တော့်ဖက်က သိပ်များလွန်သွားသလားဟင်၊ လှိုင်းရော ကျွန်တော့်ကိုစိတ်ဆိုးနေသလား”

“စိတ်မဆိုးပါဘူးကိုဝသုန်ရယ်၊ လှိုင်းက ကိုဝသုန်အဖြစ်ကို ထူးဆန်းလွန်းလို့ ဆက်ပြီးနားထောင်နေတာပါ။ ကိုဝသုန်ဟာ တစ္ဆေဝင်စား...တဲ့၊ သိပ်ထူးဆန်းတာပဲနော်”

“လှိုင်းစိတ်မဆိုးဘူးဆိုလို့ ဝမ်းသာလိုက်တာဗျာ၊ လှိုင်း... ကျွန်တော့်ရှင်ပြုပွဲကျ လာခဲ့ပါဦးနော်၊ လှိုင်းကိုဖိတ်ပါတယ်”

“လာမှာပေါ့ကိုဝသုန်ရယ်”

ကျွန်တော်သည် လှိုင်းနှင့်နှစ်ယောက်တည်းစကားပြောရပါမယ့် လှိုင်းကိုကြည့်ကာရင်ခုန်မြန်လာခဲ့လေသည်။ တစ်ချိန်လုံး အိမ်ကြီးပေါ်မှတစ္ဆေကိစ္စကိုသာလုံးပန်းနေရ၍ စွဲလမ်းခဲ့ဖူးသောမျက်နှာပိုင်ရှင်မလေးကိုပင် ကျွန်တော် ဂရုမစိုက်ခဲ့မိပါလား။ ခုတော့... ကျွန်တော်သိချင်တာတွေ အားလုံးရှင်းလင်းသွားပြီ၊ ရင်ထဲမှာလည်း ပေါ့ပါးသွားပါပြီ။

သည်အခါမှပင်... လှိုင်းရဲ့အလှကိုစိတ်ဝင်စားဖို့ သတိလည်လာရပါတော့၏။

ကျွန်တော်သည် လှိုင်းကို ရင်ထဲမှာရှိတဲ့စကားတွေ ဖွင့်ပြောလိုက်ချင်သော်လည်း ဘုန်းကြီးကျောင်းထဲမှာဖြစ်၍ မြို့သိပ် လိုက်ရသည်။

“ကျွန်တော်ကိုရင်လူထွက်ပြီးမှပဲ လှိုင်းကိုပြောစရာရှိတဲ့စကားတွေ ပြောရတော့မှာပဲ”

ကျွန်တော်က မထိမ်းနိုင်ပဲ ရှင်လိင်ပြန်မှပြောဖြစ်မည်ချစ်စကားများအတွက် စရံသတ်ထားလိုက်မိလေပြီ။

လှိုင်းက ကျွန်တော့်စကားကိုနားလည်သလို ရှက်သွေးဖြန်းကာ ခေါင်းငုံ့သွားလေ၏။

“လှိုင်းပြန်တော့မယ်နော်”

လှိုင်းက လှေကားရင်းတွင်ချွတ်ထားသောဖိနပ်ကလေးကို ကောက်ကိုင်ကာ နှုတ်ဆက်ရင်းထွက်ခွာသွားလေ၏။

လှိုင်းကိုကျွန်တော်က နောက်မှငေးကြည့်နေမိ၏။

ဘုန်းကြီးကျောင်းအဝအရောက်တွင် လှိုင်းက ဒူးကလေးခွေကာ ဖိနပ်ကို မြေကြီးပေါ်ချလိုက်သည်။

ဖိနပ်စီးပြီး နောက်သို့ပြန်လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

ရပ်ကြည့်နေသည်ကျွန်တော့်ကိုအမြင်တွင်ပြုံးပြလိုက်၏။

ကျွန်တော်ကလက်ပြလိုက်သည်။

လှိုင်းက ရှက်ပြုံးပြုံးကာ ဆက်လျှောက်သွားလေတော့သည်။

လှိုင်းကိုချစ်တဲ့စကားတွေပြောချင်လွန်းလို့...

ပျိုတို့မောင် ရှင်လိင်ပြန်ချိန်အထိ စောင့်ပေးပါဦးလှိုင်းရယ်...။

